

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

Η ΤΑΝΕ ή άλλη μέρα από τα Χριστούγεννα του 1841. Βαρειά σύννεφα σέρνανταν στον ουρανό κι' έκανε δυνατό κρύο. Από ένα χαμηλό σπιτάκι, που τα παράθυρά του ακούμπαν στο δρόμο, ακούγονταν κλάματα και μοιρολόγια...

Σε λίγο δυο-τρεις άνθρωποι, μαυροφορεμένοι και σοβαροί, έμφανίστηκαν στους δρόμους της φτωχοσυνοικίας. Ο ένας απ' αυτούς κρατούσε στο χέρι του ένα πηλίνο πιάτο με δυο αναμμένα κεριά, που έγερναν για να φτιάξουν το σχήμα του σταυρού. Στην άκρη έκαιγε λίγο λιθάνι.

— Κάποιος πέθανε...
— Θάνατο κάποιος φτωχός, που ο Θεός ανάπαιξε την ψυχή του...
— Βγήκαν οι γειτόνοι για έλεη...

Οι άνθρωποι με το πηλίνο πιάτο και τ' αναμμένα κεριά πηγαίνανε από σπίτι σε σπίτι και χτυπούσαν τις πόρτες.

— Πέθανε ο γέρο στρατηγός, Θεός συχωρέσει τον! "Ο,τι έχετε ευχαρίστησι για να τον θάψουμε!"

Ο γέρο στρατηγός ήταν ο Γεώργιος Κίτσος, που είχε πεθάνει την ψάθα, σαν τσούκος αγωνιστής και που έπρεπε τώρα να τα-ρηνέ «με έλεη», γιατί δεν είχε αφήσει τίποτα.

Ο Γεώργιος Κίτσος ή Κίτσου (του είχε μείνει το μικρό όνομα του πατέρα του, του Κίτσου Κονταξή), ήταν αδελφός της πε-

μαζί με άλλες οικογένειες αγωνιστών.

Κι' από τότε άρχισε το κρυφό μαράζι του Κίτσου. Σε κάθε μάχη με τους έχθρους πολεμούσε σαν λιοντάρι, μα το μυαλό του έτρεχε πάντα στη γυναίκα και στις κόρες του.

Αργότερα, όταν κλείστηκε στο Μεσολόγγι και πήρε την αρχηγία του πραγμαχάνα της Λουκέτας μαζί με 280 διαλεχτά παλληκάρια του, έλεγε κάθε τόσο στον υπαρχηγό του Γεωργάκη Βάγια:

— Τι να γίνεται ή έρημη ή Βασιλική;... Και τα κορίτσια μου;... Τό πιστεύεις, ώρε, πως κοντεύω να τα ξεχάσω πώς ή-ταν;

Κι' αναστέναζε βαθεία.

Είχε γράψει στη Διοίκηση να φροντίσει ν' ανταλλάξει τη γυναίκα και τις κόρες του μ' αχμαλώτους, όπως γινόταν συχνά τότε. Μα του ζητάγανε 15 χιλιάδες γρόσια. Πού να το βρή αυτό το πασό;

Μια μέρα, αποφάσισε να στείλει ένα χαμπέρι στη γυναίκα

Σικληρές ώρες... Κάθε τόσο, οι έχθροι έβγαιναν μπροστά τους.

Πουηρός ο Κυρμπαιμπάς, αλλά και παλληκάρι από τα λίγα, έπιανε άμέσως κουβέντα μαζί τους και τους έλεγε πως έθλα-νε τάχα να παραδοθούν.

Ξεβαρρύνανε εκείνοι και ζυγώνανε. Άν-τηγούσε τότε ή φωνή:

— Βοράτε τώρα!

Έτσι ή μικρή φάλαγγα των ήρώων γλύ-τωσε πολλές φορές τον κίνδυνο κι' έκαμε μεγάλη θραύσι στους έχθρους.

Μα εκείνοι που την αποτεινόσαν λιγό-στευαν δλοένα και μόλις σώθηκαν καμιά τριανταριά μαζί με τον Κίτσο πάνω στο Ζυγό.

Πέρασαν κατόπιν στο Ναύπλιο, όπου ή κυβέρνηση υποδέχτηκε και περίθαλψε όσο μπορούσε καλύτερα τα ύπαλειμματα της ένδοξης Φρουράς.

Μια μεγάλη χαρά περίμενε εκεί τον Κί-τσο. Η κυβέρνηση είχε καταφέρει, στο με-ταξύ, ν' απελευθερώσει τη γυναίκα του και τα παιδιά του, που έφτασαν στο Ναύπλιο έπειτα από λίγο καιρό.

Ο Κίτσος έβλεπε τις κόρες του και δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του. Τις είχε αφήσει μικρά και τώσα τις έβλεπε με-γαλωμένα κοριτσάκια, που του κουβεντιά-ζανε και του γελάγανε.

— Είνε αλήθεια, ώρε Βασιλική, έλεγε στη γυναίκα του ή μήπως όνειρεύεσαι;

Ο Κίτσος πήρε στα καπνιστά χρόνια αξιώματα και τιμές. Έγινε φρούραρχος Ακροκορινθίου, γενικός επιθεωρητής του Στρατού με Στρατάρχη τον Δημήτριο Ύ-ψηλάντη (ποτέ δεν τα πήγαζαν καλά, ό-μως έχτιμούσε ο ένας τον άλλον), αρχή-νος του στρατού της Ρούμελης... Μα, έ-πειτα από τον έρχομό του Ό-θανα, παραμερίστηκε σιγά-σιγά και με τον καιρό ξεχάστηκε ό-λοτετα.

Πού να θυμηθώ κανείς πιά τί ήταν και τί είχε κάμει αυτός ο ξεραγκιανός άντρας με το λυ-πημένο βλέμμα και το κυρτω-μένο από τα χρόνια και τη φτώχεια κορμί;

Εσθύσε κάποτε, έπειτα ά-πό μια άρρώστεια, που τον εί-χε καρφώσει ολόκληρους μήνες στο κρεβάτι.

Τό κράτος άδιαφόρησε και πάλι.

Μήπως δεν τούδινε τη σύν-ταξή του — κόμπασε χωρο-δραχμές, που δεν έφταναν ούτε για ψωμί; Τί άλλο έπρεπε να του κάμει;

Συγκινήθηκαν τότε οι γειτό-νοι, που «βγήκαν για έλεη...».

Με τα λεφτά που μαζευτή-καν θάφτηκε ο δοξασιμένος ή-ρωας, που είχε θυσιάσει τα πάντα για την πατρίδα.

Η γυναίκα του πάλεψε κάμ-ποσα χρόνια ακόμη.

Έτρεχε στα ύπουργεία, στους τρανούς της ημέρας, στους πα-ληπούς συναγωνιστές του άντρα της.

— Είμαι από τον Γεώργιο Κί-τσου ή χήρα... έλεγε.

Μα κανείς δεν την άκουγε.

Απογοητευμένη, με την καρδιά βαρειά από πίκρα και λύπη, πέθανε, τέλος, το Νοέμβρη του 1857. Κι' όπως έγινε και με τον άντρα της, οι γειτό-νοι βγήκαν και πάλι να μαζέψουν έλεη για να την θάψουν μέσα σε μια φτωχική κά-σα και ν' αγοράσουν έναν άπαιρο τάφο στο νεκροταφείο, για να ξεκουραστή αλώ-νια το βασανισμένο της κορμί.

Μόνο ή πίστι κι' ή άφοσίωσι ενός Γούρ-κου γλυκάνανε κάπως τα τελευταία χρόνια της Βασιλικής.

Λεγόταν Σαλής κι' είχε ακολουθήσει τον Κίτσο από τότε που έφυγε από τον Άλ-πασσά για να περάσει στην ύπρεσία της πατρίδας.

Μαζί του πολέμησε ύστερα σ' ένα σω-ρό μάχες, μαζί του ήτανε κλεισμένοι στο Μεσολόγγι, μαζί του σώθηκε σκαρφαλώ-νοντας σαν κατσίκι πάνω στα κατσάδρα-χα του Ζυγού.

Έπειτα ήρθε ή έποχή του παραγκωνι-σμού, της φτώχειας, της δυστυχίας. Κι' ό Σαλής δεν έφυγε από κοντά του. Μαζί με τό στρατηγό πείνασε και μοιράστηκε τον βαθύ πόνο του για την άγνωστοή της πα-τρίδας.

Μετά τό θάνατο του Στρατηγού, ό Σα-λής έμεινε κοντά στη γυναίκα του και τις κόρες του, προσπαθώντας να τις βοηθήσει στο κάθε τι, να τις προστατεύσει, να τις συντρέξει.

Κάποτε, μερικοί πονόψυχοι άνθρωποι του βρήκαν μια καλή δουλειά. Και του τό είπαν.

— Θα ζήσης, σαν άνθρωπος και δεν θα πεινάς όπως τώρα... Θα ήσυχάσεις πιά, θ' άνασάνης και σύ...

Ο Σαλής κούνησε προς τα πίσω τό κε-φάλι του.

— Δεν φεύγω! είπε. Άμα τό Κουβέρ-νο ξεχνάει εκείνους που φτώχνηαν στη δου-λειά του, άμα οι χριστιανοί δεν λυπούν-ται και δεν συντρέχουν τους χριστιανούς, κακό δεν είναι που βρέθηκα έγω για να βο-ηθήσω μια δυστυχισμένη χήρα και δυό όρ-φανά κορίτσια.

Κι' ό Σαλής έμεινε κοντά τους, σκλά-βος τους ως τό τέλος, από άγάπη, πίστι κι' άφοσίωσι...

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

1 Στο "Οφφενμπουργκ της Γερμανίας, που είναι ένα από τα μεγαλύτερα εθνικά κέντρα της βιομηχανίας, δερματίνων ειδών είναι μια έκθεση, στην οποία έπεδειχθή και ή βασίλισσα αυτή που είναι έτσι κατασκευα-σμένη, ώστε να σπερματώνει στη σκέπη όποι-ουδήποτε αυτοκινήτου χωρίς σε τέσσερα λου-ριά με τα οποία είναι εφοδιασμένη και σ' ένα ειδικό τρόπο δεσμοποιεί που τρεχάται με-στικός και περιγράφεται μόνο στις όπληές που δίδονται στον άφοραστή.

2 Ο κουρέας Μπερτούτσι ντι Βιγκολο είχε ένα μικρό μαγαζάκι σ' ένα Ιταλικό χω-ριό, οι δουλειές του άμως δεν πήγαιναν και τόσο καλά, έξ ατίας του μεγάλου συναγ-νισμού. Βρήκε άστόσο έναν έξυπνο τρόπο να προσελκύσει πελάτες. Αγόρασε ένα πα-λαιό τραίμ από την εταιρεία Μεταφορών του Μιλάνου, τό μετέφερε στο χωριό του και έγ-κατέστησε μέσα σ' αυτό τό κουρείο του! Οι συγχωριανοί του Μπερτούτσι προτιμούν τώ-ρα όλοι να πηγαίνουν στο κουρείο του και είναι ύπερπληροι για τό... τραίμ που άπέ-κτησε τό χωριό τους!

3 Η Άμερικανίδα Ουώλτερ Φράλεϋ, που μένει σε μια άγροτική περιφέρεια των Ήνωμένων Πολιτειών, κάνει τον περιπάτο της κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, που περνάει άπ' τό άγρόκτημά της με τό πρωτότυπο αυτό άχημα που βλέπετε στη φω-τογραφία μας. Δεν είναι ποδήλατο άλλα «χειρήλατο» κινείται δηλαδή με παλινδρομι-κές κινήσεις των χεριών.

4 Η κόρη του Λόρδου Ρόσιλιντ, που είναι μόλις 19 χρονών, προσπαθεί να πείσει τις φοιτήτριες της Όξφόρδης, όπου σπουδάζει και ή ίδια, πως δεν πρέπει μόνο να τις εν-διαφέρουν οι σπουδές τους, άλλα και τό ντύ-σμο τους. Με τό στενό πανταλόνι της, χω-μάτος τουρκούς, μία μαύρη μπλούζα και έ-να πρωτότυπο ψάθινο καπέλο διεκδίκησε τα πρώτα στη γυναικεία κομψότητα, σ' ένα δι-αγωνισμό που έγινε πρό ήμερών, στον πο-ταμό Τσέγγουελ, που διασχίζει την Όξφόρδη.

1

2

3

4

—Είναί αλήθεια, ώρε Βασιλική, έλε-γε στη γυναίκα του ή μήπως όνειρευό-μαι;...

ρίφησης κυράς Βασιλικής, της εύνοούμενης του Άλ-πασσά κι' ό τυράνος τον είχε πάρει από μικρό κοντά του.

Πανίσχυρος ήταν τότε ο Κίτσος. Έλιανε κι' έδενε πάνω σ' Άγραφα. Μα όταν σήμανε ή ώρα του ήρωά, τα άφησε όλα πίσω του για να τρέξει στη φωνή της πατρίδας. Τό ίδιο έκα-μει κι' οι δυό άδελφοί του, ό Δημόσις κι' ό Νικόλας. Ο πρώτος άπ' αυτούς σκοτώθηκε άργότερα (28 Αύγουστου 1823) στη μά-χη της Καλιακούδας.

Πίσω του ο Γεώργιος Κίτσος άφησε μία νέα κι' όμορφη γυναί-κα και δυό μικρά κορίτσια. Δεν άγνοούσε πως κινδύνευαν από τους κατακτητές. Μα ή πατρίδα άξίζει πιά πολύ άπ' τη γυναίκα και τα παιδιά της.

Παράγγειλε μ' ένα παλληκάρι του στην άγοπημένη του Βασι-λική (ή γυναίκα του είχε τό ίδιο όνομα με την άδελφή του):

— Κάμε ύπαμονή κι' αν θέλη ό Θεός θ' άνταμωθούμε στην έ-λευθερη πατρίδα!

Λίγο καιρό άργότερα, ό πασσάς της Σκόντρας έπιασε τη Βα-σιλική και τις δυό κόρες της και τις έστειλε στη Τζαμαουριά,

του κ' έλευθέρωσε τρεις-τέσσερους Τουρκαλδικούς, που τους είχε αχμαλώτους στον πραγμαχάνα του.

Αυτή ή φυγάδευσι άνακαλύφθηκε, όμως, κι' ό Γε-ώργιος Κίτσου λίγο έλειψε να καταδικασθή σαν προ-τείστρια οι στρατιώτες του κι' έτσι γλύτωσε.

Πληρώσε ήταν ένας άνθρωπος του, αυτός που φυγάδευσε τους Τουρκαλδικούς. Τόν κρέμασαν μπροστά στη Λουκέτα.

Υπέροχη ήταν ή στάσι του Κίτσου στην Έξοδο. Παράτησε τό άλογο του στο σείλι του, τον Κυρμπαιμπά κι' έτρεξε κοντά στους στρατιώτες του για να τους έμψυχώσει με τό παράδειγμα του και να συμμερισθή τους κινδύνους τους.

Η ΞΑΝΘΕΙΑ ΝΥΦΗ

Το ωραιότερο κορίτσι της Βενετίας στα 1650 ήταν η Βαλέντια Γκραντενίγιο. Η οικογένειά της ήταν από τις αριστοκρατικότερες και τρεις προγονοί της είχαν χρηματίσει Δούκες της Βενετίας.

Ο πατέρας της ήταν συγκλητικός κι' ένας από τους ισχυρότερους άρχοντες της Γαλινοιατικής Δημοκρατίας. Έτσι, η Βαλέντια ήταν από τις πιο περιζήτητες νύφδες.

Την εποχή εκείνη ζούσαν στη Βενετία δυο άρχοντοπούλα, ο Λεονάρντο Πεπίνι κι' ο Αντώνιο Φοσκαρίνι, που ήταν από μικρά παιδιά αδελφικοί φίλοι.

Ο ένας λουπόν από τους δυο ήταν τρελλά έρωτευμένος με τη Βαλέντια, κι' εκείνη τον αγαπούσε μ' όλη τη φλόγα της νεανικής της καρδιάς. Τον έρωτά τους ωστόσο οι δυο νέοι τον κρατούσαν κρυφό από τον κόσμο. Ούτε ο Φοσκαρίνι δεν ήξερε ποιάν αγαπούσε ο Πεπίνι.

Επειδή όμως οι νέοι δεν μπορούσαν να βλέπουνται μ' άλλον τρόπο, ο Λεονάρντο έδωσε το Φοσκαρίνι να δίνει στο μέγαρό του εσπερίδες, στις οποίες προσκαλούσε όλες τις άρχοντικές οικογένειες. Και με μια παλιά συνήθεια, που κρατούσε στη Βενετία, πήγαιναν οι καλεσμένοι με μάσκες τα πρόσωπά τους. Στις εσπερίδες αυτές πήγαινε κι' ο Βαλέντια. Καταρρέωνε έτσι για λίγο να ξεφύγει από τη γενική προσοχή και να συναντήσει ο' ένα απόμειρο σαλονάκι τον λατρευτό της.

Ο Φοσκαρίνι καταλάβαινε ότι ο Λεονάρντο ήταν έρωτευμένος, μα δεν ήξερε ούτε την κοπέλα ούτε το όνομά της. Το μόνο που του είχε πει ο φίλος του ήταν ότι είχε έρωτευει μια αλόεσση άρχοντοπούλα!...

Ο Λεονάρντο, που σεβόταν την υπόληψή της νέας, απόφευγε να την εκθέσει, κι' ο φίλος του δεν ήλπιε από εύγεια να μάθει περισσότερα.

Το μυστικό του Λεονάρντο ωστόσο φρόντιζαν και τώμασαν εκείνοι, που ενδιαφερόντουσαν επίσης για τη Βαλέντια. Απ' αυτούς έστρεψε και σ' αυτή των γονέων της.

Κι' ένα πρωί, σ' ένα από τα κανάλια της Βενετίας, έβρεθηκε το πτώμα του δύστυχου Λεονάρντο, με μια μαχαίρα στο στήθος!...

Ποιος τον είχε δολοφονήσει; Πικρός πέπλος μυστηρίου σκέπασε τη δραματική αυτή ύπθεσι. Κανείς δεν ήξερε, κανείς δεν έλεγε τίποτα.

Η Βαλέντια έκλαψε πικρά το θάνατο του Αντώνιο Φοσκαρίνι. Κινητοποίησε μάλιστα τους ανθρώπους που και διέθεσε μεγάλα ποσά, για να μάθει ποιος ήταν ο δολοφόνος, που και διέθεσε μεγάλα ποσά, για να μάθει ποιος ήταν ο δολοφόνος. Δεν κατάφερε όμως τίποτα. Ούτε το όνομα της άγνωστης της φίλης, που δεν μπόρεσε να μάθει. Τόσο κατάρρεσε μάλιστα πέρα το θάνατο του Λεονάρντο, ώστε την ημέρα της δολοφονίας δήλωσε σ' όλη τη Βενετία ότι δεν ήθελε ποτέ να δει στα μάτια του ξανθιά γυναίκα, επειδή ήξερε ότι ο φίλος του χάθηκε εξ αιτίας μιας ξανθιάς άρχοντοπούλας.

Πέρασε έτσι καιρός... Η οικογένεια του Φοσκαρίνι θέλοντας για πολιτικούς λόγους να συγγενίσει με την οικογένεια Γκραντενίγιο, ζήτη-

σε τη Βαλέντια για σύζυγο του Αντώνιο. Πιο ταιριαστό ζευγάρι δεν μπορούσε να γίνει! Μοναχογιός ο ένας, μοναχοκόρη η άλλη, πλουσιώτατοι κι' οι δυο, νέοι όρατοι και περιζήτητοι.

Η Βαλέντια, που ήξερε ότι ο πατέρας της ήθελε να την παντρεύει, προτίμησε τον Αντώνιο από κάθε άλλον, επειδή ήταν φίλος του λατρευτού της Λεονάρντο.

Έτσι ο Φοσκαρίνι πήγαινε κάθε μέρα στο μέγαρο κουδενιάζοντας με την άρραβωνιαστική του. Η Βαλέντια όμως ξέροντας ότι ο Αντώνιο αντιπαθούσε τις ξανθές, έκρυβε πάντα με μια μεταξωτή εσάρπα τα μαλλιά της, αποφοσιωμένη να μη του τα φανερώσει παρά μόνο τη ημέρα που γάμου τους.

Κι' όταν ήρθε η μέρα εκείνη και πήγαν με πομπή στην Εκκλησία η Βαλέντια άφησε να δει ο καλός της τα πλούσια χρυσόξανθα μαλλιά της.

Μα ο Αντώνιο μόλις τ' αντίκρισε, χλώμιασε κι' άρχισε να φωνάζει σαν τρελλάς:

— Κατάρα! Με γέλασαν και μούκρυσαν ότι η νύφη έχει ξανθά μαλλιά! Έγώ έχω όρκιστη να μην παντρευτώ ξανθιά γυναίκα... Κε τάρα!

Κι' αμέσως έφυγε από την εκκλησία βράζοντας από τον θυμό του. Όλη η Βενετία αναταράχθηκε. Η προσβολή ήταν θανάσιμη για την οικογένεια Γκραντενίγιο. Ο πατέρας της νύφης ώρκιστηκε να εκδικηθεί. Και ζήτησε την τιμωρία του Αντώνιο από το Συμβούλιο των Δέκα.

Επειδή όμως ο Αντώνιο ήταν συμπαθής και η οικογένειά του ισχυρή, το Συμβούλιο του επέβαλε μια τυπική ποινή και τον έστειλε κάποιον προεστέτη στην Αύλη του βασιλέως της Γαλλίας.

Ο Αντώνιο έμεινε εκεί τέσσερα χρόνια κι' έπειτα γύρισε πάλι στη Βενετία. Ο γέρο-Γκραντενίγιο όμως, που έννοιασε να τους εκδικηθεί, τον κατάγγειλε στο Συμβούλιο ότι έδινε άσυλο σε κάποιον Βεστρομίν, καταδικασμένο σε ισόβια εξορία. Η κατηγορία ήταν αληθινή, κι' ο Αντώνιο, παρ' όλη την ευλωπία του, δεν δα' καταρρέωνε να γλιτώσει, αν δεν είχε κάποιον, που φρόντιζε γι' αυτόν. Ήταν η Βαλέντια, που, παρ' την προσβολή που της έκανε τον άγαπούσε και τον δικαίολογούσε, ξέροντας για ποιά αιτία μισούσε τις ξανθιές γυναίκες.

Ο Αντώνιο, που δεν ήμασε ποτέ σε ποιάν χρεωτούσε τη σωτηρία του, βγήκε από τη φυλακή κι' άρχισε πάλι την ξενιοσύνη ζωή του. Σε κανονιστάς κάθε μέρα στην προεστία.

Ο γέρο-Γκραντενίγιο, που παραδοκώσε την παραμικρή ευκαιρία για να τον βλάψει, τον κατάγγειλε πάλι ότι είχε μυστικές συνεννοήσεις με πάλι στις τρομερές κι' ανήλικες φυλακές του δογικού παλατιού με την κατηγορία της προδοσίας που την τιμωρούσαν με θάνατο...

Η Βαλέντια, που δεν μνημονοκούσε για το ειδύλλιο του Αντώνιο με την Ισπανίδα, φρόντισε και πάλι να τον προστατέψει. Τη φορά όμως αυτή ήταν αδύνατο να τον γλιτώσει από την καταδίκη. Τότε η Βαλέντια συλλογίστηκε να φυγαδέψει τον Αντώνιο από τη φυλακή.

Δωροδόκησε λοιπόν τον αρχιδεσμοφύλακα και τον κατάφερε να την οδηγήσει στο κελλί του Αντώνιο. Ήταν αποφασισμένη να του δώσει τα δικά της ρούχα για να δραστημένη και να μείνει αυτή στη θέση του.

Ο δεσμοφύλακας όμως την τελευταία στιγμή λιποχώρησε και την πρόδωσε. Έτσι, την ώρα που η Βαλέντια βρισκόταν με τον Αντώνιο, προσπαθώντας να τον πείσει να φύγει. Έφτασαν οι αστυνομικοί και τη συνέλαβαν.

Η Βαλέντια οδηγήθηκε μπρος στο τρομερό Συμβούλιο των Τριών, που την εποχή εκείνη μέλος του ήταν κι' ο πατέρας της.

Αμείλικτος ο γέρος-Γκραντενίγιο μόλις έμαθε γιατί την κατηγορούσαν, σηκώθηκε άγριος, την καταράθηκε και δήλωσε πως δεν την αναγνωρίζει πια για κόρη του!...

Ο Αντώνιο Φοσκαρίνι, που είχε οδηγήσει κι' αυτός μπρος στο Συμβούλιο, όταν άκουσε την κατηγορία που βάρινε τη Βαλέντια, κατάλαβε πως ήταν ο φύλακας άγγελός του και με τί θυσίες τον είχε βοηθήσει τόσες φορές. Γεμάτος λουπόν, από ευγνωμοσύνη, γονάτισε μπροστά στην ώραία άρχοντοπούλα, της ζήτησε συγγνώμη για το κακό που της είχε κάνει και της δήλωσε ότι ποτέ, ούτε μια στιγμή, δεν είχε πάψει να την αγαπάει!

Και τότε, για πρώτη φορά στη ζωή τους, οι δυο νέοι έπιασαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου...

Ήταν όμως πολύ άργα. Το Συμβούλιο τους καταδίκασε και τους δυο σε θάνατο. Ο Αντώνιο Φοσκαρίνι αποκεφαλίστηκε κι' η Βαλέντια Γκραντενίγιο κάρηκε ζωντανή.

Ο θάνατος έτος τους ένωσε για πάντα!...

ΜΩΡΙΣ ΜΟΡΝΙΕ.

Οι καλεσμένοι πήγαιναν στις εσπερίδες του Φοσκαρίνι, κρύβοντας με μάσκες τα πρόσωπά τους...

Διακλαδώσεις της τραχείας και των βρόγχων: Α) Τραχεία άρτηρία, Β) Δικασμός της τραχείας, Γ) Δεξιός βρόγχος, Δ) Αριστερός βρόγχος, Ε) Οι τρεις διακλαδώσεις του δεξιού βρόγχου, Ζ) Οι δυο διακλαδώσεις του αριστερού βρόγχου, Η) Δεξιός πνεύμων, Θ) Αριστερός βρόγχος.

Οι βρογχίτιδες όπως κι' ο χρόνιος βρογχικός κατάρρους δεν είναι μια ασθένεια με σαφή συμπτώματα και ώρισμένη εξέλιξη, αλλά περισσότερο μια αναπηρία του οργανισμού, έλαφρη, βέβαια, αλλά, πάντως, ένοχλητική.

Το κυριότερο σύμπτωμα του κατάρρους των βρόγχων είναι ο βήχας, που το πρωί ιδίως, κατά την άφύπνισή, βασανίζει τον ασθενή. Οι άνθρωποι που έχουν αυτή την αναπηρία δεν βήχουν μόνον το χειμώνα, αλλά και το καλοκαίρι. Άρκει, άλλωστε, η παραμικρή μεταβολή της θερμοκρασίας για να επιδεινωθεί η κατάσταση τους. Η ύγρασία επίσης, ο καπνός, η σκόνη κτλ. κάνουν πιο έντονο το βήχα. Πολλές φορές ο βήχας είναι τόσο δυνατός που ο ασθενής αισθάνεται ισχυρούς πόνους στο στήθος.

Ο βήχας συνοδεύεται και από άφθονη άποχρεμψη. Τα πτύελα είναι πρασινωπά με μαύρες ραβδώσεις.

Ο χρόνιος κατάρρους εμφανίζεται με τον απλούστερο τρόπο. Άρκει ένα μικρό συνάχι, μια έλαφρη βρογχίτις ή μια γρίπη που την παραμελήσαμε, για να μεταβληθεί ο έρεθισμός των βρόγχων σε χρόνιο.

Όπως είναι γνωστό, ο βλεννογόνος, που καλύπτει τους βρόγχους, αποτελείται από έναν έλαστικό ιστό, που παίζει ένα σημαντικό ρόλο στην καθαριότητα των πνευμόνων. Γι'αυτό με τις συσπάσεις του άπομα-

Ο ΧΡΟΝΙΟΣ ΒΡΟΓΧΙΚΟΣ ΚΑΤΑΡΡΟΥΣ

Είνε περισσότερο αναπηρία παρά ασθένεια

κρύνει τις σκόνες, ενώ, από τ' άλλο μέρος, αποβάλλει τις πλεονάζουσες εκκρίσεις που δυσχεραίνουν την αναπνοή. Όταν οι βρόγχοι ερεθίζονται, ο ιστός αυτός καταστρέφεται. Οι εκκρίσεις συσσωρεύονται τότε στους βρόγχους, που αναγκαστικά διαστέλλονται. Τα μικρόβια βρίσκουν έτσι την ευκαιρία ν' αναπτυχθούν και η βρογχίτις από όξεια μεταβάλλεται σε χρόνια.

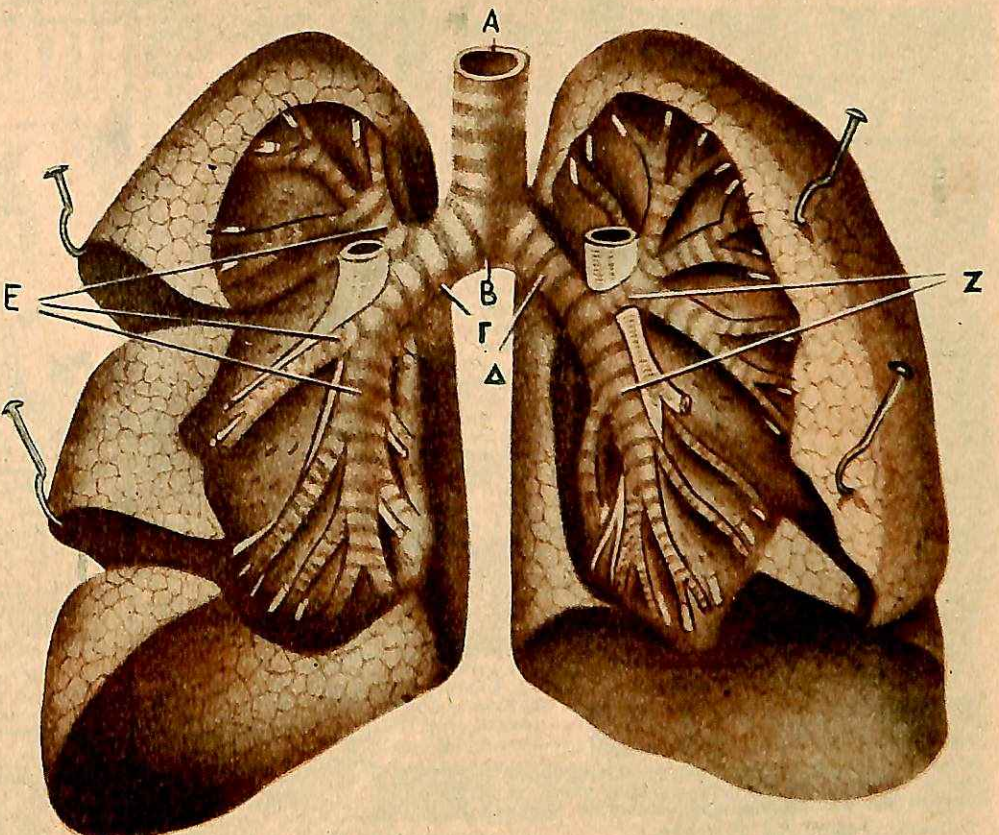
Ο χρόνιος κατάρρους είναι σπάνιος στα παιδιά. Έμφανίζεται συνήθως έπειτα από τα τριάντα και είναι συχνότερος έπειτα από τα πενήντα.

Έκτος από το κρύο και την ύγρασία, ο χρόνιος κατάρρους των βρόγχων μπορεί να προκληθεί επίσης κι' από μια μακρά παραμονή μέσα σε έρεθιστική ατμόσφαιρα. Οι κατάρροι αυτοί καλούνται βιομηχανικοί και παρατηρούνται συνήθως σε ανθρώπους που αναπνέουν σκόνες από κάρβουνο, ή από μάρμαρο, καπνούς κτλ.

Άλλα και οι ρινοφαρυγγίτιδες, ώρισμένες μορφές πνευμονικής φυματίωσης, ή αρθρίτις, καθώς και οι ασθένειες της καρδιάς και των νεφρών μπορούν να προκαλέσουν χρόνιο βρογχικό κατάρρους.

Η ραδιογραφία δεν δείχνει μεγάλα πράγματα, εκτός ίσως από κάποια διαστολή των μικρών διακλαδώσεων των βρόγχων. Η έργαστηριακή εξέταση, έξ άλλου, δεν φανερώνει παρά μερικούς κοινούς παθογόνους κόκκους, π. χ. πνευμονοκόκκους.

Ο χρόνιος βρογχικός κατάρρους δεν είναι επικίνδυνος. Υπάρχει, όμως, πάντοτε η απειλή των επιπλοκών. Η σημαντικότερη απ' αυτές είναι το έμφραγμα, που συνίσταται σε μία μόνιμη διαστολή των κυψελίδων. Αυτή η διαστολή οφείλεται σ'όταν συνεχής βήχας που τεντώνει στο έπακρον τον πνευμονικό ιστό. Λιγότερο συχνές επιπλοκές είναι ο διευρυσμός των βρόγχων και η πνευμονική γάγ-γραινα.

αυτά χορηγούνται διαδοχικά, σε τρόπον ώστε να μην συνθίξη ο οργανισμός σε ένα απ' αυτά.

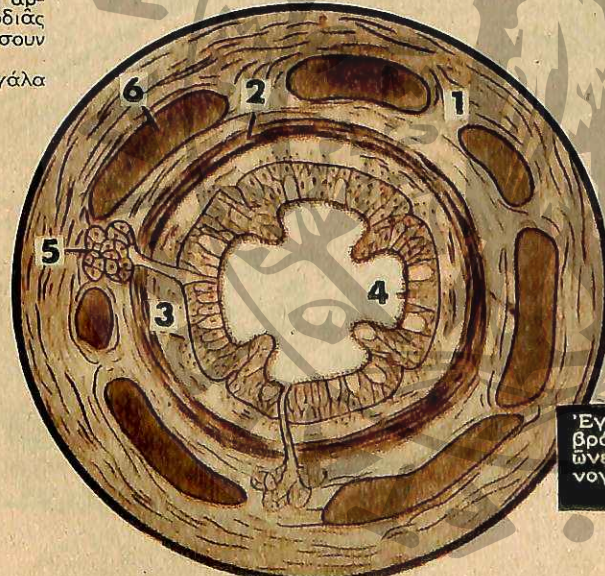
Σε βαρύτερες μορφές γίνονται υποδόριες ή ένδοτραχειακές ενέσεις γκαϊακόλ μαζί με αντιβιοτικά.

Η έπιστήμη, όμως, διαθέτει σήμερα και ένα άλλο αποτελεσματικό φάρμακο, που, σε πολλές περιπτώσεις, αποδίδει άριστα αποτελέσματα. Πρόκειται για την εισαγωγή σ'όταν οργανισμό πενικιλίνης με τη μορφή «αεροσόλ», που εισχωρούν ως τις βαθύτατες πτυχές των κυψελίδων και καταπολεμούν τους παθογόνους κόκκους που βρίσκονται εκεί. Έπειτα από μερικές ημέρες, ο βήχας μετριάζεται σημαντικά και οι άποχρεμψεις γίνονται σπανιότερες ή όπωσδήποτε δεν έχουν πια τη μορφή πύου όπως πριν. Τα πτύελα από μαύρα, πράσινα ή άκτρινα γίνονται γκριζά ή ύπελκυα. Η άκτρινη καθίσταται κανονική, οι άπνιες σταματούν και η γενική κατάσταση βελτιώνεται με ταχύτατο ρυθμό.

Τα «αεροσόλ» έχουν πράγματι θαυματουργό έπίδραση σ' αυτή την ασθένεια. Άλλα δεν πρέπει να επαναπαυώμεθα σ'α θεαματικά αποτελέσματα που εμφανίζουν. Είναι απαραίτητο, τούναντίον, να ένισχυθεί και να μονιμοποιηθεί η καλύτερευσις της καταστάσεως του ασθενούς με τα κλασσικά μέσα θεραπείας που αναφέραμε.

Η μάχη κατά του καρκίνου

Όπως υπολογίζει η Αμερικανική Αντικαρκινική Έταιρεία, ενώ σήμερα ο καρκίνος του πνεύμονος θεραπεύεται σ'α 5% των περιπτώσεων, θα μπορούσε να θεραπευθεί σ'α 50%, αν γινόταν ενωρίτερα η διάγνωση κι' η καταπολέμησή του. Επίσης ο καρκίνος του στήθους θα μπορούσε να θεραπευθεί σ'α 70% των περιπτώσεων, κι' όχι σ'α 35% μόνο. Τέλος, ο καρκίνος του δέρματος, με την έγκαιρη διάγνωση του, θα μπορούσε να θεραπευθεί σ'α 95% των περιπτώσεων, κι' όχι σ'α 85% όπως τώρα.

Έγκαρσία τομή μιάς διακλαδώσεως των βρόγχων: 1) Ίνώδες μεμβράνη, 2) Μυόνες του Ράισσον, 3) Δέρμα του βλεννογόνου των βρόγχων, 4) Επιδήλιον των βρόγχων, 5) Αδένες, 6) Χόνδροι.

Ο ολέθριος «κύριος Χ», που την άναγκασε της άναχωρήσεώς του για το εξωτερικό υποδέχτηκαν με στεναγμούς άνακουφίσεως οι διευθυνταί των γερμανικών Καζίνων!

Ο «ξανθός» τρόμος ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΚΑΖΙΝΩΝ

Με την άλάνθαστη μέθοδό του στην ρουλέττα, ο «κύριος Χ» έκερδισε, σε τρία χρόνια, 3 1)2 δισεκατομμύρια δραχμές!...

Η άνακάλυψι ενός άλάνθαστου μαθηματικού συστήματος, με το οποίο νά μπορεί κανείς νά κερδίζη έκ του ασφαλούς στην ρουλέττα, άποτελεί ένα παμπάλαιο όνειρο, που πολλές άνήσυχες, τυχοδιωκτικές ψυχές το κυνήγησαν με άπελπισία και άφιέρωση σ' αυτό το ολόκληρη τη ζωή τους.

Κανείς δεν είχε μπορέσει νά άνακαλύψη το μεγάλο μυστικό και η ιδιότροπη θεά, η Τύχη, έδειχνε πως τά καριότσια της ήταν άδύνατον νά υποταχθούν σέ όποιονδήποτε αόστηρο μαθηματικό νόμο. Ένα άόρατο χέρι έσφηνε την μπύλια νά πέση στο μαύρο ή στο κόκκινο και στον ένα ή τον άλλο άριθμό, χωρίς τάξη, χωρίς συνοχή, χωρίς συμμετρία. Άνεξερεύνητες οι βουλές της θεάς...

Σε την ήμερα που κάποιος κατάρθωσε νά τις έξερευνήση. Και νά τις έξερευνήση, όπως άποδεικνύει η θριαμβευτική οικονομική συγκομιδή του κατά τά τρία τελευταία χρόνια, με την πιο άπόλυτη — και την πιο συντριπτική, για τους διευθυντάς των καζίνων — επιτυχία!

Ο κάποιος αυτός είναι ένας έμπορος του Άμβούργου, ηλικίας μόλις 30 ετών, με μία κοινή φυσιογνωμία, όπου καμμία λαμψή εσαιορετικής ιδιοφυίας δεν σπιθίζει, με ζανθά, καλοχτενισμένα μαλλιά.

Οι γερμανικές έφημερίδες, που άφηνούνται τά έκπληκτικά του κατόρθωματα στο πράσινο τραπέζι, άποφεύγουν συστηματικά, ύπακούοντας στη δική του ένθερμη παράκλησι, νά αναφέρουν τό όνομά του και τον άποκαλούν «ο κύριος Χ», έπαυξάνοντας έτσι το μυστήριο γύρω από την προσωπικότητά του. Έπίσης, ο «κύριος Χ» άρνήθηκε πάντα επίμονα ν' άφήση νά τον φωτογραφησουν και, τη μόνη φορά που δέχτηκε, φρόντισε προηγουμένως νά φορέση μία μαύρη μάσκα, για την έξαρφάλισι του («νκόγκ-νιτο»).

Αυτά τά μέτρα άσφαλείας δεν όφειλονται ούτε σέ μυστικοπάθεια ούτε στην πρόθεσι νά καλλιέργηση έναν έντυπωσιακό όρولو για τό άτομό του. Όφειλονται στο ότι η δημοσιότητα θα ήταν επικίνδυνη για την... έπαγγελματική του καριέρα!

Ο κύριος Χ δεν αισθάνεται για την χαρτοπαίχτη την παραμικρή έλξι και άντιμετωπίζει την ρουλέττα, άπλως και μόνο, σαν ένα έπικερδές, βιοποριστικό μέσο. Είναι η δουλειά του, τό επάγγελμά του, η σταδιοδρομία του.

Μέχρι στιγμής, ο «ξανθός» αυτός τρόμος των γερμανικών καζίνων, σε διάστημα τριών ετών — ή, για την ακρίβεια, κάτι λιγώτερο: χιλίων ήμερών — έχει κατορθώσει νά κερδίση συνολικώς 500.000 μάρκα, ή, ή. 3½ δισεκατομμύρια!

Για νά ολοκληρώση το μαθηματικό σύστημά του — που, φυσικά, τό μυστικό του δεν έννοει νά άπεκλύψη σε κανέναν — ο νεαρός έμπορος του Άμβούργου άφιέρωσε δέκα ολόκληρα χρόνια μελέτης, παρακολουθώντας, με έντατική προσοχή και ύπομονη άπίστευτη, τό παίγνιό των άλλων.

Όταν βεβαιώθηκε πως είχε άνακαλύψει τον άνεξινίαστο ως τότε ρυθμό των πιθανοτήτων και των συμπτώσεων, άρχισε νά παίρνει κι' ο ίδιος μέρος, φροντίζοντας όμως, νά αλλάζη συχνά καζίνο, όχι τόσο από αίσθημα... δικαιοσύνης άπέναντι των έπιχειρήσεων, όσο από την πρόθεσι νά τον άνακαλύψουν όσο τό δυνατόν άργότερα.

Η τακτική αυτή απέδωσε καλά αποτελέσματα. Για περισσότερα από δύο χρόνια, ο κύριος Χ. κατόρθωσε νά θησαυρίζη στο πράσινο τραπέζι, χωρίς οι διευθυνταί των καζίνων και οι γκρουπιέρηδες νά αντιληφθούν πως ο άνθρωπος αυτός ήταν προικισμένος με ένα άνιγματοτικό και άκαταμάχητο όπλο.

Άλλά, σιγά-σιγά, ο θρύλος για τον ζανθό νέο, που σκηνοζώνταν παντα κερδισμένος από τό παίγνιό, άρχισε νά διαδίδεται και νά κατάρτα όλη τη Γερμανία.

Τον περασμένο Νοέμβριο, οι έπιχειρηματίες των χαρτοπαγινίων, που ο κύριος Χ. τους είχε κυριολεκτικά ρημάξει, έπεδίσαν νά διακόψουν την επικίνδυνη σταδιοδρομία του, στέλνοντάς τον στα δικαστήρια. Δεν είχαν, όμως, κανένα έπιχείρημα για νά άποδείξουν τον ίσχυρισμό τους, ότι τά κέρδη του ήταν παράνομα και πως κανένα μαθηματικό σύστημα δεν ήταν δυνατό νά υπάρχει για την ρουλέττα.

Έτσι, ο κύριος Χ. άθώωθηκε. Στις 5 Δεκεμβρίου, έκανε την έπανεμφάνισι του στο καζίνο του Άμβούργου. Δεκαεπτά μόλις μέρες άργότερα, στις 22 Δεκεμβρίου, τά κέρδη του είχαν φθάσει τις 70.000 μάρκα, ή, ή. 500 εκατομμύρια δραχμές.

Τρεις παίκτες, που άποφάσισαν νά ακολουθήσουν το παίγνιό του και νά ποντάρουν όπου ποντάρει αυτός, κέρδισαν άλλες 30.000 μάρκα. Σύνολον χασούρας για την έπιχείρησι: 100.000 μάρκα. Και άμεσο αποτέλεσμα: Νά κλείσουν όριστικούς οι πύλες του καζίνου για τον άκαταμάχητο κύριο Χ!

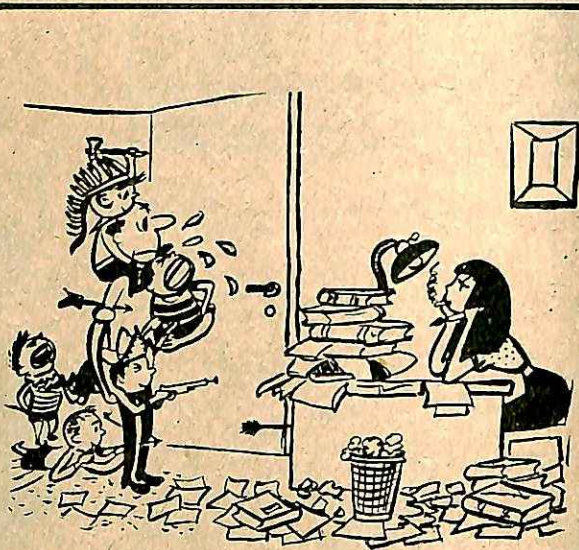
Την δραματική αυτή λύσι, στην οποία άναγκάστηκε νά καταφύγη το καζίνο του Άμβούργου, σκέπτονται τώρα νά μιμηθούν και οι άλλες ανάλογες έπιχειρήσεις στις λοιπές γερμανικές πόλεις. Το πράγμα, όμως, δεν άντιστοιχεί τον κύριο Χ., που έτοιμάζει τά διαβατήριά του για τό εξωτερικό, με την προοπτική νά συνεχίση σέ νέα εδάφη την έφαρμογή του συστήματός του.

«Από καιρό σκεπτόμουν, άλλωστε — έλλωθε στους δημοσιογράφους — νά φύγω από εδώ, όπου έχω γίνει πάρα πολύ γνωστός. Οι διευθυνταί των καζίνων δεν έχουν άδικο νά μή με θέλουν πιά και νά κλωμιάζουν όταν με βλέπουν νά μπαίνω στη σάλα του παίγνιδιού!»

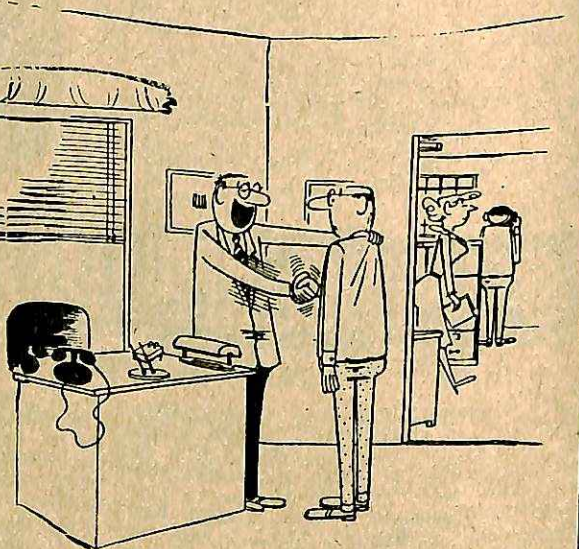
«Έκείνο που κάνει τις έπιχειρήσεις νά κερδίζουν, είναι η χαρακτηριστική «ψυχώσις» του κερδισμένου παίκτη. Όταν κερδίζη, θέλει νά κερδίση πολύ περισσότερα. Όσο που φθάνει σ' ένα σημείο, που άρχίζει νά χάνη και τότε εξακολουθεί νά παίζη για νά βγάλη πίσω τά χαμένα. Στο τέλος τά κάνει όλα.

«Σ' έμένα, ή ψυχώσις αυτή δεν υπάρχει, γιατί τό παίγνιό μ' άφηνει άσυγκίνητο. Όταν καθώμαι στο τραπέζι, έχω την άπόφασι νά διακινδυνεύω και 20, και 50 ή και χιλιάδες μάρκα. Νά ζέρη κανείς νά χάνη, χωρίς ή ψυχράμια του νά κλονίζεται, είναι τό μεγαλύτερο μυστικό για έναν παίκτη.

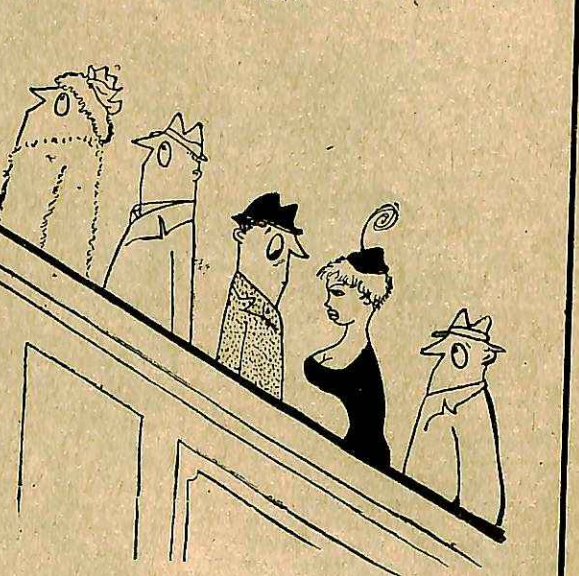
«Βέβαια, εκτός από αυτό, για μένα υπάρχει κι' ένα δεύτερο μυστικό. «Η μέθοδός που έφασιάζω. Άλλά αυτήν δεν θα έχετε, βέβαια, την άπαιτησι νά σας την άποκαλύψω!»

— Για πές μου, Γιάννη, τί άλλο μπορώ νά γράψω για την άνατροφή των παιδιών, στο άρθρο, που μου ζήτησε τό περιοδικό;

Μπα! Δεν τόμαθε; 'Από χτες είμαι χήρος!

— Τέλος πάντων, κύριε, θα κατεβήτε; Ένα τέταρτο με κρατάτε σ' αυτή τη θέση!

ΔΥΟ ΣΦΑΙΡΕΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ!

Η τραγική δολοφονία ενός Άγγλου πόλιςμαν

ΤΗ νύχτα της 27ης Σεπτεμβρίου 1927, ο πόλιςμαν Τζαίμς Γκούτερτζ έκανε τη συνηθισμένη περιπολία του. Είχε ξεκινήσει από τό μικρό προάστιο Στάπλεφορντ Άμπιποτ, είχε ακολουθήσει τό μεγάλο δρόμο ως τό Ρόμφορντ και κατόπιν έστρίψε προς τά δεξιά, προς τό μέρος του Όνγκαρ. Εκεί, σ' ένα ώριζόμενο σημείο, συναντιόνταν κάθε βράδυ με τό συάδελφό του Ταιήλορ, που ξεκινούσε από τό Χόου Κρήν.

Έτσι έγινε και κείνο τό βράδυ. Οι δύο αστυνομικοί άντλήλασαν μερικές λέξεις και κατόπιν χωρίστηκαν για νά γυρίσουν ό καθένας στο σημείο από όπου είχαν ξεκινήσει.

Κόντευαν τρεις μετά τά μεσάνυχτα. Ο Γκούτερτζ, ώστόσο, δεν ξαναγύρισε ποτέ στο Στάπλεφορντ Άμπιποτ, όπου έμενε μαζί με τη γυναίκα του και τά παιδιά του.

Τό άλλο πρωί, κατά τις έξη, τό πτώμα του βρέθηκε κοντά στο μέρος όπου είχαν συναντηθή με τον Ταιήλορ. Τό πρόσωπό του ήταν άγνώριστο σχεδόν από τά τραύματα. Ο δολοφόνος είχε ρίξει πάνω του έπτά σφαίρες, που τον είχαν πετύχει όλες στο στήθος και στο πρόσωπο. Δυό απ' αυτές είχαν βρή τό δυστυχισμένο πόλιςμαν στα μάτια.

Ο Γκούτερτζ κρατούσε ακόμη στα χέρια του τό μολύβι του. Τό σημειωματάριό του ήταν πεσμένο μερικά μέτρα πιο πέρα. Στο έδαφος διακρίνονταν καθαρά ίχνη από τροχούς αυτοκινήτου. Τό πιθανώτερο ήταν ότι ο πόλιςμαν πυροβολήθηκε τη στιγμή που είχε σκύψει μπροστά στο φανάρι κάποιου αυτοκινήτου, για νά σημειώση κάτι στο σημειωματάριό του.

Οι πόλιςμαν στην Άγγλία είναι άσπλοι. Κι' αυτό ακριβώς τό γεγονός, τό ότι, δηλαδή, δεν έχουν όπλο, είναι ή καλύτερη προστασία τους. Γιατί οι κακοποιοί, ξέροντας πως ή ζωή τους δεν κινδυνεύει, δεν έχουν λόγο νά τους σκοτώσουν. Για τό λόγο αυτό ο φόνος ενός πόλιςμαν θεωρείται σαν τρομερό πράγμα.

Μόλις έγινε γνωστή ή δολοφονία του Γκούτερτζ, ή Σκώτλαντ Γουάρντ κινητοποίησε άμέσως τον έπιθεωρητή Μπάρετ, που ήταν ένα από τά καλύτερα λαγωνικά της.

Στ' αυτοκίνητο που τον μετέφερε από τό Λονδίνο, ο Μπάρετ, που ήταν μεθοδικός, σαν όλους τους αστυνομικούς της παλιάς σχολής, έσπευσε νά έξής στο σημειωματάριό του:

«Για νά σκοτώση ένας αυτοκινητιστής τον πόλιςμαν που του ζητάει τά χαρτιά του, πρέπει νά έχη έναν πολύ σοβαρό λόγο. Η πρώτη ύποθεσι είναι, λοιπόν, ότι μπορεί νά πρόκειται για έναν πολύ μεγάλο κακοποιό, που τά χαρακτηριστικά του είναι γνωστά σ' όλο τον κόσμο και συνεπώς και σ' έναν άπλο έπαρχιακό πόσ». Μπορεί, όμως, νά μήν πρόκειται για μεγάλο κακοποιό. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει νά υποθέσουμε, ότι ο κακοποιός αυτός κίνησε, άγνωστο για ποιά λόγο, την προσοχή του αστυνομικού και, βλέποντας ότι κινδύνευε νά προδοθή, πρότιμησε νά τον σκοτώσει. Παράδειγμα: Ένας κλέφτης αυτοκινήτων δεν σκοτώνει ποτέ τώση. Ανάσχεδον έναν αστυνομικό μόνο και μόνο έπειδή έτυχε νά τον άνακαλύψη. Αν, όμως, ο κλέφτης αυτοκινήτων έχη ένα κακό πακαλύνι, μπορεί νά τον σκοτώση, έπειδή φοβάται, ότι θα τιμωρηθή και για τά άλλα έγκλημάτά του».

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, ο Μπάρετ δεν βρισκόταν μακριά από την αλήθεια. Κι' όταν έφτασε στο Στάπλεφορντ Άμπιποτ, τό πρώτο πράγμα που έμαθε, ήταν ότι τό προηγούμενο βράδυ, είχε κλαπή τό αυτοκίνητο του γιατρού Λόβελ.

Ο Μπάρετ έκαμε άμέσως τό συσχετισμό αυτόν των δύο ύποθέσεων. Μήπως ο φόνος του πόλιςμαν Γκούτερτζ και ή κλοπή του αυτοκινήτου του γιατρού Λόβελ είχαν γίνει από τον ίδιο άνθρωπο; Δεν ήταν άπίθανο.

Τό αυτοκίνητο του γιατρού άνακαλύφθηκε την άλλη μέρα σ' ένα γειτονικό δάσος. Κάτω από τη θέσι του σωφεί, οι αστυνομικοί βρήκαν έναν κάλυκα σφαίρας, που, όπως εξακρίβωσαν οι έμπειροί ρογκάιμονες, προερχόταν από έπτάσφαιρο περιστροφό παλμού τύπου, που ή κατασκευή του είχε σταματήσει από τό 1914. Τά πράγματα δεν έπροχώρησαν, όμως, σημαντικά και μετά την άνευρεσι του αυτοκινήτου.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, ένα αυτοκίνητο που έτρεχε με ίλιγγιώδη ταχύτητα, άναστάωσε στην κυριολεξία έναν κεντρικό δρόμο του Ντάρτμουρ. Θάλεγες πως καθόταν στο βολάν του ένας τρελλός.

Τά άλλα αυτοκίνητα που βρίσκονταν στο δρόμο, άναγκάστηκαν ν' άνεθούν στο πεζοδρόμιο για νά προφυλαχθούν. Οι αστυνομικοί καταδίωξαν με μοτοσικλέττες αυτό τό αυτοκίνητο κι' έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατόρθωσαν νά τό περικυκλώσουν στο δρόμο του Μπάρετ και ν' άναγκάσουν τό σωφεί του νά σταματήσει έπιτέλους.

Αυτό τό αυτοκίνητο ήταν κλεμμένο. Τό ώδηγούσε κάποιος Κέννεντυ γνωστός κακοποιός και παλιός τρόφιμος των φυλακών του

Τό άλλο πρωί τό πτώμα του βρέθηκε κοντά στο μέρος που είχε συναντηθή με τον Ταιήλορ...

Ντάρτμουρ.

Οι αστυνομικοί έκαμαν άμέσως τη σκέψι πως αυτός είχε σκοτώσει νά τον Γκούτερτζ.

Ο Κέννεντυ, βλέποντας ότι κινδύνευε, ώμολόγησε τότε την αλήθεια.

— Δεν τον σκότωσα εγώ, είπε. Άλλά ξέρω νά σας πω ποιος τον σκότωσε.

Ο δολοφόνος ήταν ένας Μπράουν, που είχε δραπετεύσει άλλοτε από τις φυλακές του Ντάρτμουρ και που, παρ' όλες τις προσπάθειες της άστυνομίας, είχε μείνει ως τότε άσύλληπτος.

Νά πιάς άφηγήθηκε ο Κέννεντυ τά πράγματα:

— Με τον Μπράουν, είπα, είχαμε γνωριστή στο Ντάρτμουρ. Μετά τη δραπέτευσί του, συναντήκαμε στο Μπάρετση κι' άποφασίσαμε νά «έργασθούμε» μαζί. Τό βράδυ της 27ης Σεπτεμβρίου 1927, μπήκαμε στο γκαράζ του γιατρού Λόβελ, πήραμε τό αυτοκίνητό του και φύγαμε. Τρέχαμε πάνω στο δρόμο του Όνγκαρ, όταν άκούσαμε τον διαπεραστικό ήχο μίας σφυρίχτρας. Ήταν ένας πόλιςμαν, ο Γκούτερτζ, όπως έμαθα κατόπιν, που μάς φώναζε νά σταματήσουμε. Ο Μπράουν, που κρατούσε τό βολάν, υπάκουσε άμέσως.

— Μά δίνετε την άδειά σας; είπε ο Γκούτερτζ, μόλις έφτασε κοντά μας.

— Δεν έχω, άπάντησε ο Μπράουν.

— Είναι δικό σας τό αυτοκίνητο, ξαναρώτησε ο πόλιςμαν.

— Ναι.

— Τί άριθμό έχει;

— Αν σας ενδιαφέρει νά τό μάθετε, άπάντησε ο Μπράουν, πηγαίνετε μπροστά νά τον διαβάσετε.

— Είναι περιττό, είπε ο Γκούτερτζ. Τον άριθμό εγώ τον ξέρω, σεις, όμως, δεν τον ξέρετε! Αυτό τό αυτοκίνητο είναι του γιατρού Λόβελ... Και σεις δεν είσαστε ο γιατρός Λόβελ! Τό κλέψατε λοιπόν!

— Είχε βγάλει τό σημειωματάριό του και, σκύβοντας μπροστά στα φανάρια του αυτοκινήτου, έκαμε νά γράψη κάτι... Ο Μπράουν έβγαλε τότε τό περιστροφό του και πυροβόλησε δύο φορές. Ο Γκούτερτζ σωριάστηκε μπρούμυτα στο χώμα... Πηδήσαμε άμέσως κάτω κι' ο Μπράουν μου είπε νά γυρίσω τό πτώμα του αστυνομικού άνάσκελα...

— Του έριξε τότε άλλες τρεις σφαίρες... Έπειτα του φύτεψε από μία σφαίρα στο κάθε μάτι και, με μία κλωτσιά, άναποδούρισε τό πτώμα.

— Λένε, μου είπε, ότι τό μάτι του σκοτωμένου, είναι σαν τη φωτογραφική πλάκα κι' άποτύπωνει τη μορφή του δολοφόνου...

— Άλλά έμεις δεν κινδυνεύουμε τώρα...

— Έπειτα απ' αυτό τό έγκλημα, συνέχισε ο Κέννεντυ, φοβήθηκε και δεν «εξανδούλεψα» πιά μαζί με τον Μπράουν.

Ο Μπράουν συελήφθη έπειτα από λίγον καιρό και, βλέποντας ότι είχε προδοθή, ώμολόγησε τό έγκλημά του.

— Κρίμα! είπε στους αστυνομικούς. Με πιάσατε, ξαφνικά, χωρίς νά τό καταλάβω. Γιατί είχα όρκιστή νά μήν άφίσω νά με πιάσετε χωρίς νά ξαπλώσω στο χώμα πέντ-έξη από σας!... Δεν θα πλήρωσα ακριβώτερα για τη μισή ντουζίνα απ' ό,τι θα πλήρωσα για τον έναν!

Η δική του Μπράουν και του Κέννεντυ έγινε έπειτα από λίγον καιρό στο Λονδίνο. Καταδικάστηκαν κι' οι δύο σέ θάνατο. Τό πρώι της 31ης Μαΐου 1928, τους κρέμασαν στο προάυλιο των φυλακών του Ντάρτμουρ.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Πάτρικ Κουίν κι' εγώ υπηρετούσαμε στην ίδια μονάδα της Ρ.Α.Φ. Την άνοιξη του 1945, η μονάδα μας είχε εγκατασταθεί κάπου στη Γαλλία, όπου δεν είχαμε να κάνουμε τίποτα το σοβαρό. Ο Πάτρικ κι' εγώ μέναμε σ' ένα αγρόκτημα, κοντά στ' αεροδρόμιο.

Κάναμε πολλές τρέλλες μαζί. Μά όταν λάβαιναν μέρος και γυναίκες στα γλέντια μας, ο Πάτρικ αποτραβιόταν ήσυχα-ήσυχα.

Είχε αρραβωνιαστεί με μια Λοντρέζα, τη Μαρία "Αντίους, που κατοικούσε μαζί με την αδελφή της σ' ένα μικρό διαμέρισμα, στη Μάνινα Βέλ. Μου τ'αρχε έκμυστηρηθεί όλα. Με τον ενθουσιασμό που δίνει η αγάπη, μου είχε παραστήσει τη Μαρία σαν έναν άγγελο, που είχε έρθει στη γη για να τον κάνει ευτυχισμένο...

Η μόνη σκιά στην ευτυχία του ήταν η αδελφή της Μαρίας. Είχε πάθει φυματίωση, κι' η αρραβωνιαστικιά του δεν μπορούσε για την ώρα να την εγκαταλείψει.

Μά, κάποια άπριλιανή μέρα, έλαβε ένα γράμμα που τον πληροφορούσε πως η αδελφή της Μαρίας είχε πεθάνει.

— Τώρα πιά μπορούμε να παντρευτούμε, μου είπε. Θά ζητήσω άμέσως άδεια.

Σε μια βδομάδα, έφευγε για την Αγγλία, για να κάνει τους γάμους του.

Μιά νύχτα, καθώς άνοιξα τα μάτια μου, είδα τον Πάτρικ να γδύνεται, κοντά στο παράθυρο.

— Εσύ! φώναξε με έκπληξη. Γιατί γύρισες τόσο γρήγορα; Με κύτταξε παράξενα. Φόρεσε ύστερα τις πυτζάμες του, έβγαλε το φως κι' έπεσε στο κρεβάτι, δίχως να προφέρει λέξη.

Γυρίζοντας από κάποια δουλειά μου, βρήκα τη Μαρία γονατισμένη στο τζάκι...

Γιατί ήρθες πίσω τόσο γρήγορα; τον ξαναρώτησα. Τι συμβαίνει;... Παντρεύτηκες;

— Αφ'ότι με ήσυχο, σε παρακαλώ, μου είπε ξερά.

Από εκείνη τη στιγμή, γίναμε σαν ξένοι ο ένας για τον άλλο.

Την τρίτη ή τετάρτη μέρα απ' το γυρισμό του, που φέραν ένα γράμμα. Δίχως να τ' άνοιξη, το πέταξε μές στη φωτιά και συνέχισε τη δουλειά του.

Τό ίδιο εκείνο απόγευμα, έγινε η τραγωδία. Είχα πάει στο δάσος να κυνηγήσω. Όταν γύρισα στ' αεροδρόμιο, είδα να καίνε τον συντρόφιμά μου ενός αεροπλανού. Κι' έμαθα πως είχε σκοτωθεί ο Πάτρικ!...

Η ανάκριση αποκάλυψε πως το δυστύχημα είχε γίνει από κακό χειρισμό. Μά μόνον εγώ ήξερα τους πραγματικούς λόγους που σπρώχναν τον Πάτρικ στην αυτοκτονία! Κι' ένα γράμμα, που βρήκα κάτω απ' το μαξιλάρι μου, ξεκαθάρισε έντελώς το μυστήριο.

Νά τι έγραφε το γράμμα εκείνο:

«Αγαπητέ Μάκ. Σού άφείλω μια έξηγησι, μια άπολογία για τη συμπεριφορά μου άπέναντί σου... Η Μαρία κι' εγώ παντρευθήκαμε ένα Σάββατο πρωί. Την άλλη μέρα, βγήκε να επισκεφθί μια φίλη της. Ψάχνοντας λοιπόν τυχαίως, βρήκα ένα δέμα από γράμματα... Φαντάσου, Μάκι! Ένα μήνα πριν απ' το γάμο μας, λάβαινε γράμματα που άρχιζαν με τις λέξεις «Αγαπημένη μου Μαρία» και τελείωναν: «Δικός σου για πάντα». Τά υπέγραφε κάποιος, που λεγότανε Μπίλ.

«Δέν θά μ' ένοιωζε και πολύ, άν έ πρόκειτο για ένα πλατωνικό ερώδιον. Μά το περιεχόμενο των έπιστολών μάρτυρούσε καθαρά πως οι σχέσεις τους ή-

χαν προχωρήσει πολύ!...»

Σκέφθηκα στην άρχή να τή σκοτώσω... Μά ύστερα άποφάσισα να τήν παρατήσω, και γύρισά μου. Αυτός ήταν ο λόγος της γρήγορης έπιστροφής μου.

«Όταν θά διαβάξης αυτό το γράμμα, θάμει πιά στον άλλο κόσμο. Νομίζω πως ένα αεροπορικό δυστύχημα θάβει ή καλύτερη λύση.

Αυτό έλεγε το τελευταίο γράμμα του Πάτρικ.

«Όταν άπολύθηκα και γύρισα στο Λονδίνο, έβγα στο μικρό διαμέρισμα της Μάνινα Βέλ.

Μου άνοιξε μια κομψή καιμαριέρα και μ' ώδηγησε σ' ένα σαλονάκι. Σε λίγο, παρουσιάστηκε το πρωτότυπο της φωτογραφίας, που είχα δει τόσες φορές πάνω στο τραπέζι του Πάτρικ.

«Ήταν άπειρος όμορφότερη ή Μαρία απ' όσο τήν έδειχναν οι φωτογραφίες της.

«Όταν τής είπα ποιός ήμουν και τί ήθελα, έπεσε σ' ένα καναπέ κι' έβαλε τα κλάματα.

Για να μην τά πολυλογώ, ενώ είχα πάει για να τήν παρηγορήσω και να τή μαλώσω λίγο για τό θάνατο του Πάτρικ, βρέθηκα έρωτευμένος μαζί της! Τήν έρωτεύθηκα τόσο, ώστε σε λίγους μήνες τήν παντρεύτηκα.

«Υστερα απ' τό μήνα του μέλιτος, ξαναγύρισάμε στο διαμέρισμά της. Κι' άρχισάμε να έτοιμάζουμε τά πράγματά μας, για να φύγουμε για τή Σκωτία, όπου μου είχαν υποσχεθί μια θέση.

Τήν τελευταία νύχτα, που έπρόκειτο να περάσουμε εκεί, γυρίζοντας από κάποια δουλειά μου, βρήκα τη Μαρία γονατισμένη μπροστά στο τζάκι. Δύπλα της, στο πάτωμα, βρισκόταν ένα μικρό δέμα από γράμματα.

— Τι κάνεις εκεί; τή ρώτησα.

— Καλώ κάτι γράμματα, μου άπάντησε ξερά.

— Άναψα ένα τσιγάρο, για να κρύψω τήν ταραχή μου. Και τήν ξαναρώτησα, προσπαθώντας να φαίνεται ήσυχη ή φωνή μου:

— Τι γράμματα είν' αυτά;

— Κάτι παλιά γράμματα της αδελφής μου, μου είπε λίγο θλιμένα.

— Και πρόσθεσε:

— Τής τστέυλε κάποιος, με τον όποιο είχα συνδεθί πριν άρρωστήση... Θάπρεπε να τάχα κάμει από καιρό, μά δέν τολμούσα. Μου φαινότανε πως, καίνοντάς τα, θ' άφάνιζα κάτι απ' τή μνήμη της... Καύμνη μου αδελφούλα!

— Άρχισε πάλι να πετάχ τα γράμματα στη φωτιά. «Ήταν όλοι δίχως φασκέλους. Καθώς ένα απ' αυτά ξεδιπλώθηκε τυχαίως, διάβασα τις λέξεις: «Δικός σου για πάντα. Μπίλ».

— Και πως λεγόταν ή αδελφή σου; ρώτησα.

— Μαρία κι' αυτή, όπως εγώ. «Ήταν μια ιδιοτροπία του πατέρα μου, που μάς έδωσε τό ίδιο όνομα. Για να μάς ξεχωρίση, μάς φώναζε «Μαρία πρώτη» και «Μαρία δεύτερη».

— Άστε λοιπόν αυτά ήταν τά γράμματα που είχαν άδηγίσει τον Πάτρικ στην αυτοκτονία!

— Έμαθα μές' στις τσέπες μου και, σκύβοντας στη φωτιά, πέταξα άλλο ένα γράμμα μές' στις φλόγες: τό τελευταίο γράμμα του Πάτρικ.

— Τι γράμμα είν' αυτό; με ρώτησε με περιέργεια ή γυναίκα μου.

— Είν' ή απόδειξη μιας μεγάλης πλάνης, άπάντησα ξερά.

Και δέν τής έδωσα ποτέ άλλη έξηγησι.

ΜΑΚ ΝΤΕΒΣΙΟΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Απ' τήν αναβολή πληρωμής της κ. 'Ορέγγα και τή χρεωκοπία ενός έμπορου που του ώφειλε αρκετά, ο Σαρλ βρισκείται σ' απελπιστική θέση και σ' αδυναμία να πληρώσει μετά δυό μέρες τά γραμματία του. Μιά τέτοια στάσις πληρωμών θά ναι καταστροφή για τήν επιχείρησή του. Προσπαθεί του κάκου να εξοικονομήσει χρήματα, από διάφορες πηγές. Ζητάει άκομα κι' απ' τή γυναίκα του να τόν βοηθήσει, με τήν άτομική της περιουσία. Μά αυτή άρνείται, γιατί ο σκοπός της είναι να τόν εξαναγκάσει να παραχωρήσει τό κατάστημά του στον 'Αρβούρο. Ο Ρουσσώ, στή Μπλάνς και τή Μαργαρίτα, που έχουν σ'ω έκθέσει τή δραματική αυτή κατάσταση φτάσει στο μεταξύ στο Παρίσι. Κι' εκείνης τού δίνουν τά 25 εκατομμύρια που χρειάζονται, με τόν όρο όμως να μή μάθι ποτέ ο Σαρλ τήν προέλευσι του ποσού αυτού. 'Απ' τή θυσία αυτή, ο Ρουσσώ μαντεύει όλο τό μυστικό τους.

— Θά βρώ ένα τρόπο για να πάρη ο κ. Τεβενέν τά χρήματα που διαθέτετε για τή σωτηρία του... Πρέπει όμως να ξέρετε πως δέν θάταν παρά ένα προσωρινό σταμάτημα, στο κατάκαυλήμά του προς τήν άδυσσο! Έπειτα, θά φροντίσει στο έξης ν' άποφύγη ένα τέτοιο κακό... Θάμιατε άλλάστε κι' έμεις εκεί, για να τόν φυλάμε.

— Μά πως θά σταματήσετε τά τρελλά έξοδα της κ. Τεβενέν; Πως θ' άντιμετωπίσετε τήν δλεθρία άνικανότητά του ντν Βερνέ;

— Οά προσπαθήσουμε, φίλε μου... Και να δήτε που θά πετύχουμε, με τή βοήθειά σας!

Ο τυχερός πτηνοτρόφος

Δέν ήταν εύκολη ή άποστολή που είχε αναλάβει ο Ρουσσώ: Νά κάμη τόν Τεβενέν να δεχθί τήν ανέλπιστη, τήν ούρανοκατέβατη εκείνη βοήθεια, χωρίς να μάθι ή να υποπτευθί τήν προέλευσι της.

Τό κατάλαβε κι' ο ίδιος, όταν έφυγε απ' τό σπίτι της Μπλάνς. Άπέκλεισε μια-μία όλες τις ιδέες που τού έρχονταν στο μυαλό, γιατί τις εύρισκε ανέφάρμοστες ή έπικίνδυνες.

Ποτέ δέν πίστευε πως θάταν τόσο δύσκολο να δώση 25 εκατομμύρια σε κάποιον που τάχε ανάγκη!...

Πήγε τήν άλλη μέρα στο γραφείο του από νωρίς, όπως συνήθιζε, κι' άσχισε ν' άνοίγη τήν άλληλογραφία του και ν' άπαντή ή ίδιος στους σπουδαιότερους πελάτες. Κάπου-κάπου σταματούσε, για να συνεχίση τις σκέψεις που τόν βασάνιζαν: συνεχίση τήν σκέψη που τόν Τεβενέν να δεχθί τό σωτήριο εκείνο δώρο, χωρίς ν' άποφύγη τήν δλεθρία άνικανότητά του ντν Βερνέ.

Κάποια στιγμή, χτύπησαν τήν πόρτα

του γραφείου του. Ήταν ένας υπάλληλος, με μια έφημερίδα στο χέρι.

— Κύριε, είπε άπάντωντας στην ερωτηματική ματιά του Ρουσσώ, διάβασα σ' αυτή τήν οικονομολογική έφημερίδα, τήν ανέλπιστη τύχη ενός πελάτου μας, τού κ. Μπουαρώ...

— Του Μπουαρώ; Του πτηνοτρόφου απ' τό Ουντάν;

— Μάλιστα, κύριε. Είχε τρεις λαχειοφόρους όμολογίες, κατατεθειμένες σε μας. Μία απ' αυτές, λοιπόν, κληρώθηκε χτές... ο αριθμός 3.034.798.

— Ά! Και τί κέρδισε;

— Εικοσιπέντε εκατομμύρια!

— Ο Ρουσσώ άνασκήρτησε, ακούγοντας τόν αριθμό αυτό.

— Μπα! Μπα! πρόφερε, δαγκώνοντας μηχανικά τήν άκρη του κοντυλαφόρου του. Υστερα ρώτησε τόν υπάλληλο:

— Ειδοποιήσατε τόν καλό αυτό άνθρωπο;

— Θά τού γράψω τώρα και θά τού ζητήσω έντολές για τή χρησιμοποίησι του ποσού αυτού.

— Έν τάξει... Γράφτε του άμέσως! Καθώς έφευγε ο υπάλληλος, παραμέρισε για να περάση ένας έπισκέπτης.

— Ά, καλημέρα, Φίλιμπερ! Σας περιμένα... φώναξε ο Ρουσσώ.

Κι' έδωσε τό χέρι του στο γέρο ταμία που τό πρόσωπό του ήταν άλλοιωμένο απ' τήν κρυφή θλίψη που τόν έτρωγε. Ξαφνικά όμως, χτύπησε τό μέτωπό του και ψιθύρισε:

— Μια ιδέα!... Μά, βεβαία, είναι τό μόνο μέσον!

Φώναξε άμέσως τόν υπάλληλο που άπομακρυνόταν, και τού είπε:

— Κύριε Λουσιέν! Μόλις τελειώσετε τό γράμμα για τόν κ. Μπουαρώ, να μου τό φέρετε.

— Μάλιστα, κύριε...

Ο Φίλιμπερ είχε άφίσει τό καπέλλο του πάνω σ' ένα έπιπλο και τήν όμπρέλλα του σε μια γωνιά. Μά ο Ρουσσώ τού είπε άμέσως:

— Όχι, φίλε μου, ξαναπάρτε τήν όμπρέλλα σας. Θά φύγετε για ένα ταξίδι.

— Έγώ; ρώτησε έκπληκτος ο γέρος ταμίας.

— Νάί, έσείς. Θά πάτε στο Ουντάν.

— Στο Ουντάν;

— Μάλιστα. Είναι 11 ή ώρα. Θά ύ-

πάρχη, ύποβέτω, κάνενα τραίνο πριν απ' τό μεσημέρι. "Άς τρέξουμε στο σταθμό!

— Μά... γιατί με στέλνετε εκεί κάτω;

— Για να σώσετε τόν Τεβενέν!... Μιά στιγμή, να περάσω απ' τό ταμείο μας, κι' ύστερα θάρθω μαζί σας...

— Μά τήν πίστι μου, δέν καταλαβαίνω τίποτα! είπε ο Φίλιμπερ, όλγενα πιο σα-στισμένος. "Αφού πρόκειται όμως για τό καλό τού κ. Τεβενέν, τά ύπόλοιπα δέν μ' ενδιαφέρουν!

— Έλάτε! Θά σας τά έξηγήσω όλα στο δρόμο...

Πραγματικά, ενώ ένα ταξί τούς πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό, ο Ρουσσώ άρχισε:

— Θά σας έξηγήσω τώρα, αγαπητέ μου φίλε, αυτό που σας φαίνεται τόσο παράξενο... Κάποιο πρόσωπο, που ένοιωι να μείνη άγνωστο, ενδιαφέρεται πολύ για τόν κ. Τεβενέν. Έμαθε, λοιπόν, τήν κρίσιμη θέση του και μούδωσε ένα τσέκ 25 εκατομμυρίων γι' αυτόν.

«Άλλ' ο κ. Τεβενέν δύσκολα θά δεχθί ένα τόσο μεγάλο ποσό, χωρίς να ξέρη τήν προέλευσί του. Θά κάνει δε έρωτήσεις, άνεπιθύμητες για τό πρόσωπο που σας είπα... Ο καιρός έπείγει ώστόσο. Πρέπει ναχτε αύριο αυτά τά χρήματα. Ζητούσα, λοιπόν, ένα τρόπο... και μου τόν πρόσφερε ή Τύχη: Ο κ. Τεβενέν θά πιστέψη πως τό ποσό που θά τού παραδώσω, τού άνήκει πραγματικά.

— Μά πως;

— Δέν έχει, νομίζω, μερικές λαχειοφόρους όμολογίες;

— Μάλιστα. Του τις παραχώρησε προ καιρού κάποιος πελάτης...

— Όραία! Κι' αν άλλωστε δέν είχε, έσείς θά μπορούσατε να τού πείτε πως έχει μια, και θά σας πίστευε άσφαλώς.

— Βεβαίως.

— Προ όλίγου, λοιπόν, έμαθα ότι κάποιος πελάτης μου, ο πτηνοτρόφος κ. Μπουαρώ, στον Ουντάν, έχει μια όμολογία που κέρδισε 25 εκατομμύρια... Καταλαβαίνετε τώρα;

— Όχι πολύ καλά άκόμη... μά άρχίζω να μπαίνω στο νόημα!

— Θά πάτε, λοιπόν, να βοήτε αυτόν τόν κ. Μπουαρώ, θά τού άναγγείλετε τή μεγάλη ευτυχία του και θά αγοράσετε τήν όμολογία του για 25 εκατομμύρια, προσ-

— Θά σας έξηγήσω τώρα, αγαπητέ μου φίλε, αυτό που σας φαίνεται τόσο παράξενο... είπε ο Ρουσσώ, ενώ ένα ταξί τούς πήγαινε στο σιδηροδρομικό σταθμό...

θέτοντας μάλιστα και κάτι παραπάνω. Θα μου τη φέρετε άποψη. Κι' αύριο πρωί, που λήγει ή συναλλαγματική, ό κ. Τεβενέν θα μπορέ ή εισπράξη αυτό τό ποσόν άπ' τό ταμείο μας.

«Κατάλαβα!», θέλησε νά πη ό μπάρμπα-Φιλίμπέρ. Άλλά δέν βρήκε τή δύναμη. Έσφιξε μόνο τό χέρι του Ρουσσώ, ενώ δυό χοντρά δάκρυα κυλούσαν στό πρόσωπό του. Μόνον όταν έφτασαν στό σταθμό, μπόρεσε νά τραυλίση, ξανασφίγγοντας δυνατά τό χέρι του τραπέζιτη.

— Νά πητε σ' αυτό τό πρόσωπο, ότι έσωσε τή ζωή του διευθυντού μου... κι' ότι θάμαι πάντα δικός του, όσο ζω!

Είχε φύγει τόσο βιαστικά ό μπάρμπα-Φιλίμπέρ, ώστε δέν είχε προλάβει νά ζητήσει πληροφορίες γιά τόν άνθρωπο, πού πήγαινε νά βρη. Όταν, λοιπόν, έφτασε στό Ουντάν, και πριν άκόμη κάμη ότιδήποτε άλλο, μπήκε σ' ένα ρεστοράν. Άλλωστε δέν είχε φάει άκόμη τίποτε και πεινούσε διαβολέμενα.

Μολονότι τό Ουντάν είχε άρκετές χιλιάδες κατοίκους, ήταν πιθανόν, ότι θάξεραν όλοι τόν κ. Μπουαρώ. Ό Φιλίμπέρ διάλεξε ένα ρεστοράν, πού ό ιδιοκτήτης του ήταν... κοιλάρας, γι'αύτό είχε πάντα τή γνώμη, ότι ό τύπος αυτός είναι καλόκαρδος και φλύαρος!

Ζήτησε νά φάη κάτι.

— Φέρτε μου ό,τι έχετε, είπε στόν κατσηματάρχη. Έγώ δέν είμαι δύσκολος. Θέλω μονάχα καλό κρασί. Κι' είμαι βέβαιος πώς αυτό δέν θά σας λείπει.

Πραγματικά, ύστερα από λίγα λεπτά, ό ξενοδόχος έφερε στό Φιλίμπέρ μιά σκοινισμένη μπιτίλια παλιό κρασί και μιά όρεκτικώτατη όμελέττα.

— Θά με βοηθήσετε νά τήν άδειάσω; τού είπε χαμογελώντας εκείνος.

— Πώς ν' άρνηθώ μιά τόσο εύγενική προσφορά; άπάντησε ό ξενοδόχος, ενώ συγχρόνως ξεβούλωνε άργά και μεθοδικά τή μπιτίλια.

Ό Φιλίμπέρ γέμισε δυό ποτήρια. "Α-δειασε τό δικό του σιγά-σιγά, με γουλιές, σάν βυθισμένος σ' άνέκφραστη εύδαιμονία. "Ο καταστηματάρχης δέν μπόρεσε νά μή κοιτακευθί άπ' αυτό τόν εύγλωττο έπαινο στό κρασί του...

— Πώς ήρθατε στην πόλη μας; ρώτησε με περιέργεια. Για περίπατο;

— Όχι. Έχω μιά δουλίτσα με κάποιον κ. Μπουαρώ... Τόν έρετε;

— Θέλει και ρώτημα; Μένει στην όδον Άνγκλό. Ήταν άλλοτε πτηνοτρόφος, μά τώρα πιά έχει άποτραβηχτή άπ' τή δουλειά και ζή με τά μικρά εισοδήματά του. Βλέπετε, δέν έχει παιδιά. Μόνο τή γυναί-

κα του... μιά τετραπέρατη, πού τόν κάνει ό,τι θέλει!

Πριν άκόμη άρχισή τό κοτόπουλο πού τού είχε σερβίρει ό ξενοδόχος, ό Φιλίμπέρ ήξερε πιά όλα τά οικονομικά του Μπουαρώ. Είχε κατάλαβε πώς έπρεπε ν' άποταθή πρό πάντων στην κ. Μπουαρώ.

Τελείωσε βιαστικά τό φαγητό του, πλήρωσε τό λογαριασμό, ζήτησε νά τού δείξουν τό δρόμο και ξεκίνησε γιά τό σπίτι των Μπουαρώ.

Στάθηκε μιά στιγμή μπροστά στην καγκελλόπορτα, πού τή στόλιζαν όλόγυρα άναρριχητικές τριανταφυλλίες. Μέσα άπ' αυτήν, άπλωνόταν ένας ώραιος κήπος, και στό βάθος ένας λαχανόκηπος με κάμποσα όπωροφόρα δέντρα.

"Ενας άντρας εύσωμος, χωρίς σακκάκι και ζυπόλητος, πότιζε τά παρτέρια. Μιά γυναίκοίλα, γερασμένη αλλά με τά μαλλιά της βαμμένα ξανθά, τόν επέδλεπε και τού ύποδεικνυε τά φυτά πού χρειαζόνταν περισσότερο νερό.

— Όταν χτύπησε ό Φιλίμπέρ τό κουδούνι τής πόρτας, ό άντρας έσπευσε νά ξεαφανισθί, λίγο ντροπισμένος, ενώ ή γρηούλα σηκώθηκε, μουρμουρίζοντας, και πήγε ν' άνοιξη. Κύτταξε με περιέργεια τόν άγνωστο έπισκέπτη.

— Τί θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε. Ό Φιλίμπέρ ύποκλίθηκε βαθειά κι' άπάντησε:

— Μπορώ νά δω τόν κ. Μπουαρώ; — Μάλιστα, κύριε. Όσάτος μπόρείτε νά πητε και σ' έμένα ό,τι θέλετε. Είμαι ή γυναίκα του...

— Όραία, κυρία! Έξρω πώς είναι τό ίδιο ν' άπευθυνθώ σέ σας, σάν νά μιλήσω στόν άντρα σας... Λοιπόν, είμαι ένας άπ' τούς υπαλλήλους τής Τραπεζής Μπαρντέν, Ρουσσώ και Σία.

— Ό, Θεέ μου! Συνέβη τίποτε στους τραπέζιτες μας; Μήπως χρεωκόπησαν και τό σκάσανε;

— Θεός φυλάξοι, κυρία! άπάντησε χαμογελώντας ό Φιλίμπέρ. Ποτέ δέν τούς πέρασε τέτοια ιδέα άπ' τό μυαλό... Έκεינו πού συνέβη, είναι πολύ εύχάριστο! Σας φέρνω μιά καλή είδηση.

— Περάστε, λοιπόν, μέσα, κύριε... είτε ή γυναίκα, καθισχυασμένη.

Και φώναξε, μ' όλες τις δυνάμεις της: — Άλκιδιάδη!... Έλα γρήγορα! Σε γυρεύουμε!...

Ό κ. Μπουαρώ έτρεξε άμέσως, σάν άνθρωπος συνηθισμένος νά ύπακούη τυφλά στη συμβία του.

— Τί συμβαίνει, άγαπητή μου; τή ρώτησε.

— Ό κύριος είναι σταλμένος άπ' τούς

τραπέζιτες μας, τούς κυρίους Μπαρντέν και Ρουσσώ, γιά νά μας άναγγείλη μιά εύχάριστη είδηση.

— Μιά εύχάριστη είδηση!... είπε ό πτηνοτρόφος, γουρλώνοντας τά μάτια του.

— Νά περί τίνος πρόκειται, κύριε. Έίχατε καταθέσει στην Τράπεζά μας τρεις λαχειοφόρους όμολογίες. Στην τελευταία, λοιπόν, κλήρωσι, κέρδισε μιά άπ' αυτές, ή ύπ' αριθμόν 3.934.798.

— Ά, πόσα; Πενήντα χιλιάδες; — Όχι, κύριε. Δέν θάκανα τόν κόπο νάρθώ άς έδώ γιά τόσο λίγα.

— Τότε, λοιπόν... εκατό χιλιάδες;

— Άκόμη περισσότερα, κυρία.

— Ένα εκατομμύριο; ρώτησε δειλά ό Μπουαρώ.

— Περισσότερα.

— Δυό εκατομμύρια;

— Άκόμη πιο πολλά.

— Θεέ μου! Δέκα εκατομμύρια;

— Είκοσιπέντε εκατομμύρια! δήλωσε ήρεμα ό Φιλίμπέρ.

— Άπλώθηκε ξαφνικά σιωπή.

Ό Φιλίμπέρ κύτταζε τό άντρώγυνο. Οι Μπουαρώ είχαν χλωμιάσει, έσφιγγαν τά δόντια τους και κατέβαλλαν όδυνες προσπάθειες γιά νά μείνουν άπαθείς.

— Είκοσιπέντε εκατομμύρια... ψιθύρισε ό πρώην πτηνοτρόφος. Μά είσαστε βέβαιος, κύριε, πώς μας βρήκε τέτοια εύτυχία;

— Βεβαίωτατος Δέν χωρεί καμμία άμφιβολία.

— Τί δόξα γιά μας! Θά μας θαυμάζουν όλοι!... Άκούς νά κερδίσουμε έτσι ημεμιάς είκοσιπέντε εκατομμύρια!...

— Θάταν προτιμώτερο ώστόσο, παρατήρησε ό Φιλίμπέρ, νά μή τό φανερώσετε σέ κανένα. Οι φθονοί θα ίσχυρισθόν πώς σας πλούτισε ή Τύχη, χωρίς νά τ' άξίζετε... Άλλοι θά σας ζητάνε δανεικά... Έγώ, στη θέσι σας, θά προτιμούσα νά πω, ότι κέρδισα αυτά τά χρήματα με τόν κόπο μου και τήν άξία μου, με έπιτυχημένες επιχειρήσεις.

— Ίσως νάχετε δίκιο! άπάντησε ή κ. Μπουαρώ, κολακευμένη προφανώς.

— Σκέψου ώστόσο, καλή μου, έπέμεινε ό άντρας της, τήν τιμή πού θά χάσουμε άν κρύψουμε τήν προέλευσι τού πλούτου μας... Ένώ, άν πούμε τήν αλήθεια, θά γράψω τ' όνομα μας ή τοπική έφημερίδα... Και στό καφενείο θά λένε: «Νά ό κ. Μπουαρώ, πού κέρδισε τά 25 εκατομμύρια στό λαχείο!».

— Μά ή δόξα σας θάναι άκόμη πιο μεγάλη, άν πιστέψουν όλοι πώς πλουτίσατε με τούς επιδέξιους συνδυασμούς σας... Σας ύπόσχομαι έγώ ένα άρθρο πρώτης τάξεως στην έφημερίδα τού τόπου σας... Έπειτα, ή Τράπεζά μας θά σας στείλη ένα γράμμα, πού θά μπορήτε νά τό δείχνετε παντού και πού θά σας συχαίρη θερμά γιά τήν έξυπνάδα σας και τή διορατικότητά σας.

— Άλλάζει τότε τό πράγμα, άπάντησε ό Μπουαρώ κλονισμένος.

Μά ή γυναίκα του δέν έλεγε πιά τίποτε. Σκεπτόταν μόνο. Ό Φιλίμπέρ μάντεψε ό,τι αρχίζει τήν επίθεσι...

Πραγματικά, τού είπε ξαφνικά: — Γιά νά επιμένετε τόσο πολύ, κύριε, πρέπει νάχετε κάποιο συμφέρον.

— Ναι, δέν σας τό κρύβω, άπάντησε άπλοικά ό Φιλίμπέρ. Κάποιος πελάτης μας, ένας καινούργιος χρηματιστής, θάθελε πολύ νά κάνη ρεκλάμα, άναγγέλλοντας παντού ό,τι αυτός είχε πουλήσει τήν όμολογία πού κέρδισε τά 25 εκατομμύρια.

— Με λίγα λόγια, θέλει νά σφετερισθί τή δόξα μας! είπε με έμφασι ή κ. Μπουαρώ.

— Είναι πρόθυμος νά κάνη βυσίες γι' αυτό, πρόσθεσε ό Φιλίμπέρ, χρησιμοποιώντας τά μεγάλα μέσα. Στα 25 εκατομμύρια πού κερδίσατε, ό πελάτης μας θά προσθέση άλλα διακόσια ή τριακόσια χιλιάδικα...

— Πφ! Διακόσια ή τριακόσια χιλιάδικα! άπάντησε περιφρονητικά ή κ. Μπουαρώ. Τριακόσιες χιλιάδες γιά τήν τιμή τού κέρδους τού πρώτου αριθμού τού λαχείου! Ό Φιλίμπέρ μάντεψε άμέσως πώς ή κ. Μπουαρώ ήταν άποφασισμένη νά παρατηθή άπ' τήν τιμή εκείνη, μόνο με μιά καλή πληρωμή.

"Αρχισε τότε μιά μάχη άνάμεσα σ' αυτόν και τόν ταμία, γεμάτη πανουργίες, τεχνάσματα και ένέδρες. Χρησιμοποιούσαν κι' οι δυό τά ίδια επιχειρήματα, έπαναλαμβάνοντας τις ίδιες φράσεις, ενώ ό Άλκιδιάδης επενέβαινε κάθε τόσο, λέγοντας με τήν ψιλή φωνή του:

— Έχει δίκιο ή κ. Μπουαρώ! Σκεφθήτε, κύριε, τή δόξα πού θά χάσουμε!...

Η μάχη αυτή κράτησε δυό ώρες περίπου. Στο τέλος, ό Φιλίμπέρ ύποχώρησε, γι'αύτό βιαζόταν νά πάρη τό τραίνο: Πλήρωσε ένα εκατομμύριο παραπάνω, γιά νά πάρη τήν τυχερή όμολογία.

— Και όπως είπαμε... Θά δημοσιευθί στην έφημερίδα μας τό άρθρο, μαζί με τό συγχαρητήριο γράμμα σας.

— Σας τό ύποσχεθήκα, είπε ό Φιλίμπέρ, μετρώντας τά χρήματα στην κ. Μπουαρώ.

Υστερα έφυγε βιαστικά.

Μόλις κατέβηκε άπ' τό τραίνο στό Παρίσι, έτρεξε ν' άνακοινώση στό Ρουσσώ τό αποτέλεσμα τού ταξιδιού του. Υστερα πήγε στό γραφείο του.

— Ηρθε ό κ. Τεβενέν; ρώτησε μόλις έφτασε.

— Μάλιστα, κύριε. Είναι στό γραφείο του. Σας ζήτησε επανειλημμένως.

Ό γέρος ταμίας πήγε άμέσως νά χτυπήση τήν πόρτα τού Τεβενέν.

— Ά, έορeis είσαστε, Φιλίμπέρ; τού είπε έκείνος μ' άδύνατη φωνή, βλέποντάς τον. Σας περιμένα.

— Άναγκάσθηκα νά λείψω μερικές ώρες, κύριε...

— Ναι, ναι, καλά κάνατε... Άπό σήμερα τό πρωί, εργάζομαι έδώ, όλοένα πιο άπελπισμένος, γι'αύτό δέν βρίσκω τίποτε πού νά μωρηί νά με σώση!... Κι' ώστόσο τό ενεργητικό μας είναι πολύ άνωτερο άπ' τό παθητικό! Μά ή στάσις πληρωμών μας είναι άνατόφευκτη... κι' ή χρεωκοπία ίσως!...

Ό Σάρλ είχε μιά δωι τρομακτική. Τό πρόσωπό του είχε μιά νεκρική χλωμάδα. Τό κάτω χείλος του κρεμόταν άτονο και τά χέρια του τρέμανε νευρικά.

— Άς εξετάσουμε ψυχραιμία τήν κατάσταση, κύριε, πρότεινε ό ταμίας. Ίσως μπόρουμε νά επιτύχουμε καμμία διευκόλυνσι...

— Άδύνατον! Έξέτασα όλες τις πιθανότητες, αλλά δέν βρήκα τίποτα.

— Δέν έχετε τίποτε μετοχές ή χρεώγραφα, πού νά μπορήτε νά τά πουλήσετε;

— Αυτά πού έχω, άντιπροσωπεύουν τό πολύ-πολύ 2 εκατομμύρια. Γιατί τά πιο πολλά έχουν ξεπερσει τώρα. Νά, εξετάστε τα και μόνοι σας, άν θέλετε.

Κι' έδωσε στόν ταμία ένα μάστο χαρτιά πολυχρώμα. Ό Φιλίμπέρ τά ξεφύλλισε, ενώ ό Σάρλ πηγαινοερχόταν στό δωμάτιο, με τό κεφάλι σκυμμένο.

Καθώς έκανε αυτή τή δουλειά, ό γέρος ταμίας μπόρεσε νά χάση με τρόπο άνάμεσα σ' άλλα χαρτιά τήν όμολογία των Μπουαρώ. Κι' όταν έφτασε σ' αυτήν, είπε:

— Ά, έρετε, έγινε προχθες μιά κλήρωσις αυτών των λαχειοφόρων όμολογιών.

Ό Σάρλ άνασήκωσε άδιάφορα τούς ώμους του.

— Κυττάξατε τούς κερδισμένους άριθμούς; έπέμεινε ό ταμίας.

— Όχι. Μά τί ώφελεί; Τέτοιες εύνοιες τής Τύχης είναι άδύνατες, γιά έναν άνθρωπο πού τόν χτύπησε ή δυστυχία...

— Ποιός έξέρει, κύριε!... Έγώ δέν παραλείπω ποτέ νά κυττάζω τούς άριθμούς, γιά τις δικές μου όμολογίες.

— Έ, κυττάχτε λοιπόν κι' αυτήν, άφού σας κάνει εύχαριστήσι, άπάντησε άδιάφορα ό Σάρλ. Νά εκεί μιά έφημερίδα, πού δημοσιεύει τά αποτελέσματα τής κληρώσεως.

— Άς δούμε!

Ό γέρος ταμίας έρριξε μιά ματιά στόν πίνακα τής κληρώσεως.

— Η όμολογία 3.934.798 κερδίζει τόν πρώτο αριθμό... 25 εκατομμύρια! είπε.

— Είκοσιπέντε εκατομμύρια!... Άκριβώς όσα μας χρειαζόνταν! πρόσφερε ό Τεβενέν μ' ένα θλιμένο χαμόγελο.

— Καί, φυσικά, δέν είν' αυτός ό άριθμός σας. Έτσι!

— Φυσικά, άπάντησε μηχανικά ό Τεβενέν, εξετάζοντας άφορημένα τά χρεώγρα-

Άπό τό έρχόμενο πανηγυρικό Πα-σχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» τό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημά μας τού δημοφίλου Γάλλου συγγραφέως Πιέρ Ντεκουρσέλ «Η παρείσακτη», πού συγκίνησε βαθειά όλες τις καρδιές με τις δραματικές περιπέτειές του και τά ψυχικά μαρτύρια τής ήρωίδας του, εισέρχεται στό δεύτερο μέρος του με τόν τίτλο:

Η ΞΑΝΘΕΙΑ ΝΕΜΕΣΙΣ

Στις νέες αυτές συγκλονιστικές περιπέτειες τής «Παρείσακτης», ή Θεία Δίκη με τό πρόσωπο μιάς θαρραλέας κοπέλλας ματαιώνει όλες τις σατανικές μηχανορραφίες των ενόχων και τραβάει πάνω στό κεφάλι τους τόν κεραυνό τής τιμωρίας. Συναρπαστικά έπεισόδια, γεμάτα πόνο, άγάπη και δάκρυα, συγκλονίζουν τις εύαίσθητες ψυχές και τις παρασύρουν στόν ύλγγο μιάς αγωνιώδους πλοκής με άπροσδόκητες συγκρούσεις παθών και θανάσιμα μίση. πού έσπτούν σε συνταραχτικές τραγωδίες.

Άπό τό έρχόμενο πανηγυρικό Πα-σχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει ή νέα έξωτική σειρά, πού θά συνάρπαση με τό έξαιρετικό ενδιαφέρον της, γραμμένη από τόν πρώην διευθυντή τού Άνθρπολογικού Ίνστιτούτου τής Νέας Υόρκης καθηγητή

ΡΑΥ-MONT KNOOY

Παιδιά πού έζησαν ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Έκπληκτικές ιστορίες παράξενων παιδιών πού μεγάλωσαν κι' έζησαν σ' άπαρμένα άσχημα με τό άγρια θηρία και πού έμαθαν τις συνθέσεις τους και τούς μυστηριώδεις νόμους τής ζούγκλας.

- Ένα κορίτσι άνάμεσα στους πιθήκους.
- Το «Λυκόπουλο» τής Σιθέριας.
- Γκλάντυ, ό θηλυκός Ταρζάν τής Βόρνεο.
- Νάτον, ό άνθρωπος-καμπονάρβαλι.
- Το κορίτσι - τσακάλι.
- Το παιδί - γεράκι των Ίνδιων.
- Η γυναίκα - αρκούδα.
- Το «Λυκόπουλο» των λόφων τού Σιόνι.
- Το παιδί - ζαρκαδί τής Συρίας.

κλπ. κλπ.

Άπό τό έρχόμενο πανηγυρικό Πα-σχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει μιά έξαιρετικώς ενδιαφέρουσα Ιστορική σειρά τού εκλεκτού συνεργάτου μας κ.

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η κοινοβουλευτική ζωή ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρόκειται γιά τά περίεργα παρακάνια τού πολιτικού και κοινοβουλευτικού βίου τού τόπου μας μ' ένα πλήθος από άγνωστα ανέκδοτα και χαρακτηριστικά έπεισόδια και με σκιαγραφίες πολιτικών άνδρων και μεγάλων πολιτικών γεγονότων από τήν Έπανάστασι τού 1821 ως τήν εποχή τού Έλευθ. Βενιζέλου.

- Μερικά από τά Ιστορικά αυτά άρθρα: • Η Συνέλευσις τής Επιδάουρου.
- Η πρώτη Ελληνική Κυβέρνησις.
- Καποδίστριας και κοινοβουλευτισμός.
- Ό λόγος και τό έυλο στή Βουλή.
- Κοινοβουλευτισμός τού 1832.
- Κοινοβουλευτικό χιούμορ.
- Το Σύνταγμα και ή Έθνοσυνέλευσις τού 1843.
- Οι πρώτες έκλογές Βουλής.
- Η Καβέρνησις τού Βουλγαρά δικτάτορα.
- Η «δεδηλωμένη» τού Χαρ. Τρικούπη.

φά του. Φυσί...

Σταμάτησε ξαφνικά και φώναξε:

— Ό, Θεέ μου! Τί άριθμό είπατε, Φιλίμπέρ;

— 3.934.798, κύριε... Μά τί πάθατε;

— Έχω... τόν έχομε...

— Τί λέτε;... φώναξε ό ταμίας.

— Κυττάχτε!... τραύλισε ό Σάρλ, δείχνοντας με τις δραματικές περιπέτειές του και τά ψυχικά μαρτύρια τής ήρωίδας του, εισέρχεται στό δεύτερο μέρος του με τόν τίτλο:

Ξεσφίξε τή γραβάτα του κι' άνοιξε τό παραβύριο, γι'αύτό πνιγότανε...

— Σώθηκα!... σώθηκα!... φώναξε, ξεσπάζοντας σε λυγμούς.

— Ά, κύριε, είπε ό γέρος ταμίας σκουπίζοντας τό μέτωπό του, όλα διορθώνονται, όταν θελί ό Θεός!

ΙΑ'.

Ό Άρθούρος είχε μάθει άπ' τήν Έρμάν τή ρητή άρνησι της στόν άντρα της πού τής είχε ζητήσει λεφτά.

Πώς είχε κατορθώσει λοιπόν ό Σάρλ ν' άντιμετωπίση τις ύποχρεώσεις του; Τό άγνοούσε ή Έρμάν. Μά ή ήρεμία του, ή γαλήνη πού έδειχνε, κι' ή κανονική εξέλιξη των πραγμάτων άποδείκνυναν πώς τά είχε τακτοποιήσει όλα.

Δέν είχε μπόρσει ώστόσο ή Έρμάν ν' άντισταθή στόν πειρασμό νά τόν ρωτήσει: —Πέρασαν έκείνες οι οικονομικές δυσχέρειες πού μούλεγες; τού είπε.

—Εύτυχώς! τής άπάντησε. Δέν θά χρειασθί πιά στό έξής νά σου ζητήσω μιά διευκόλυνσι, πού φαίνεται πώς σου κοστίζει πολύ...

Πρόφερε ψυχρά τις λέξεις αυτές, διατηρώντας ώστόσο μέσ' στην ψυχή του μιά πικρία, πού προσπαθούσε τού κάκου νά τήν κρύψη. Υστερα πρόσθεσε: —Πρέπει όμως νά άφοσιωθώ στό έξής περισσότερο στή δουλειά μου, και λιγώτερο σέ άλλες άπασχολήσεις. Αυτό θά κάνω!

Και, διακόπτοντας άπότομα αυτή τή συνομιλία, έφυγε γιά τό κατάστημά του. Ό «Ζιγκολό» άνησυχισε, όταν έμαθε τήν είδησι έκείνη άπ' τή φιλενάδα του.

Κατάλαβε πολύ καλά ό,τι ή άναβολή πού είχε δώσει, δίχως νάχη δικαίωμα, στην κ. Όρτέγκα, ήταν ένα λάθος, πού θά μπόρουνε νάχη τρομερές συνέπειες γι' αυτόν... Μά, έχοντας εξασφαλισμένη τήν ύποσπριξι τής Έρμάνς, ξαναβρήκε γρήγορα τό θάρρος του και είπε με τό νου του πώς έπρόκειτο άπλάς γιά ένα περαστικό μικροσύντημα τής σταδιοδρομίας του...

—Βέβαια, είναι σπουδαία αυτά τά γεγονότα, άλλ' όχι και όσο νομίζεις, είπε στή φιλενάδα του. Θά πάω τώρα στό κατάστημα, όπου θά συναντήσω πιθανότατα τόν άντρα σου.

—Ναι, βρίσκειται εκεί.

—Μιά μικρή εξήγησι έκ μέρους μου θά τόν διαφωτίση, κι' έτσι δέν θά με μαλώση, όπως έχει, ίσως σκοπό...

—Θάρρης άπόψε νά φάμε μαζί!

—Σού τό ύπόσχομαι. Κι' έτσι, άν τυχόν μείνη κανένα σύννεφο, μετά τή συνομιλία μου με τόν άντρα σου, θά διαλυθί τό βράδυ, στό τραπέζι τού φαγητού.

Η Έρμάνς παρακολουθούσε με μιά τρυφερά ματιά τό «Ζιγκολό» πού έβουλε. Υστερα από λίγα λεπτά, ό Άρθούρος είχε φτάσει στό κατάστημα.

—Είν' έδώ ό κ. Τεβενέν; ρώτησε μόλις μπήκε.

—Μάλιστα, κύριε. Έδωσε μάλιστα διαταγή νά σας είδοποιήσουμε πώς θέλει νά σας μιλήση, μόλις έρθετε.

—Καλά, Πηγαίνω άμέσως... είπε ό Άρθούρος.

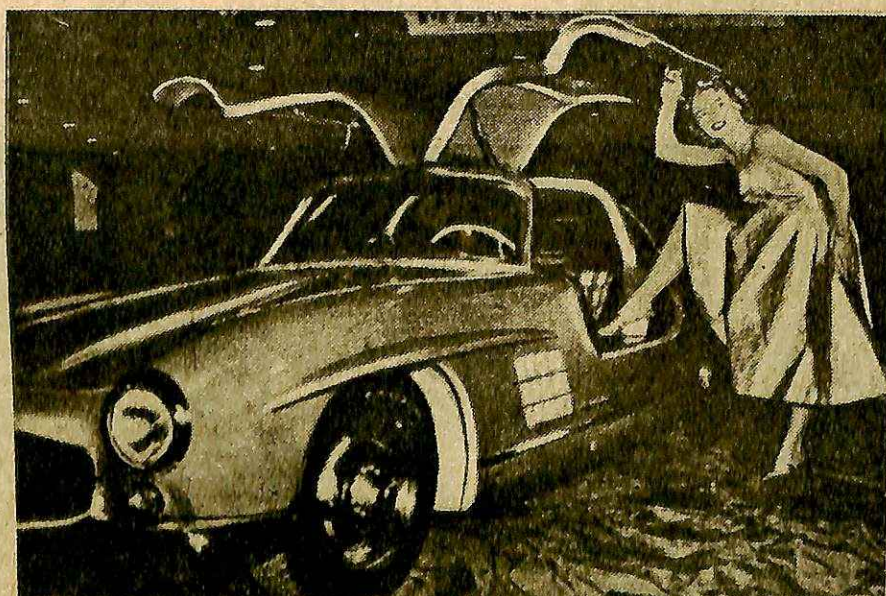
Και πρόσθεσε με τό νου του, ειρηνικά: «Διάβολε! Η μάχη άρχίζει!... Έφ' ό πλου λόγη!»

Μπήκε στό γραφείο τού Σάρλ. Έκείνος δέν τού πρόσφερε καν ένα κάθισμα.

—Κύριε, τού είπε ήρεμα, ψυχρά κι' έπιτακτικά, είχα όρίσει μιά ήμερομηνία πληρωμής στην κ. Όρτέγκα. Όταν ζήτησε άναβολή, έπρεπε νά με είδοποιήσετε.

—Μά δέν ήσαστε έδώ, κύριε! Τόσες φορές άλλωστε, σε παρόμοιες περιπτώσεις, ανέλαβα έγώ τήν εύθύνη...

—Πολύ άσχημα! Μά δέν είν' αυτό τό

ΕΝΑ ΝΕΟ ΛΑΪΚΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Τό νέο διθέσιο γερμανικό αυτόκινητο «Μερσεντές» έχει τό προσόν ό,τι οι πόρτες του άνοιγκλείουν, όπως βλέπετε, προς τά επάνω. Τό καλοκαίρι οι πόρτες αυτές μπόρουν νά άφαιρεθόν εύκολά χωρίς νά μεταβάλλεται καθόλου ή γραμμή τού αυτόκινητου.

μόνο λάθος σας. Κάνετε καί κάτι άλλο, πολύ σοβαρώτερο: Παρά την απαγόρευσί μου, ανοίξατε σημαντική πίστωση στους αδελφούς Ρεμύ της Λυών, που χρεωκόπησαν τώρα.

—Μά δεν μπορούσα να προβλέψω αυτό το άτυχημα.

—Έστω... Όπωςδήποτε, σκοπεύω στο εξής να φροντίζω μόνος μου για τις υποθέσεις μου. Αποφάσισα λοιπόν να στερεώθω τις υπηρεσίες σας...

—Πώς είπατε, κύριε;...

—Ο Άρθουρος ώπιθοχώρησε, κατατρομαγμένος.

—Ο Σάρλ μιλούσε άργά και σταθερά.

—Είπα, κύριε, απάντησε, ότι από σήμερα δεν ανήκετε πια στο προσωπικό του καταστήματός μου...

—Μά έχωμε αναλάβει άμοιβαίες υποχρεώσεις! Δεν μπορείτε να με απολύσετε μ' αυτό τον τρόπο...

—Ο ταμίας έχει διαταγή να σας πληρώσει έξη μηνών μισθούς, για άποζημίωσι. Περάστε άπ' τ' ταμείο να τ' εισπράξετε...

Μέσα άπ' τ' μυαλό του «Ζιγκολό» πέρασαν ξαφνικά όλες οι συνέπειες της ξαφνικής έκείνης άπολύσεώς του. Όχι μόνον έχανε μεμιάς μια θέσι λαμπρή, όχι μόνον έφευγε διωγμένος, ντροπισμένος, αλλά και θ' άποκαρυνόταν όριστικά άπ' τ' σπίτι του Τεβενέν. Αυτό άρχε μοιραία αντίκτυπο στο δεσμό του με την Έρμάνς. Καί θα τ' ο γαλούσε ώρισμένα σχέδια, άόριστα άκόμη, που κατέστρωνε μέσα στο νού του...

Έδωσε λοιπόν συγκινημένο τόνο στη φωνή του και ταπεινή έκφρασι στο πρόσωπό του.

—Κύριε, είπε, ή ξαφνική άπόφασί που πήρατε, μ' εξέπληξε. Άπό έπτά χρόνια τώρα, πιστεύω πως σας έδωσα άρκετές άποδείξεις της άφοσιώσεώς μου και του ζήλου μου, ώστε να δρίσκω λίγο σκληρή τη σημερινή συμπεριφορά σας άπέναντί μου, ύστερα μάλιστα άπό τόσο δικαιοδοσία που μου είχατε άναθέσει.

»Δεν θα έπιμένω ωστόσο πάνω σ' αυτό το σημείο. Είσαστε δικαιολογημένος να με άπολύσετε, για τ' αφάλματά μου.

Ο Σάρλ δεν είχε γυρίσει καθόλου να κυττάξει τ' συνομιλητή του. Ένοιωθε όμως να τον κυριεύη ή ψυχική αδυναμία του — αυτή που, τόσες φορές στη ζωή του, τ' όν είχε παρασύρει σε πράξεις τόσο σοβαρές, και που προερχόταν άπ' την εύαισθησία της καρδιάς του.

Ένοιωθε κάποια συγκίνησι άπ' τ' λόγια του «Ζιγκολό». Έκείνος συνέχισε:

—Εκτός όμως άπό τις έπίσημες σχέσεις μεταξύ μας, μεταξύ προϊσταμένου και ύπαλλήλου, είχατε την καλωσύνη και την ευγένεια να έπιτρέψετε καί άλλες: Με δεχθήκατε στο σπίτι σας. Ή κ. Τεβενέν μούδισε πάντα μεγάλο ένδιαφέρον, και την ευγνωμονώ βαθειά γι' αυτό... Ή δics

Σουζάννα, ή κόρη σας, με συμπαθεί. Την γνώρισα άπό μικρή και συνήθισα σιγά-σιγά στή γλυκεία φίλια που μου έδειχνε και πού της την άνταπέδισα με στοργή, σεβάσμό κι' άφοσίωσι... Θάναι πολύ σκληρό, κύριε, να διακοπούν έτσι άπότομα αυτές οι σχέσεις, να σπάσουν ξαφνικά όλοι αυτοί οι δεσμοί!

—Τί θέλετε λοιπόν; ρώτησε ο Σάρλ.

—Αντί να με διώξετε, έπιτρέψατέ μου να παραιτηθώ μόνος μου. Άπόψε δέχεται ή κ. Τεβενέν, και μούκανε την τιμή να με προσκαλέση. Έπιτρέψατέ μου νάρθω κι' άπόψε στο σπίτι σας. Θά διαλυθούν έτσι όλες οι πιθανές διαδόσεις για μια ρήξι μεταξύ μας. Θά συνεχίσω μερικές μέρες άκόμη την υπηρεσία μου στο κατάστημά σας, και στο μεταξύ, πρίν άπ' τ' τέλος του μηνός, θα βρώ μια πρόφασί για να σας υποβάλω φανερά την παραίτησί μου.

»Θά μου δοθί έτσι ο καιρός να συνηθίσω στο χωρισμό μου άπό μια οικογένεια, που τη θεωρούσα σαν δική μου, στα όνειρά μου...

Δυό χοντρά δάκρυα λάμπανε στα μάτια του «Ζιγκολό». Ο Σάρλ σκέφθηκε λίγο, κι' ύστερα απάντησε:

—Έστω! Μά, όσπου να φύγετε, ένωγά να μη παίρνετε καμιά άπόφασί, χωρίς να με είδοποιήτε προηγουμένως... Θά υπογράψω έγώ όλα τ' έγγραμμάτα. Θά μου έπιτρέψετε δέ άμέσως τώρα την έξουσιοδότησι που σας είχα δώσει.

—Θά σας την παραδώσω άπόψε, κύριε.

Κι' ο ύπάλληλος άποσύρθηκε, άφου χαιρέτησε με σεβασμό.

Πήδησε άμέσως σ' ένα ταξί και πήγε στο μεγάλο Τεβενέν.

Καθώς διέσχισε τ' αώλλ, φρόντισε να δώση στο πρόσωπό του την ίδια έκφρασι πόνου που είχε πρίν άπό λίγο, στο γραφείο του Τεβενέν, και που είχε λιγοστέψει την ασυμπρόβλητή του άπέναντί του.

—Θεέ μου! Τί έχεις; φώναξε ή Έρμάνς, που πρόσφε έυθός άμέσως την αλλοίωσι των χαρακτηριστικών του.

Έκείνος έμεινε ένα λεπτό χωρίς ν' απαντήσει, για να της κάμη έτσι μεγαλύτερη έντύπωσι. Ύστερα πρόσφερε άργά:

—Σου φέρνω, αγαπητή μου Έρμάνς, ένα δυσάρεστο νέο. Με την καρδιά συντριμμένη, σου άναγγέλλω την άπόφασί που πήρα... Δεν μπορεί όμως να γίνη αλλοίως... Πρέπει, ναι, πρέπει... έστω κι' αν πεθάνω!

—Ποιά άπόφασί;... Νά πεθάνης;... Μά τί έννοεις, λοιπόν; Έξηγήσου!

—Ναι, πήρα μια άπόφασί άμετάκλητη! Φεύγω! Άφίνω τ' Παρίσι, τη Γαλλία...

—Φεύγεις;... Για πού;

—Στο τέλος αυτής της βδομάδας, θαμαι μακριά... μακριά σου!... Δεν έξω που άκόμη. Ίσως στην Άμερική!

—Μά τί είν' αυτά που λές, Άρθουρε;

Πώς είναι δυνατόν να φύγης δίχως έμένα;...

—Δεν μπορώ να σε παρασύρω σ' αυτή τη θλιβερή περιπέτειά μου...

—Έξηγήσου λοιπόν! Με σκοτώνεις, Άρθουρε!... Μίλησε! φώναζε ή Έρμάνς, ξεσπώντας σε λυγμούς.

—Το πράγμα είναι άπλουστατό: Με άσήμαντες προφάσεις, ο κ. Τεβενέν μου δήλωσε ότι με διώχνει!

—Σε διώχνει;... Γιατί;... Μήπως τυχόν ύποπτευεται τ' δεσμό μας;... Και στο κάτω-κάτω, τί πειράζει;

—Ο άντρας σου, Έρμάνς, άγνοεί πως σ' αγαπώ! Με πάθος και πως μου άγαποδίδεις λίγη άπ' αυτή την τρυφερότητά! Άλλοι είναι οι λόγοι της άπολύσεώς μου. Φαίνεται πως τ' ούδαλαν λόγια και ποιοι που με ζηλεύουν. Κι' έπειδή παρουσιάζει, τά τελευταία χρόνια, κάποια διανοητική έξασθένησι — με συγχωρείς που σου μιλώ με τόσο ελιγκρίνεα — παρασύρθηκε άπ' τις διαβολές κι' άποφάσισε να με διώξη!

—Ή Έρμάνς έβαλε τα γέλια.

—Και γι' αυτό άνησυχείς; φώναξε.

—Τί θές να πής;

—Θέλω να πώ ότι, αν πρόκειται γι' αυτό μόνο, πρέπει να τ' θεωρήσης εύτυχή: μα, κι' όχι δυστυχία... Είμαι πλουσία, τ' έξερεις! Θά φύγουμε μαζί!... Πώς είναι δυνατό να χωρισουμε; Μάς ένώνει ένας δεσμός, που δεν μπορεί τίποτε να τ' όν σπάση! Είμαι κυρία της περιουσίας μου. Άν φύγης, θα φύγω κι' έγώ μαζί σου...

Αναστατωμένη άπ' τη σκέψι του χωρισμού, με τ' όν όποιο την άπειλούσε ο φίλος της, ή Έρμάνς μιλούσε με πάθος, άνακατευοντας τις αισθηματικές έκδηλώσεις της με τις πιο τρελλές προτάσεις. Είχε πάρει τ' όν χέρι του Άρθουρου και τ' όν γέμιζε φιλία, λέγοντάς του φλογερά:

—Θέλεις... θέλεις να φύγουμε;... Άπόψε, τώρα άμέσως;...

Στο μεταξύ, ο «Ζιγκολό» προσποιόταν μ' ασύγκριτο ταλέντο την άπελπισία και την πάλη μιας καρδιάς που ξεσχίζεται σε χίλια κομμάτια. Στην πραγματικότητα όμως, συλλογιόταν την κατάσταση, μ' όλη του την ψυχραιμία.

Ή Έρμάνς του είχε ήδη ξανακάνει πολλές φορές αυτή την πρότασι να φύγουνε μαζί. Σήμερα, ήταν βέβαιος πως δεν θα δίσταζε να την πραγματοποιήσει.

Ναι, μα αυτός δεν θα δέχονταν ποτέ να ξανακάνη αυτό τ' αφάλμα: να φύγη και πάλι, μαζί με μια φιλενάδα προχωρημένη στα χρόνια, χωρίς νάχη έξασφαλίσει πραγματικά τ' όν μέλλον του!...

Είχε άλλωστε καλύτερα όνειρα, έλπιζε σε άνώτερους σκοπούς...

—Ποτέ! απάντησε. Ποτέ δεν θα δεχθώ, Έρμάνς, την ύπερτάτη θυσία που θέλεις να κάνης για μένα! Ποτέ δεν θα σε χωρίσω άπ' την κόρη σου!

—Τη Σουζάννα; Μά θα την πάρουμε κι' αυτήν μαζί μας.

—Πώς! Θά θυσιάσης τ' όν μέλλον της; Τ' όν σκέφθηκες σοβαρά;

—Τ' όν μόνο που σκέπτομαι, είναι πως σ' αγαπώ! Για κανένα λόγο δεν έννωά να χωρίσω άπό σένα!... Βρες έσύ ένα μέσον, ένα όποιοδήποτε μέσον... Άν σου χρειάζονται λεφτά, ζήτησε μου... Σου τ' ξαναλέω, όλόκληρη ή περιουσία μου είναι δική σου!...

—Τόχω βρή αυτό τ' όν μέσον, Έρμάνς, είπε έπιτέλους άποφασιστικά ο «Ζιγκολό». Άν με διώξη ο άντρας σου, δεν μπορώ πιά να μείνω στη Γαλλία. Άς αλλάξω άπόφασί, άς με κρατήση στο κατάστημά του, όπως και πρώτα, κι' όλα κανονίζονται!

—Αυτό μόνο;... φώναξε ή Έρμάνς. Καί σου τόλεγεσ άπ' την άρχή;... Ένοιωσά σου λοιπόν, τ' όν ζήτημα είναι τελειωμένο! Έχω ένα όπλο άλάνθαστο κατά του Σάρλ, στο όποιο είν' άδύνατο ν' άντισταθί.

—Ένα όπλο;...

—Ναι. Κάποιο μυστικό που υπάρχει μεταξύ μας... κάποιο μυστικό που δεν σου τ' οφείλω ποτέ, γιατί είναι τρώμερό... Μ' αυτό, τον κρατώ σκλάβο μου!... Θέλεις ν' άνακαλέση την άπόλυσί σου; Θά τ' όν άπατήσω. Θέλεις να μείνης κοντά του, με τη θέσι που είχες ως τώρα; Θα γίνη!

»Ω, αν ήξερα πως μπορούσα τόσο εύ-

κολα να σ' εύχαριστήσω, θα σε καθισούχα άπ' την άρχή... Πόσο με στενοχωρήσες, κακόπαιδο!...

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε ο κρότος της καγκελλοπορίας που άνοιγε, κι' ύστερα τ' όν κύλημα των τροχών ενός αυτοκινήτου στην άμμο των μονοπατιών του κήπου.

—Αυτός είναι, πιστεύω! είπε ή Έρμάνς. Περιμένε τον εδώ. Πές του, ότι διατάζω να σε κρατήση... Έγώ πηγαίνω να φέρω τ' όν άποφασιστικό όπλο που σου λέγα, για την περίπτωση που θα φέρη αντίρρηση!...

Άκούστηκαν βήματα στο διπλανό δωμάτιο. Ή Έρμάνς πέρασε στην κρεβατοκάμαρά της.

Σε μερικές στιγμές, παρουσιάστηκε ο Σάρλ.

Ο «Ζιγκολό» ήταν τελείως ήρεμος κι' άποφασισμένος. Δεν ήξερε περί τίνος έπρόκειτο, μα είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στις ύποσχέσεις της φιλενάδας του.

—Ά, ήρθατε κιόλας, κ. ντ' Βερνέ; του είπε ο Σάρλ, ενώ άφηνε τ' όν καπέλλο του πάνω σ' ένα έπιπλο κι' έβγαζε τ' άγκντια του. Φέρατε την έξουσιοδότησι που σας ζήτησα να μου έπιτρέψετε;

—Όχι, κύριε απάντησε τολμηρά ο Άρθουρος. Σκέφθηκα, στο μεταξύ... και τ' όν συμπέρασμα των σκέψεών μου ήταν πως θα φανόμουν πολύ άφελής αν δεχόμουν να φύγω άπό μια τόσο ζηλευτή θέσι, με τη γελοία άποζημίωσι που μου προσφέρετε.

—Έστω! απάντησε συμφιλίωτικά ο Σάρλ. Άν δεν σας φαίνεται άρκετή ή άποζημίωσι που σας πρόσφερα, μπορώ να την αύξησω.

—Δεν πρόκειται γι' αυτό, κύριε. Είναι προπάντων ζήτημα φιλοτιμίας. Άν φύγω άπ' τ' κατάστημά σας, με όποιαδήποτε πρόφασί, είναι φανερό πως οι κακοί κι' οι φθονεροί μπορεί ν' άμφισβητήσουν την άξιά μου, τ' όν ζήλο μου, την τιμιότητα μου. Κι' αυτό δεν τ' ο παραδέχομαι.

Ο Σάρλ είχε άρχισει πιά να χάνη την ύπομονή του.

—Δεν πρόκειται να συζητήσω περισσότερο μαζί σας, κύριε, απάντησε. Σας είπα ήδη, ότι, άπό άνικανότητά σας, ή έπιχείρησί μου διέτρεχε ένα σοβαρότατο κίνδυνο. Την έσωσε ένα άληθινό θαύμα... Καταχραστήκατε την έμπιστοσύνη μου, κύριε. Γι' αυτό, σας άπολύω, όπως έχω δικαίωμα. Δεν μπορώ να έξηγήσω την έπιμονή σας...

Ο «Ζιγκολό» είχε σηκωθεί και είπε εύρονικά:

—Όστόσο, έπιμένω τόσο πολύ, κύριε, ώστε, άφου συμβουλευθήκα τ' όν πρόσωπα που ένδιαφέρονται για μένα, άποφάσισα να μην έγκαταλείψω τη θέσι μου.

—Άποφασίσατε;... φώναζε ο Σάρλ, όλοένα πιο θυμωμένος. Πρέπει, λοιπόν, να σας έπαναλάβω, ότι τ' όν κατάστημα είναι δικό μου κι' ότι σας διώχω άπ' αυτό, καθώς κι' άπ' τ' όν σπίτι μου, όπου τολμήσατε νάρθητε να με προκαλέσετε!...

—Δεν σας προκαλώ, κύριε. Συζητούμε άπλως για τ' άμύβαια δικαιώματά μας. Έγώ θέλω να μείνω στη θέσι μου, στο κατάστημά σας. Έσείς δεν τ' θέλετε...

—Μά όχι, κύριε ντ' Βερνέ, δεν καταλάβατε καλά! έπενεβή ξαφνικά ή Έρμάνς, υπαινιγντας όν δαμάτιο. Ο σύζυγός μου δεν έχει καθόλου την πρόθεσι ν' αλλάξη μια κατάσταση που διαρκεί άπό έπτά χρόνια τώρα... Ήσυχάστε, θα μείνετε στη θέσι σας, κι' έκείνος θα έξακολουθήση ν' άσχολήται με τις έφευρέσεις του, στο Σαμουά...

Ή ξαφνική έκείνη έπέμβασι της Έρμάνς έκαμε τ' όν Σάρλ να χλωμάσει φριχτά. Γιατί μιλούσε έτσι ή γυναίκα του; Γιατί τούτ' όν φερνε αντίρρηση;... Ένα τόσο δηκτικός ειρωνείας;

Κιτάζε την Έρμάνς και τ' όν Άρθουρο, σαστισμένος, με τ' όν μάτια θαλά, ενώ σκέψεις φριχτές του σφυροκοπούσαν τ' όν μυαλό...

—Μά... τί λές, Έρμάνς; μπόρεσε έπιτέλους να τραυλήση.

—Λέω, ότι τ' όν συμφέροντά μας, τ' όν κά μου και της κόρης μου, άπαιτούν τ' όν διατήρησή ο κ. ντ' Βερνέ τη θέσι του στο κατάστημά μας... Άνακάλεσε, λοιπόν, σε παρακαλώ, όσα τ' όν είπες, και βεβαίωσε τ' όν ότι δεν σκέπτεσαι πιά να πάρης την του, ότι δεν σκέπτεσαι πιά τ' όν μίσους... άποφασί για τ' όν όποια τ' όν μιλούσες...

—Ποτέ!... Έδίωξα ένα φταίχτη ύπάλ-

Άπό τ' όν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει ή δημοσίευσί ενός συναρπαστικού φανταστικού μυθιστορήματος τ' όν διάσημου Άγγλου συγγραφέως ΕΡΜΠΕΡΤ ΝΙΚΟΛΣΟΝ

ΤΟ «ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥΝΗΛ»

Πρόκειται για ένα άληθινό άριστούργημα στο είδος του, που θα ένθουσιάση με τις έκπληκτικές και άγωνιώδεις περιπέτειές του και τ' όν άδιάπτωτο ένδιαφέρον της πλοκής του.

Ή υπόθεσί του πλέκεται γύρω άπό την κατασκευή ενός μεγαλειώδους τεχνικού έργου, προωριζόμενου για να συνδέση σιδηροδρομικά την Εύρώπη με την Άμερική. Έρωτες και αντίζηλίες, μίση, αυτοθυσίες και εγκλήματα, σατανικές έκδικήσεις, μονομαχίες υποβρυχίων και μάχες στρατών άπό όύτες, στο βυθό του ώκεανού άποτελούν τ' άλλεπάλληλα δραματικά έπεισόδια τ' όν έκπληκτικού αυτού μυθιστορήματος που θα συγκινήση και θα συναρπάση τ' όν άναγνώστες μας.

Άπό τ' όν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει μια πρωτότυπη έρευνα, που θ' άφίση έποχή με τ' όν συναρπαστικό ένδιαφέρον της:

Η ΠΕΘΕΡΑ Διά μέσου τ' όν αιώνας!...

Πρόκειται για μια ιστορική έπισκόπηση έξαιρετικού ένδιαφέροντος άπό τ' όν χρόνια τ' όν Όμηρου μέχρι σήμερα με τις παραδόσεις, τ' όν θούλους, τις παροιμίες, τ' άνέκδοτα, τ' όν σατυρικούς στίχους και τ' όν έπιτύμβια για τ' όν πεθερά.

Εύλογημένος νάαι ο Θεός. Σάθηκε λοιπόν τώρα!

Ναι, σάθηκε... είπε ο Ρουσσώ κάπως διατακτικά, με κάποια θλίψι. Ή πίστι του δεν κλονίσθηκε, πρέπει δέ να έπιζουμε, ότι τ' όν μάθημα θα τ' όν συνετίση κι' ότι θα φυλάγεται στο έξής. Άλλά...

Άλλά, έπέμεινε ή Μπλάνς. Τί θέλετε να πής; Σας έξορκίζω, φίλε μου, μη μου κρύψετε τίποτε...

Ε, λοιπόν, ή κατάσταση τ' όν κ. Τεβενέν είναι ίσως σοβαρότερη παρά ποτέ.

Πάρε! Μά γιατί;

Μά έπρεπε να τόχατε αντίληφθί άπ' τ' όν λόγια μου... Γιατί ή γυναίκα του έχει εισαγάγει κοντά του, μέσα τ' όν σπίτι του, ένα κακό δαίμονα, που άργά ή γρήγορα, θα τ' όν οδηγήση όλους στην καταστροφή!

Ένοιωθε αυτόν τ' όν ντ' Βερνέ;... Μά ποιά σκοπό έπιδιώκει αυτός ο άνθρωπος; Ποιός είναι;...

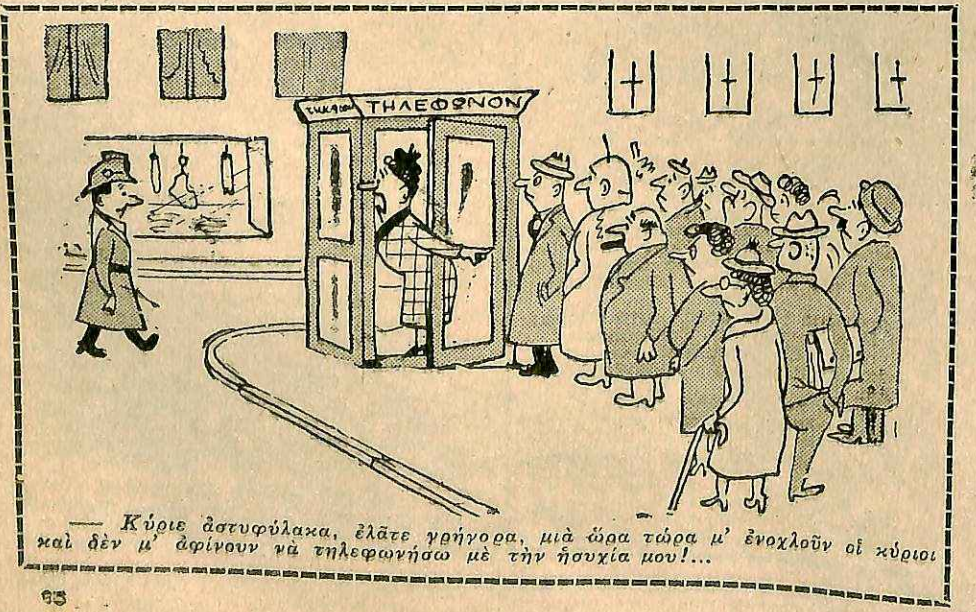
Ο σκοπός που έπιδιώκει, είναι, δίχως άλλο, να βάλη χέρι στην περιουσία της κ. Τεβενέν, με τ' όν όποια έχει ίσως έννοχες σχέσεις... Θέλει ν' άπαλλάγη άπ' τ' όν Τεβενέν; Τ' άγνώω!... Τ' όν σφάλμα που έκαμε και που λίγο έλειψε να καταστρέψουν τ' όν κατάστημα, όφείλονταν μόνο σε άνικανότητά του; Δεν τ' όν έξρω... Συνέβη όμως κάτι πολύ σοβαρό, που μπορεί νάχη συνέπειες καταστρεπτικές.

Τί δηλαδή; Μίλησε γρήγορα!

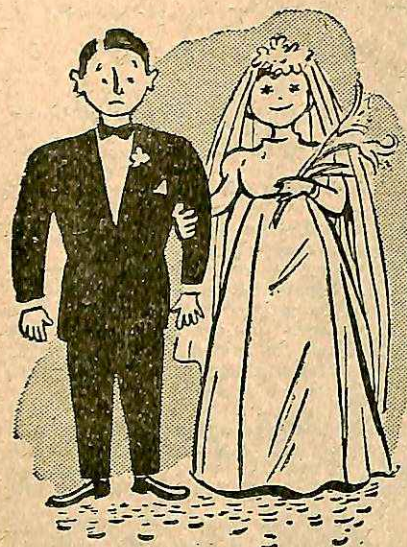
Επειτα άπ' τ' όν κίνδυνο που είχε διατρέξει, ο κ. Τεβενέν—μου τ' όν έπτε με χάρα ο Φίλιππερ—είχε άποφασίσει ν' άναλάβη πάλι ο ίδιος την έπιχείρησί του και να διώξη αυτό τ' όν κ. ντ' Βερνέ. Τ' όν βράδυ, έπρόκειτο να πάρη πίσω την έξουσιοδότησι που τ' όν είχε δώσει. Θά την πηγαίνε ο ίδιος στο μεγάλο Τεβενέν, όπου τ' όν είχε καλέσει σε τραπέζι ή κ. Τεβενέν.

Και τί έγινε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Κύριε άστυφύλακα, έλάτε γρήγορα, μια ώρα τώρα μ' ένοχλούν οι κύριοι και δεν μ' άφίνουν να τηλεφωνήσω με την ήουχία μου!...

Η έκφραση του προσώπου τους και το χρώμα των ρούχων τους είναι χαρακτηριστικά...

ΟΙ ΔΥΟ «ΘΕΣΕΙΣ» στον έρωτα και στο γάμο

Οι εξόριστοι από τον έρωτικό Παράδεισο

Πολύ διαφορετική είναι η θέση, που παίρνουν στον έρωτα και στο γάμο ο άντρας κι' η γυναίκα.

Ο ρόλος της «έρωτευμένης» είναι ένας ρόλος αποκλειστικά γυναικείος, που αρχίζει στη γυναίκα σαν γάντι. Κι' αυτό, γιατί ο έρωτας τη φέρνει στο σωστό της δρόμο. Με τον έρωτα αναπνέει, ζή, ανυψώνεται!

Αντίθετα ο ρόλος του «έρωτευμένου» στον άντρα, τις περισσότερες φορές, είναι κάτι που δεν υποφέρεται! Η τυραννία των αισθήσεων άνω στην ανεξαρτησία της σκέψης του, τον κάνει να επαναστατή, γιατί διαπιστώνει γρήγορα ότι αυτή η τυραννία τον ζημιώνει και τον ταπεινώνει.

Έξ αιτίας, λοιπόν, της διαφορετικής θέσεως που παίρνουν στον έρωτα οι άντρας και οι γυναίκες, το έρωτικό κεφάλαιο γίνεται το μεγαλύτερο κεφάλαιο στο βιβλίο της ζωής.

★

Πολλές φορές, που οι γυναίκες θυμούνται παλιές δικές τους έρωτικές στιγμές —κι' αυτό γίνεται όταν πέση στα χέρια τους κανένα παλιό αισθηματικό γράμμα τους ή δούν κανένα έρωτικό ζευγαράκι— πλημμυρίζουν από χαρά και ικανοποίηση. Οι άντρες όμως νευριάζουν και συγχρόνως νοιάζονται ντροπή. Άπορον πώς κι' οι ίδιοι άλλοτε, πίστευαν κι' έλεγαν τόσα ψέματα!

Ενώ λοιπόν, για τη γυναίκα το θέμα του έρωτευμένου ζευγαριού αποτελεί το ζωντανό ομορφονιά ανιμνήσων, για τον άντρα είναι ένας... τρομερός εφιάλτης!

Χαρακτηριστική είναι επίσης η διαφορετική «θέση», που παίρνουν, ο άντρας και η γυναίκα, αντίκριστος στους τρίτους: δηλαδή στην κοινωνία, στην όποια ζούν.

Ο άντρας αρνείται ότι είναι έρωτευμένος. Αν μάλιστα τον πείσουν να το ομολογήσει, διαμαρτύρεται! Αντίθετα η γυναίκα με την πρώτη ευκαιρία εκδηλώνει τον έρωτά της. Η αίτια είναι απλή: Οι άλλοι θεωρούν πάντα τον έρωτευμένο άντρα σαν έναν ήττημένο, ενώ την έρωτευμένη γυναίκα σαν μία νικήτρια. Εκδηλώνοντας τον έρωτά της η γυναίκα διασφαλίζει τη νίκη της.

Αυτή η διαφορετική «θέση» τους στον έρωτα, παίρνει ευρύτερες διαστάσεις στην περίπτωση του γάμου.

Επειδή το κάθε φύλο κυττάζει το γάμο από διαφορετικό σημείο, παρουσιάζει στις αντιλήψεις του γι' αυτόν μία σοβαρή διάσταση: Οι γυναίκες πιστεύουν στο γάμο τυφλά, κυρίως οι άνυπαντρες. Οι άντρες πιστεύουν στο θεσμό, αλλά βλέπουν το γάμο με τα μάτια γουρλωμένα, όπως θ' αντίκρυζαν έναν άγνωστο κίνδυνο.

Το φαινόμενο αυτό παρουσιάζεται έντονα στη συμπεριφορά των δύο συζύγων κατά την ώρα της τελετής του γάμου, αλλά κι' αμέσως ύστερ' από αυτόν. Οι γυναίκες διαλαλούν το γάμο τους με κάθε τρόπο. Επιδιώκουν να γίνει θέμα κοινωνικό. Οι άντρες, αντιθέτως, ενοχλούνται τρομερά από αυτή τη «αδομήσιμη». Η γυναίκα πιστεύει ότι με την επίδειξη του γάμου της πληροφορεί την κοινωνία ότι την κατέκτησε, ενώ ο άντρας με τη σιωπή του, δεν θέλει να σκεπτεται ότι την έχασε. Γι' αυτό συμπεριφέρονται πάντα να βλέπουμε αυτό το περιεργό θέαμα λίγα λεπτά πριν το ζευγάρι των μελλοντικών κόνι το γάμο. Εκείνη ν' ακτινοβολεί από χαρά κι' εκείνος ν' αψοφάται.

Αδιαφορο αν και τους δύο τους ελάνει μία αμοιβαία αγάπη έξ ίσου φλογερή. Η κρίσιμη αυτή στιγμή αποκαλύπτει το έξης: Ο γαμπρός δίνει την εντύπωση ότι μπαίνει σε μία σκοτεινή σπηλιά, ή δέ νύφη σε μία φωτισμένη αίθουσα! Την εικόνα αυτή την τονίζει ιδιαίτερα η έκφραση αυτή την τονίζει και το χρώμα των ρούχων τους, που είναι... άσπρα και μαύρα! Αν μάλιστα μετά τη στέψη θαλάση η νύφη να ποζάρουν κι' οι δύο μπρος στο φωτογραφικό φακό, το κακό παραγίνεται. Η νύφη θα πάρει μία θριαμβευτική πόζα, ενώ ο γαμπρός θα πρέπει να καταβάλει προσπάθεια για να μη φανεί άεσος.

Η επίμονη λοιπόν, όσο και σκόπιμη αυτή διαφύση του γάμου από το ένα μέρος, και η απόκρισή του από τ' άλλο συνεχίζεται.

Μόλις η νεόπαντρη συναντήσει —μετά ένα μήνα ή μετά ένα χρόνο— μία παλιά φίλη της, που άνοιξε το αμύχλο γεγονός, θα σπεύσει αμέσως να της το ανακοινώσει. Την ανακοινώνει όμως αυτή στη συνάντησή του νεονύμφου μ' ένα παλιό φίλο, θα την προκαλέσει ο δεύτερος. Κι' αν το πράγμα δεν τ' οίξει ο παλιός φίλος, ο νεόνυμφος θ' αποσιωπήσει το γάμο του. Κάτι μέσα του του συνιστά να μην κάνει γνωστό αυτό το «ευνυχέως γεγονός»...

Ο «εξεπαισμός» του άντρα και η αποθέωση της γυναίκας μετά το γάμο αποτελεί μία κοινή γνώμη και στα δύο φύλα:

«Αντρες και γυναίκες θα πουν τον μικρό λόγο τους για το γαμπρό και το γλυκό για τη νύφη!...

Μία παντρεμένη γυναίκα, εύθης μετά το γάμο της, προκαλεί αυτομάτως το φθόνο των γυναικών, γιατί γίνεται ο... στόχος των αντρών.

Τ' όνειρο της γυναίκας αυτής πραγματοποιήθηκε: Έπτε πλάι στον άντρα της, είτε μόνη της, είναι ελεύθερη πιά και έχει δικαίωμα στον έρωτα.

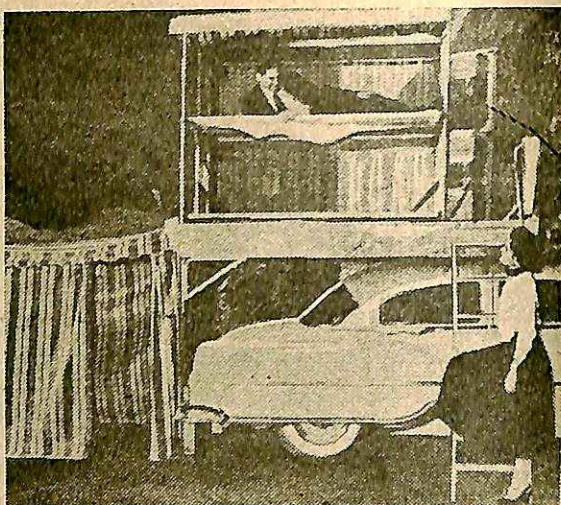
Αντίθετα, ένας παντρεμένος γίνεται ο τρόμος των γυναικών. Τα κορίτσια μάλιστα που παρ' όλες τις αντιρρήσεις και τα καπρίτσια τους έχουν ως ιδανικό τους την εξεύρεση μόνιμης σχέσης για τον περιπλανώμενο έρωτά τους, στον παντρεμένο δεν δίνουν την παραμικρή θέση στην καρδιά τους. Τους είναι εντελώς αδιάφορος!

Κι' αν συμβεί να μην αντιληφθούν εγκαίρως το μυστικό του και του χαρίσουν λίγα τρυφερά βλέμματα, έστω κι' ένα αθώο φτέρνι, τ' αποκαλύπτει, που θα επακολουθήσουν, θα συνοδεύονται με μία μεγάλη απογοήτευση.

Η καταδίκη του λοιπόν, είναι ανέκκλητη: Είτε πλάι στη γυναίκα του βρίσκεται, είτε είναι μόνος, θεωρείται ένας παρειακός στην κοινωνία του έρωτα. Γόητρο, αξιοπρέπεια, φυσικά προσόντα, συντρίβονται ανεπανόρθωτα. Τα... μαζεύει όλα και με βήμα άργό και πένθιμο ή ταχύ και τρομοκρατημένο—ανάλογα με την περίπτωση— επανέρχεται στο βασίλειό των... νεκρών!

Η κοινωνία του έρωτα που είναι απόλυτο χτήμα των παντρεμένων γυναικών και που αποτελεί πεδίο ποικίλης δράσεως για όλους τους άλλους άντρες, και τις γυναίκες, για τον παντρεμένο, μοιάζει με μακρινό Παράδεισο, μέσα στον οποίον έζησε κάποτε και τώρα τον νοσταλγεί. Είναι ένας εξόριστος απ' αυτόν!

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

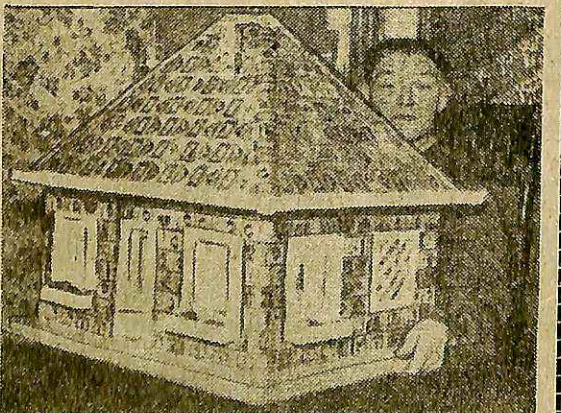
ΣΠΙΤΑΚΙ ΓΙΑ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Το λυόμενο αυτό σπιτάκι μπορεί εύκολα να το παρτε μαζί σας στις εκδρομές, αν φυσικά διαθέσετε αυτοκίνητο. Κατασκευάζεται από ένα εργοστάσιο του Σικάγου και αποτελείται από δύο μικρά διαμερίσματα. Αυτό που βρίσκεται πάνω στο αυτοκίνητο έχει κρεβάτια ύψους για 4 πρόσωπα. Το άλλο, πίσω από το αυτοκίνητο, είναι ένα μικρό σαλόνάκι. Το σύνολο στοιχίζει 9 εκατομμύρια δραχμές και ζυγίζει 120 δ.κάδες, μπορεί δέ να λυθεί και να στηθεί μέσα σε 15 λεπτά της ώρας!...

ΠΕΤΑΣΕ ΣΤΑ 103 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ

Η γηραιά Ιταλίδα Αλμιλία Ρέτζιο, ηλικίας 103 χρόνων, που είναι πρόεδρος ενός γηροκομείου της Βολωνίας, είχε μία κρυφή επιθυμία: «Ήθελε πριν ξεκαταλείψει τον μάταιο αυτό κόσμο, να πετάξει μία φορά με αεροπλάνο. Πρό ημερών, λοιπόν, επ' ευκαιρία της επέτειου των γενεθλίων της, η αερολέσχη της Βολωνίας ικανοποίησε την επιθυμία της αυτή. Ένας πιλότος μετέφερε με τα σιδάρια χέρια του την κ. Ρέτζιο μέσα στο αεροπλάνο του και την ανέβασε στους αιθέρες. Η γηραιά Ιταλίδα έμεινε κατενθουσιασμένη από τον έναεριο περίπατό της!...

ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΕ ΚΟΥΤΙΑ ΣΠΙΡΤΩΝ

Ο Μωρίς Βανούισμπεργκ, υδραυλικός στο Έρσβ του Βελγίου, κατασκεύασε κατά τις ελεύθερες ώρες του μία θαυμάσια μικρογραφία σπιτιού, χρησιμοποιώντας αποκλειστικά κουτιά σπirtων. Το σπιτάκι αυτό είναι εφοδιασμένο με πλήρη υδραυλική και ηλεκτρική εγκατάσταση που λειτουργούν κατά τρόπον αξιοθαύμαστο.

ΑΚΡΙΔΕΣ με ραδιενέργεια

Οι νεώτερες έρευνες για τη ζωή των κυττάρων

Σ' ένα δωμάτιο του «Εθνικού Έργαστηρίου Άργκον», έξω απ' το Σικάγο, ο Άμερικανός δόκτωρ Θεόδωρος Ταμίτζιαν διατηρεί μία «αποικία» από 2.000 ακρίδες. Τις χρησιμοποιεί για τα πειράματά του, με τα όποια θα διαφωτισθούν ίσως τα μυστήρια της αιτιολογίας του καρκίνου.

Ωστόσο, ο κύριος σκοπός των εργασιών του δόκτωρ Ταμίτζιαν δεν είναι η έρευνα του καρκίνου, αλλά κάτι γενικότερο και βασικότερο: Θέλει δηλαδή να εξασκήσει την επίδραση της ραδιενέργειας στα ζωντανά κύτταρα. Η πληρέστερη όμως κατανόηση των ζωτικών λειτουργιών των κυττάρων μπορεί ίσως να οδηγήσει στη λύση του προβλήματος του καρκίνου.

Ο δόκτωρ Ταμίτζιαν είχε παραξενευτεί από τις εξής παρατηρήσεις: Ένώ οι περισσότερες καθαρές χημικές ουσίες, μέσα στους δοκιμαστικούς σωλήνες, αντέχουν σε ισχυρότερες δόσεις ραδιενέργειας, χωρίς να παρουσιάσουν την παραμικρή αλλοίωση, συγκριτικά λιγότερη ραδιενέργεια προκαλεί σοβαρώτατες βλάβες σ' ένα κύτταρο. Κι' όμως το κύτταρο δεν είναι κι' αυτό παρά ένα σύνολο χημικών ουσιών. Πού οφείλεται, λοιπόν, η διαφορετική συμπεριφορά της ραδιενέργειας στις δύο αυτές περιπτώσεις;

Και κάτι άλλο ακόμη: Η ποσότης ενέργειας που, ως ραδιενέργεια, μπορεί να θανατώσει ένα κύτταρο, είναι ελάχιστη, εκατοντάδες φορές λιγότερη από εκείνη που θα θανάτωνε το ίδιο κύτταρο ως θερμότης. Πώς, λοιπόν, τόσο λίγη ενέργεια, προκαλεί τόσο μεγάλη βλάβη;

Προσπαθώντας ν' απαντήσει σ' αυτά τα ερωτήματα, ο δόκτωρ Ταμίτζιαν, σκέφθηκε να χρησιμοποιήσει ως πειραματόζωα τις ακρίδες.

Πραγματικά, του χρειαζόταν ένα πλάσμα με μεγάλα κύτταρα, ώστε να μπορεί να βλέπει στο δυνατόν καλύτερα, ό,τι συνέβαινε μέσα σ' αυτά. Οι ακρίδες έχουν τέτοια κύτταρα.

Ήθελε, έξ' άλλου, ένα πειραματόζωο μ' απλούστατο κυκλοφορικό σύστημα. Οι ιστοί, λοιπόν, των εντόμων μυσκέουν κυριολεκτικά μέσα στα υγρά του σώματός τους, και κάθε κύτταρο έχει απ' ευθείας έπικοινωνία με τον εξωτερικό αέρα.

Ο δόκτωρ Ταμίτζιαν βρήκε ιδιαίτερος κατάλληλα για τα πειράματά του τα αυγά της ακρίδας. Οι θηλυκές ακρίδες, του είδους που διατηρεί στο εργαστήριό του, γεννάνε περί τα 7 «ασπμπιά» από αυγά σε κάθε εποχή. Καθένα απ' αυτά έχει μέγεθος περίπου σαν ένα άραπικο φιστίκι και περιέχει περί τα 80 αυγά.

Το σύστημα που χρησιμοποιεί η Φύσις για να μην έκολλάνονται τ' αυγά αυτά στη μέση του χειμώνα, βοηθεί πολύ το δόκτωρ Ταμίτζιαν στο έργο του: Άφου γεννηθούν τ' αυγά, τα έμβρυα μεγαλώνουν μέσα σ' αυτά επί 21 μέρες ακριβώς, γερμίζουν δέ ως τότε

το ένα πέμπτο περίπου του χώρου τους. Είναι κάτι μικροσκοπικά σκουληκάκια, με δυο ροζ κουκκίδες στο τριγωνικό κεφάλι τους, εκεί που θα έφαιναν αργότερα τα μάτια.

Μετά την 21η ημέρα, η ανάπτυξή τους σταματάει προσωρινά. Για να συνεχισθεί, πρέπει να ψυχθούν τ' αυγά επί 3 μήνες κι' έπειτα να ζεσταθούν πάλι στη θερμοκρασία του δωματίου. Σ' όλο αυτό το διάστημα, τα έμβρυα μένουν συνεχώς 21 ημερών.

Αυτό επιτρέπει στο δόκτωρ Ταμίτζιαν να διατηρή για πολύ καιρό στο εργαστήριό του τ' αυγά της ακρίδας και να μεταχειρίζεται για τα πειράματά του εκατοντάδες ή χιλιάδες έμβρυα.

Τα υποβάλλει, λοιπόν, σε ψύξη, τα θερμαίνει, τα κατεργάζεται με χημικές ουσίες, τα βουτάει σε διάλυσι αλατιού, τους στερεί το οξυγόνο... Άν στερήσουμε το οξυγόνο από ένα άνθρωπο, θα πεθάνει σε 6 λεπτά της ώρας το πολύ. Το έμβρυο όμως της ακρίδας δεν παρουσιάζει καμιά αλλοίωση, αν μείνει χωρίς οξυγόνο επί 48 ώρες.

Άλλοτε πάλι, ο δόκτωρ Ταμίτζιαν υποβάλλει σε ραδιενέργεια μία ποσότητα εμβρύων ακρίδας και τα εξετάζει ύστερα μ' ένα μικροσκόπιο 1.000 μεγεθύνσεων, για να δει τι συμβαίνει με τη ραδιενέργεια στα κύτταρα του σώματός τους.

Μιά απ' τις παρατηρήσεις του είναι, ότι οι βλάβες απ' τη ραδιενέργεια γίνονται κατά 10 φορές μικρότερες, αν το έμβρυο δεν δέχεται καθόλου οξυγόνο. Δεν ξέρει όμως το λόγο.

Παρήγαγε έτσι σκουληκάκια, που ζαρώνουν αντί να μεγαλώνουν, κι' άλλα που αποκτούν μέγεθος τριπλάσιο απ' το κανονικό, αλλά δεν γίνονται ποτέ ακρίδες.

Εκείνο που θέλει να μάθει, είναι τι γίνεται μέσα στα κύτταρα, που προκαλεί τις ριζικές αυτές μεταβολές.

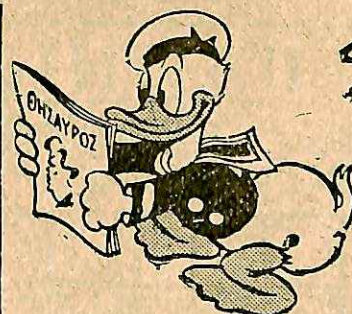
Ποιά σχέση όμως μπορεί να έχουν αυτές οι έρευνες με τον καρκίνο και τη θεραπεία του;

Ο δόκτωρ Ταμίτζιαν εξηγεί, ότι τα κύτταρα έχουν τις εξής βασικές ιδιότητες: Ενώνουν τα σάκχαρα με οξυγόνο, παράγοντας διοξειδίου άνθρακος και νερό. Αυξάνουν. Αναπαράγονται. Και διαφοροποιούνται.

Ένα φυσιολογικό κύτταρο του δέρματος χωρίζεται σε δύο κύτταρα δέρματος, του μωσ σε κύτταρα μυϊκά, των εστών σε κύτταρα οστεώδη, κλπ. Τα κύτταρα αυτά είναι διαφοροποιημένα. Άν όμως διαιρεθώ ένα κύτταρο δέρματος σε κύτταρα που δεν έχουν τα χαρακτηριστικά του δέρματος, αυτό είναι καρκίνος.

Ο δόκτωρ Ταμίτζιαν λοιπόν βρήκε, ότι η πρώτη ιδιότης που χάνει το κύτταρο με τη ραδιενέργεια, είναι ο διαφορισμός. Ύστερα ακολουθούν στη σειρά η ικανότης του ν' αναπαράγεται, να αυξάνεται και να οξειδώνει τα σάκχαρα.

Έτσι, λοιπόν, εξηγείται η δημιουργία καρκίνου από ραδιενέργεια: Εμφανίζεται καρκίνος, όταν τα κύτταρα υποστούν τέτοιες βλάβες, ώστε να χάσουν την ικανότητα του διαφορισμού μόνον, όχι όμως και της αναπαραγωγής: Αυτό θ' αποδειχθεί ίσως με τα πειράματα του δόκτωρ Ταμίτζιαν.

Ενθύμη Ιστοριογλα

Η Νίτσα σωφάρε!

Το ευχάριστο μαντάτο μου το άγγηγες ο άντρας της αυτοπροσώπως.

— Η Νίτσα σωφάρε! μου είπε γεμάτος υπερφάνεια.

Για νάμαι ελικοκίτης, ξαφνίστηκε. Ήθελε καλά τη Νίτσα και είχε διαπιστώσει πως η μόνη εξυπνάδα της ζωής της ήταν που είχε κουκουλώσει τον φουκαρά τον Άριστάρχο. Κατά τα άλλα ήταν ένας μπουφός και μισός. Φαίνεται πως ο Παναγάθος είχε ταγκουνεψή το μυαλό κι' έτσι η διανοητική κατάστας της καινούργιας «σωφάνιας», θα μπορούσε ν' αποτελέσει το υπόδειγμα για τους πιο καθυστερημένους εγχώριους λαούς της υπηλίου.

Χωρίς λοιπόν να προσπαθήσω να κρύψω τη δυσπιστία μου, τον ρώτησα:

— Σοβαρά;
— Σοβαρότατα!
— Έυασθε η Νίτσα να οδηγήσει αυτοκίνητο;

— Άμει, Χθές μάλιστα πήρε και το δίπλωμά της.

— Πήρε δίπλωμα;
— Ναι!
— Η Νίτσα;
— Ναι!

Κι' επειδή κατάλαβε ότι εξακολούθησα να διατηρώ μεγάλες αμφιβολίες για την αβαντίδια επαύξεσής της εξυπνάδας της γυναικας του, μου πρότεινε:

— Έρχεσαι την Κυριακή να σε πάμε περίπατο με το τζίπ;
— Ποιο τζίπ;
— Ένα τζίπ, βρε αδερφέ!

Θα νοικιάσουμε ένα τζίπ και θα πάμε περίπατο. Έρχεσαι;

— Και το τζίπ θα το οδηγώ ή Νίτσα;

— Ναι. Έρχεσαι;
— Και δεν θα είναι ο σωφάρας μαζί μας;

— Όχι. Έρχεσαι;
— Δεν έρχομαι.
— Φοβάσαι;
— Τρέμω, Άριστάρχε.
— Δειλός είσαι;
— Όχι, προνοητικός.

★

Άλλα όσο προνοητικός κι' αν ήμουνα, δεν μπόρεσα ν' αποφύγω το άλλο πρωί νέα συνάντησι με τον Άριστάρχο. — Λοιπόν; Θάρρης την Κυριακή να σε πάμε περίπατο με το τζίπ; άρχισε πάλι το ίδιο βιολί.

— Άπάνω στην ώρα νάσου κι' ο Κλεομένης που πήρε αμέσως ραπόρτο:

— Η Νίτσα σωφάρε!

— Μη μου το λές! μουρμούρισε κατάπληκτος ο χριστιανός.

— Καί, για να τον πείση, του έσκασε κι' αυτόν τον το παραμυθι:

— Έρχεσαι την Κυριακή να σε πάμε περίπατο με το τζίπ; Είπα και το Μανωλάκη (έγω είμαι ο Μανωλάκης) αλλά αυτός φοβάται.

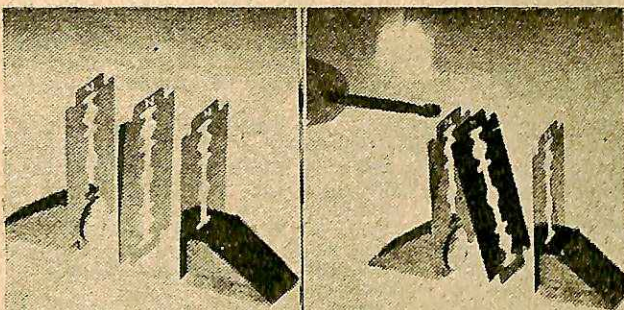
— Ο Κλεομένης ξεροκατάπιε κι' έβυσε με άμνηχανία τη μύτη του. Ύστερα με κύτταξε και μου είπτε αποφασιστικά:

— Πάμε, Μανωλάκη;
— Σάν να πήρα κουράγιο από τον ηρωισμό του, του απάντησα:

— Πάμε, Κλεομένη. ★
— Καί, πραγματικά, πήγαμε.

— Πάλι τάνανε θάλασσα, Κλέαρχε! Μου έφερεις τα γυαλιά για το διάσμμα!...

Αριστερά: Καρφώνετε τα ξυραφάκια με πυνέζες σε μικρά ξύλα. Δεξιά: Αν πλησιάσετε ένα αναμένο σπρίτο σ' ένα από τα εξωτερικά ξυραφάκια, το μεσαίο θα γείρη.

Παίζοντας με το μαγνητισμό

Η πκράζερη πέτρα του Περερκρίνους

Πριν από 700 χρόνια περίπου, ένας απ' τούς σοφούς του Μεσαίωνα, ο Πέτρος Περερκρίνους, παρατήρησε με περιέργεια ότι ένα ώριμο είδος πέτρας είχε την παράξενη δύναμη να τραβάει τα μικρά σιδερένια αντικείμενα που βρίσκονταν κοντά της. Μελετώντας λοιπόν τις ιδιότητες της πέτρας αυτής, — που δεν ήταν παρά ένας φυσικός μαγνήτης — έκαμε μετὰ άλλων και το εξής πείραμα:

Πήρε ένα μεγάλο κομμάτι της, με σχήμα σχεδόν σφαιρικό, και το τοποθέτησε μέσα σε μια μικρή βαρεκούλα, και έπλεε στο νερό. Είδε τότε κάτι το εκπληκτικό: Η βάρκα στράφηκε σιγά-σιγά, ώς ότου η μία άκρη της έβλεπε προς το βορρά.

Ο Περερκρίνους τη γύρισε αλλοιώς, πολλές φορές. Μά πάντα, μόλις την άφινε έλεύθερη, ξαναπαίρνε μόνη της την ίδια διεύθυνση, απ' το βορρά προς το νότο. Γιατί αποτελούσε ένα είδος πρωτόγονης πυξίδας.

Οι νόμοι λοιπόν του μαγνητισμού, που είχαν προκαλέσει την προσοχή και το ενδιαφέρον του Περερκρίνους πριν από 7 αιώνες, πρόσφεραν αργότερα ανεκτίμητες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα. Χάρη στην πυξίδα, ανακαλύφθηκε η Αμερική. Οι μαγνήτες εξ άλλου αποτέλεσαν τη βάση για την κατασκευή των ηλεκτρικών μοτέρ και των δυναμό, που δίχως αυτά δεν θα χαιμε φτάσει σήμερα σε τέτοια τεχνική πρόοδο.

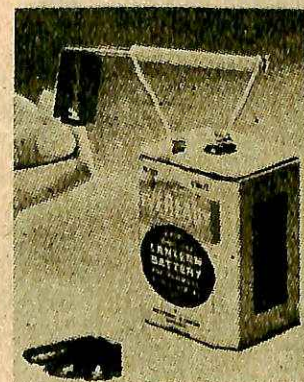
Θέλετε τώρα να μιμηθίτε και σεις τον Πέτρο Περερκρίνους, κάνοντας μερικά απλά πειράματα σχετικά με το μαγνητισμό; Δεν σας χρειάζονται γι' αυτά... οι πέτρες που χρησιμοποιούσε ο σοφός του Μεσαίωνα! Είναι αρκετά μόνο μερικά παλιά ξυραφάκια. Αυτά μπορεί να γίνουν πολύ καλοί μαγνήτες, γιατί αποτελούνται από σκληρότατο άσπασαλι, που συγκρατεί καλύτερα το μαγνητισμό.

Για να τα μαγνητίσετε εύκολα, αρκεί να κρατήσετε τη μία άκρη τους σ' έπαφή μ' ένα μαγνήτη ή ηλεκτρομαγνήτη. Αν δεν έχετε κανένα τέτοιο, κάνετε το εξής: Τυλίγετε πολλές φορές ένα απομονωμένο και λεπτό συρ-

μα γύρω από ένα καρφί μαρκού και χοντρό. Ύστερα συνδέετε τις δυο άκρες του συρματος με τούς πόλους μιας κοινής ηλεκτρικής στήλης φαναριού της τσέπης (είκων 1). Το καρφί γίνεται έτσι ηλεκτρομαγνήτης.

Ακουμπάτε λοιπόν στη μύτη του τη μία άκρη τριών ευριστικών λεπίδων. Βάφετε με λίγο χρώμα την άκρη αυτή που άγγιζε τον ηλεκτρομαγνήτη, γιά να τη διακρίνετε απ' την άλλη.

Καρφώνετε τώρα με πυνέζες τα δυο ξυραφάκια πάνω σε μικρά κομμάτια ξύλου (είκων 2), φροντίζοντας να βρίσκονται προς τα πάνω οι βαμμένες άκρες τους, που είναι όμοιοι μαγνητικοί πόλοι. Τα τοποθετείτε σε μικρή απόσταση το ένα απ' το άλλο και στήνετε ανάσά τους το τρίτο ξυραφάκι

Ακουμπάτε στη μύτη του καρφιού την άκρη της ευριστικής λεπίδας...

κι' αυτό επίσης με τη βαμμένη άκρη του προς τα πάνω. Θα το δίτε τότε να στέκεται όρθιο, χωρίς να το κρατάει κανείς! Κι' αν ακόμα το φυσήσετε ελαφρά, ταλαντεύεται εμπρός-πίσω, αλλά δεν πέφτει.

Αυτό συμβαίνει γιατί οι όμοιοι μαγνητικοί πόλοι απωθούνται. Τα δυο ξυραφάκια λοιπόν απωθούν το τρίτο με ίση δύναμη σε κάθε πλευρά του, κι' έτσι το συγκρατούν όρθιο. "Αν όμως γυρίσετε αλλοιώς το ένα απ' τα δυο ξυραφάκια, δηλαδή με τη βαμμένη άκρη του προς τα κάτω, το τρίτο θα κολλήσει άμεσα πάνω του, γιατί οι όμοιοι πόλοι έλκονται.

Τα ίδια συμβαίνουν κι' αν βάλετε ανάμεσα στα τρία ξυραφάκια φύλλα από χαρτόνι, από χαρτί, από ξύλο, κλπ... Γιατί ο μαγνητισμός διαπερνάει όλα αυτά τα υλικά (όχι όμως και τα μέταλλα).

Αν τώρα πλησιάσετε ένα αναμένο σπρίτο στο ένα απ' τα εξωτερικά ξυραφάκια, το μεσαίο θα γείρη (είκων 3). Αυτό συμβαίνει γιατί η θερμότης καταστρέφει το μαγνητισμό, κι' έτσι το ξυραφάκι που βρίσκεται κοντά στη φλόγα χάνει πια τη δύναμή του ν' απωθή το μεσαίο. Υπερσχύει τότε η δύναμη απωθνήσεως απ' το άλλο εξωτερικό ξυραφάκι, και το μεσαίο γέρνει προς το μέρος του πρώτου.

Γεύεστε κατόπιν ένα ποτήρι με νερό και τοποθετείτε με προσοχή ένα μαγνητισμένο ξυραφάκι στην επιφάνειά του. Δεν θα βουλιάξει, γιατί το συγκρατεί η "επιφανειακή τάσις" του νερού. Θα το δίτε όμως να περιστρέφεται σιγά-σιγά, ώσπου να πάρη την κατεύθυνση απ' το βορρά προς το νότο.

Διατηρεί δε ύστερα τη θέση αυτή, όσο κι' αν στρίψετε το ποτήρι. Έχετε φτιάσει έτσι μια απλή πυξίδα.

Τέλος, αν σπάσετε, σε πολλά κομμάτια ένα απ' τα μαγνητισμένα ξυραφάκια, θα παρατηρήσετε ότι τα κομμάτια αυτά — όσοδήποτε μικρά κι' αν είναι — έγινε αυτόματα ένας μικρός μαγνήτης. Πλησιάζοντας πράγματι στο κάθε κομμάτι ένα δεύτερο ξυραφάκι, θα δίτε πάντοτε ότι έλκει τη μία άκρη του και ύπωθει την άλλη.

Για να επιτύχουν καλύτερα αυτά τα διασκεδαστικά πειράματα, πρέπει να ξαναμαγνητίσετε κάθε τόσο τα ξυραφάκια με τον τρόπο που σας υποδείξαμε στην αρχή, γιατί χάνουν σιγά-σιγά τον μαγνητισμό που είχαν αποκτήσει.

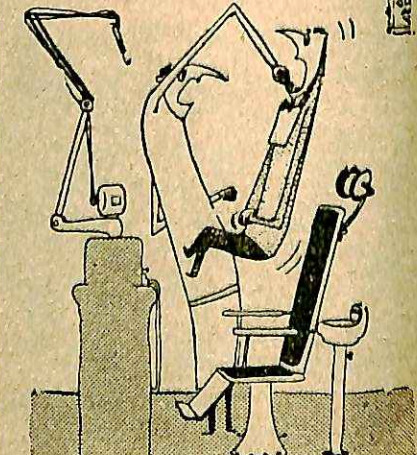
Οι βώλοι στην ήμερησια διατάξι

Ένα είδος, που έχει εξαιρετικά μεγάλη ζήτηση, τον τελευταίο καιρό, είναι οι βώλοι, το συνηθισμένο αυτό παιχνίδι των παιδιών. Οι Βρετανοί κατασκευάζουν τους δεν προλαβαίνουν ν' ανταποκριθούν στις παραγγελίες απ' όλο τον κόσμο. Υπολογίζεται ότι εξάγουν, σε 60 διάφορες χώρες, 100,000,000 βώλους το χρόνο — αληθινό ρεκόρ!

Ίσως το παιχνίδι αυτό σημειώνει τόσο διάδοσι στα σημερινά δύσκολα χρόνια, επειδή είναι φτηνό. Έχει παρατηρηθεί ότι η μεγαλύτερη κατανάλωσι βώλων γίνεται στα θερμά κλίματα, ενώ στα βόρεια ελαττώνεται πολύ. Μια άλλη περιεργη παρατήρησι είναι ότι έχουν ξεπεράσει πια οι πηλίνοι βώλοι — ενώ άλλοτε τα παιδιά έπαιζαν μ' αυτούς κυρίως. Σήμερα, στους 10 βώλους που αγοράζουν τα παιδιά, οι 9 είναι γυάλινοι και μόνον ο ένας πήλινος.

Εξη πιάτα σάν αυτό, δεσποινίς! Αλλά γρήγορα, σε παρακαλώ.

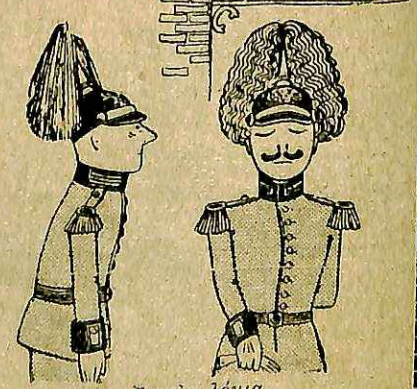

Κάθισε, χριστιανέ μου, ήσυχα στην καρέκλα, να σου βγάλω το δοντί.

Το αιώνιο θηλυκό.

ΚΟΜΜΩΤΗΣ

Χωρίς λόγια.

Ερωτικά παιχνίδια

Μήλον της έριδος, μου γράφετε με ειλικρίνεια τα εξής: «Είμαι μικρή και νοστιμούλα. Τελείωσα το γυμνάσιο και οι γονείς μου δεν θα με σπουδάσουν, γιατί θέλουν να με παντρεύουν. Δυο άντρες μ' αγαπούν. Ο ένας κάθεται στη γειτονία μας, πλάι μας. Με τον άλλο αλληλογραφώ. Έγώ, όμως, δεν αγαπώ κανένα από τούς δυο, και... δεν είμαι βέβαια γιά τα αισθήματά τους. Γιά συμβουλευτέ με. Τι πρέπει να κάνω;»

Της απαντώ: Βλέπω, πως δεν στενοχωρείστε καθόλου. Με τον ένα ανταλλάσσετε χαμόγελα και ματιές και με τον άλλο γράμματα. Διασκεδάζετε, απλούστατα, με τών έρωτα των δυο αυτών νέων. Αυτό που κάνετε δεν είναι σωστό. Είναι πολύ άσχημο να κάνετε δυο ανθρώπους να υποφέρουν. Δεν σας εύχομαι βέβαια, να βρεθείτε στη θέση τους, γιατί είναι πολύ δύσκολο. Σταματήστε, λοιπόν, ν' ασχολιόσθε με τούς δυο αυτούς νέους. Πήτε τους, απλούστατα, ότι δεν τους αγαπάτε. Στην ηλικία που βρίσκεσθε έχετε όλη τη ζωή μπροστά σας να συναντήσετε εκείνον, που θ' αγαπήσετε, και τότε... δεν πρέπει να προσφέρετε σ' αυτόν ένα παρελθόν λεκιασμένο από υπομνήες, έστω και αν επρόκειτο, μόνον, γιά ερωτικά παιχνίδια.

Χαριστική βολή: Γράφετε τόσο απλά και λογικά, που άπορά πόσ δεν βγαλάνω μόνι σας ένα συμπέρασμα. Αυτό το τελευταίο που μου γράφετε γιά το μοναστήρι, είναι γιά να δικαιολογήσετε απέναντί μου, και όχι πώς το προσφέρετε ως λύσι στην όλη κατάσταση. Λοιπόν, τι περιμένετε, και δεν δέχεστε την πρότασι, που σας κάνουν οι γονείς σας; Δεχθήτε άμέσως. Τίποτε δεν σας έμπορεί διεί. Μαύλον όλα είναι με το μέρος σας: Το διπλόμα, το όποιον, ποιος έξέρει πότε θα το πάρη. Η νέα θέση την όποια ποιος έξέρει πότε θα τη βρή. Η αδελφή, ή όποια ποιος έξέρει πότε θα παντρευτή, και ή όποια μπαίνει σε καλύτερη μοίρα από σας και παίρνει την προτεραιότητα της παντρείας. Η διαφορά της κοινωνικής θέσεως. Η παρότρυνσι του να κλεφτήτε και ή αδιαφορία του αν τ' όπιτι σας γίνη άνω κάτω. Τέλος ή πολύ λίγη αγάπη του, γιάτι αν σας αγαπούσε πραγματικά όλα τ' άνωτέρω θα τα έσβυε με μια μονοκτυλιά. Δεχθήτε, λοιπόν, το ταχύτερο την πρότασι των δικών σας.

Δυστυχισμένη υπαρέξι: Η περιπτώσι σας είναι πρωτότυπη και άνεγγηγη. Γιατί ένας φίλος δεν μένει παντοτεινά αιώνιος. Ο φίλος συμπληρώνει ώριμένα κενά των απαιτήσεών της ψυχής και της ζωής μας. Γι' αυτό ο φίλος, μπορεί να συνπαύρη με άλλους. "Ε-κείνος, όμως, που μένει αιώνια μαζί μας είναι ο σύζυγος. Σ' αυτόν προσφέρουμε τα πάντα, γιάτι πρέπει να μείνη άναντικατάστατος και άπόλυτος κύριος και φίλος

Χωρισμένα αηδόνια: Γιατί παιδεύετε και στενοχωρείστε τόσο πολύ, αφού βλέπετε καθαρά ποιος είναι, το ενδιαφέρον του και οι διαθέσεις του; Ένας νέος όταν αγαπά δεν προσβάλλει ποτέ το αγαπημένο του πρόσωπο, ούτε το έκθέτει με άναξιοπρεπείς πράξεις. "Αλλ' ούτε και σεις πρέπει να πέφτετε τόσο χαμηλά και να ταπεινώνετε γιά έναν άνδρα, να ανάδιο της αγάπης σας. Σκεφθήτε, λοιπόν το μέλλον σας, τη ζωή σας, την οικογένειά σας και μη δίνετε άφορη σ' τρίτους να σας κοιταμπολεύουν άδικα.

Αλαγκίος γυλου: Υπάρχει τρόπος πάντοτε ν' αξιοποιήσετε το όνειρό σας, όπως το αποκαλείτε, αν θα ήθελε να μού γράψετε λεπτομέρειες μ' ένα ψευδώνυμο. Θα σας άπαντήσω άμέσως. Σ κ λ α θ ω μ έ ν η Χ ι ω το π ο ύ λ α Ν. Μ.: Έχετε δική να παραπονισάστε και να κλαίτε γιά την άλλαγή αυτή της ζωής σας, δεν μπορείτε όμως και να καταστρέψετε τα νειάτα σας, επειδή βρίσκεσθε πλάι σ' έναν άκατάβλητο χαρακτήρα. Υπομένετε κανείς, συγχωρεί ελαττώματα, κάνει τα στραβά μάτια σε μερικές περιπτώσεις, και έξουδετερώνει τόν άλλο με τη μεγάλη καλωσύνη, που δείχνει. Αυτό να κάνετε, αγαπητή μου, και είμαι βέβαια πως θα έλθη ή στιγμή που θα συλλο-

στη ζωή μας. Το κακό, λοιπόν που λέτε, πως πάθατε είναι πολύ μικρό, και άνέξιο λόγου. Ένα τέτοιο ζήτημα δεν οδηγεί ποτέ σε σ' ένα σανατόριο, ούτε στο θάνατο. Βρήτε, λοιπόν, την παρηγοριά σε ένα γάμο, ο όποιος θα συμπληρώσει τα πάντα. Αν υπάρχει, όμως και κάτι άλλο το ιδιαιτερό, που δεν μού το άναφέρατε, μού το γράψετε.

Κάποια μητέρα: Δεν πρέπει ποτέ ν' απελπίζεστε, γιάτι είστε άκόμη πολύ νέα κι' έχετε μπροστά σας μια δολάκηρη ζωή και τα όροσρά σας νειάτα. Βέβαια είναι λυπηρό που από τόν πρώτο χρόνο έγάσαστε τόν άντρα σας και δεν μπορούσατε να χαρήτε μαζί του την ευτυχία που όνειρευθήκατε. Να ζήσετε εύτυχισμένη και να τόν θυμάσαστε. Έξ άλλου έχετε και το μωρό. Αυτό θα σας παρηγορή άποψη μία μέρα θα βρεθή ο άνδρας εκείνος που θα σας αγαπήσει και τούς δυο, και τότε όλες οι θλίψεις άναμνήσεις και οι δύστυχες ήμέρες θα περάσουν.

Α δύνατη: Ένας νέος, τότε μόνον δείχνει τη μεγάλη αγάπη που έχει γιά μια κοπέλα όταν της πη, πως ο κύριος σκοπός της αγάπης του είναι να την κάνει συντροφό του. Και όπως ξέρουμε γιά να γίνη αυτό, πρέπει να λάβουν γνώσι και οι δικοί σας. Άνδρας, λοιπόν, που φοβάται και που άρνείται να έρθη σε έπαφή με τούς γονείς, δεν έχει καλό σκοπό και είναι επικίνδυνος. Σας συμβουλεύω, λοιπόν να τόν άποφύγετε και να δεχθήτε την πρότασι των γονέων σας, με την όποια θα γίνετε, άσφαλώς, εύτυχισμένη.

Έναν άρραβωνισμένο: Είστε 22 χρόνων, γινήκατε άντρας, είσθε άρραβωνισμένος και σε λίγον καιρό παντρεύεσθε και δεν σκέπτεστε τίνα, ότι τέτοια πράγματα δεν λέγονται, γιάτι δεν έχουν καμμία σχέση με την άλλη σας ζωή. Έξ άλλου, ή ευτυχία βρίσκεται στην πέτρα. Πώς μπορείτε ν' αναλάβετε μια εργασία δίχως να είσθε πεπεισμένος; Φαντάζομαι, όμως, πως τώρα θα χετε άποκτήσει πια άρκετή πείρα κι' είναι καμώς να σταματήσετε, γιά πολλούς λόγους ήθικής τάξεως και αξιοπρεπείας.

Χωρισμένα αηδόνια: Γιατί παιδεύετε και στενοχωρείστε τόσο πολύ, αφού βλέπετε καθαρά ποιος είναι, το ενδιαφέρον του και οι διαθέσεις του; Ένας νέος όταν αγαπά δεν προσβάλλει ποτέ το αγαπημένο του πρόσωπο, ούτε το έκθέτει με άναξιοπρεπείς πράξεις. "Αλλ' ούτε και σεις πρέπει να πέφτετε τόσο χαμηλά και να ταπεινώνετε γιά έναν άνδρα, να ανάδιο της αγάπης σας. Σκεφθήτε, λοιπόν το μέλλον σας, τη ζωή σας, την οικογένειά σας και μη δίνετε άφορη σε τρίτους να σας κοιταμπολεύουν άδικα.

Αλαγκίος γυλου: Υπάρχει τρόπος πάντοτε ν' αξιοποιήσετε το όνειρό σας, όπως το αποκαλείτε, αν θα ήθελε να μού γράψετε λεπτομέρειες μ' ένα ψευδώνυμο. Θα σας άπαντήσω άμέσως. Σ κ λ α θ ω μ έ ν η Χ ι ω το π ο ύ λ α Ν. Μ.: Έχετε δική να παραπονισάστε και να κλαίτε γιά την άλλαγή αυτή της ζωής σας, δεν μπορείτε όμως και να καταστρέψετε τα νειάτα σας, επειδή βρίσκεσθε πλάι σ' έναν άκατάβλητο χαρακτήρα. Υπομένετε κανείς, συγχωρεί ελαττώματα, κάνει τα στραβά μάτια σε μερικές περιπτώσεις, και έξουδετερώνει τόν άλλο με τη μεγάλη καλωσύνη, που δείχνει. Αυτό να κάνετε, αγαπητή μου, και είμαι βέβαια πως θα έλθη ή στιγμή που θα συλλο-

γιστή την άδικία που σας κάνει. "Υπάρχει, βέβαια, κι' άλλος τρόπος: ο χωρισμός, το διαζύγιο. "Αλλά γιά μια γυναίκα σαν και σας, που αγαπά τόν άντρα της με όλα τα ελαττώματα που έχει, το διαζύγιο θα σας στενοχωρήσει πολύ, και δεν πρέπει να στενοχωρήτε τόν έαυτό σας, αφού έχετε προηγούμενες δυσάρεστες αίτιες. Σας εύχομαι ύπομονη, και δοκιμάστε τις συμβουλές μου.

Μάγδα Λουπέσκο, 55555: Τα δικά σας όνειρα τα είχαν κι' άλλες. Άρραβωνισ τόν ίδιο όρόμο, τόν πραγματικό όρόμο της ζωής και ρίχτηκαν στο άγνωστο, στην περιπέτεια. Το αποτέλεσμα ήταν να παρυσυρθούν από τη λάμψη της τέχνης και από τις υποσχέσεις και να κατανήσουν έρείπια μιας πολυτάραχης ζωής. Σας συμβουλεύω να μείνετε εκεί που είστε. Ούτε ή Πάντειος ούτε ή Άνωτάτη έξασφαλίση γιά ένα κορίτσι την άνισι της ζωής. "Αλλ' ούτε και τα μεγάλες έθελος σχέδια άποκαθιστούν την ευτυχία. Έχετε σήμερα, μπροστά σας κάτι το θετικό, το αίσιο, το έξασφαλισμένο. Σας έξορκίζω μ' ή άφινετε, γιά να τρέξετε άναζητώντας χίμαιρες.

Α. Γ. Π. Σ.: Βλέπω, με λύπη μου, πως έσας, ένας άνώτερος άνδρας, ένας κατακτητής, ένας που άδιαφορούσε γιά όλα, ούτε λίγο ούτε πολύ, δίνει τώρα σημασία στο τι θα πουν οι άλλοι, και φοβάται — γιά φαντασθήτε — να πραγματοποιήση κάτι που αυτός το θέλει. Δεν βρέθηκε ένας να σας κατηγορήσει γιά το έγκληματικό παρελθόν που περάσατε, και θα βρεθή τώρα, να πη κουθέντα, γιά τη σωτηρία δυο ανθρώπων; Μη παρασούστε από ιδέες, που δεν σας ταίριαζουν, επιβλήθητε στον έαυτό σας, και τολμήστε, αφού έχετε όλο το σθένος, να το κάνετε. Μά, δεν καταλαβαίνετε ό τι σας άγαπά, και ό τι κι' έσεις την αγάπη; Δεν καταλαβαίνετε ότι χάνετε μια πραγματική εύτυχία κοντά στη φτώχη και άποστατη αυτή κοπέλλα; Θάρρος λοιπόν, τελειώνετε.

Μια αγάπη που σβύνει Β. Ρ. Α.: Σεις είστε 19 έτών, έκείνη 15, δηλαδή δυο παιδιά, που το μωρό τους ακόμα δεν έχει σκεφθή τη σημασία σεξουαλικής άξιοπρεπείας. Νομίζετε ότι επειδή σας έφερε ένα βιβλίο να διαβάσετε, έπρεπε να σας κυριεύση το πάθος της αμαρτίας, και να μη την άφήνετε ήσυχη; Δεν συλλογισθήκατε ότι το κορίτσι αυτό έχει οικογένεια, κι' ό τι οι γονείς

του άσφαλώς θα υπέφεραν να το μεγαλώσουν και να το μορφώσουν ως αυτή την ηλικία, και έρχεσθε σεις τώρα να το έξευτελίσετε;

Δεν είναι σωστό. Συλλογιόσθε το στερνοπούλι της Μεσσηνίας: Αφού έχετε τόσο στενές οικογενειακές σχέσεις, δεν πρέπει να την εκθέτετε πώ πολύ. Καλά θα κάνετε να συζητήσετε την υπόθεσι με τούς δικούς σας πρώτα κι' έπειτα να τη ζητήσετε από τούς γονείς της, δια του μεγαλύτερου αδελφού ή της αδελφής σας.

MIPANTA

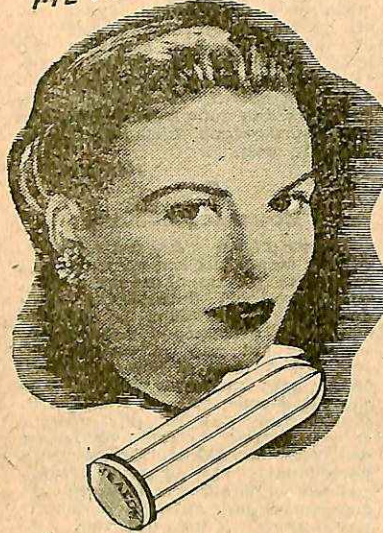
Ερωτικές εϋδύνες

Πονεμένη αγάπη: Φερόθηκαν επιπόλεια και τώρα ακόμα σκέπτεστε με έπιπολαύματα. Καταλαβαίνω και δικαιολογώ στην αρχή να συγκινήθητε με το αισθηματικό ένδιαφέρον που σας ένέπνευσε και που ένοιωσε γιά σας και ο ίδιος ο κύριος αυτός. "Αλλά σας όφειλατε, ακριβώς λόγω της θέσεώς του, να σταθήτε επιφυλακτική και να μην πάρετε τούς μετρητοίς ούτε τα λόγια του, ούτε τα άλλα. Εύτυχος που κρατηθήκατε την κρίσιμη στιγμή και δεν τα θυσίασατε όλα, την αξιοπρεπεία σας, δηλαδή. Καλά το καταλάβατε το παιχνίδι του. Αυτό θέλει να σας φέρη, με ψυχολογική προετοιμασία, στα ανεπάρκ του, δίχως ν' αναλάβη την νόμιμη ευθύνη. Γι' αυτό ακριβώς σας το τονίζει ότι δεν σας άγαπάει παρά με σεξουαλική (!) δεν πρόκειται ποτέ να παντρευτή κλπ. Και άφήνει σε σας την υπέρτατη χειρονομία και την ευθύνη. Γιατί αν συμψή να γλυστορήσετε στο άναπονόρωτο, αυτός θα ίσχυρισθή πως έσας μόνο το έπιδιώξατε και τόν παρασούστε, ενώ αυτός σας είχε προειδοποιήσει πως δεν ένοιει να δεθί μαζί σας! Αυτό, είναι το όπλο, αλλά καταχθόνιο σχέδιο των καταργαριών του έρωτος! "Ελπίω τώρα ν' αντίληφθήκατε το πονηρό του παιχνιδί. Έκτός, φυσικά, αν νομίζετε τόν έαυτό σας πονηρότερο γιά να μπλέξετε έσεις στην παγίδα της γοητείας σας τόν ένδιαφερόμενο... "Οπωσδήποτε, έπρεπε μου να σας πώ ότι μια τέτοια έπιτυχία, άσοδηχτα και αν έξασφαλίση συμφέροντα και ύλική ευτυχία, πάντως, σας ζημιώνει ήθικώς και σας ρίχνει στην συνεδίρη κάθε τίμιου ανθρώπου. Πρώτα-πρώτα στην ίδια σας την συνεδίρη ξεπεφέρετε. Γιατί θέ-

ΟΙ ΠΙΟ ΝΕΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Σ' ένα μαγευτικό της Ιταλικής πόλεως Λούκα, ή νεαρά Λούνα Μπατιζόνι έφερε στόν κόσμο ένα μικρό κοριτσάκι βάρους 3½ κιλών. Η κυρία Μπατιζόνι που είνε μόλις 13 χρόνων θεωρείται ή πιο νέα μητέρα της "Ιταλίας και ίσως δολάκης της Εύρώπης. "Όσο γιά τόν εύτυχισμένο πατέρα, που βλέπετε κοντά της στη φωτογραφία, είναι 16 χρόνων και ονομάζεται Μάριο Μπερτολούτσι. Οι δυο σύζυγοι που έχουν μαζί 29 χρόνια είναι σήμερα οι πιο νέοι γονείς του κόσμου.

Πάντοτε ώραια
Πάντοτε έλκυδιμή
ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΗΓΥΓΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΜΙΣΗ
ΩΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕ-
ΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ
ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

• ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑ-
ΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

• ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΞΕΣΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΓΗΝΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΝΕΛΣΟΝ

ΠΩΣ ΟΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ
ΕΠΙ ΜΑΚΡΟΝ
ΝΕΙΑΤΑ ΚΑΙ ΩΜΟΡΦΙΑ

Θα τ' μάθετε από το βιβλια-
ράκι που είναι γραμμένο από
τον ειδικόν δερματολόγον Ια-
τρόν κ. Γεώργιον Μ. Λαδάν
και το όποιον περιέχει πολύ-
τιμες συμβουλές για ό,τι α-
φορά την γυναικεία όμορφη-
ά. Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ τώ
αίτιόντι (Ακαδημίας 35)
*Εκ της Γενικής Αντιπροσω-
πείας Καλλυντικών «LADAS».

Δοκιμάσατε πολλές κάλτσες
Ναύλον! Δοκιμάστε τώρα και τις καλύ-
τερες ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥΛΟΝ «MIL-
LADY LINDA».
Δια χονδρικήν πώλησιν απευθυν-
θήτε Αποστολόν Γεωργιάδην
Βερανζέρου 26Β ΑΘΗΝΑΙ

λω να σας πιστεύω τίμιο χα-
κήρα.
Αμαρτωλή έμπορινα:
Πιστέψτε με ότι το γράμμα σας με
κατέληξε, όχι μόνο για την απά-
θεια, με την οποία περιγράφεται
έκει η προδοσία της συζυγικής σας
πιστώσεως, αλλά και την άφελή αξίω-
σι που έχετε από μένα να σας πα-
ροτρώνω, λέει, να εκδικηθήτε τον
συνεχικό σας, που σας εγκατέλει-
ψε. Μά πόσο επιπόλαια φερθήκα-
τε! "Αν δεν σας άρεσε ο άντρας
σας από την αρχή, λόγω της μεγά-
λης διαφοράς της ηλικίας, είχατε
όλον τον καιρό ν' αρνηθήτε, τότε,
αυτον τό γάμο μαζί του, αφού βλέ-
πατε μάλιστα πως δεν ταίριαζε.
"Αλλά μια και παντρευτήκατε, για-
τί εκείνος είχε τόν τρόπο του, έ-
πρεπε να τηρήσετε τον όρκο σας
και την αξιοπρέπεια σας και να
προτιμήσετε να γίνετε θύμα έστω
της πρώτης σας έπιπολαιότητας.
"Εσείς όμως περιφρονώντας κάθε
αίσθημα τιμιότητας και κοινωνικής
ηθικής συνδεθήκατε με τόν υ-
παλλήλο του συζυγίου σας και μ'
αυτον προσίδετε τόν ανυποψίαστο
άνθρωπο πώς από την πλάτη του,
χωρίς ντροπή, χωρίς συναίσθησι!
Μα την πάθατε κιόλας: "Ο συνε-
νοχος σας σας βαρέθηκε τώρα, ί-
σως και να φοβήθηκε την κατά-
πτωση σας και σας προδίδει, λέτε,
τώρα με άλλην. Γι' αυτό και σας
θέλετε να τόν εκδικηθήτε και ζητά-
τε μάλιστα την... Έγκρισή μου! Μά
είναι πράγματι σοβαρά και τίμια
τά όσα κανετε και τα όσα σχεδιά-
ζετε να κάνετε ακόμα; Δεν κατα-
λαβαίνετε ότι έτσι παίρνετε τόν
κατήφορο, απ' όπου σε λίγο δεν θα
υπάρξη για σας σωτηρία, αν την
τελευταία στιγμή δεν θελήσετε να
συνταχθήτε μόνιμα; Σ' αυτό
μάλιστα, να σας βοηθήσω. Και να
η συμβουλή μου: Το γεγονός ότι
ο φίλος σας σας εγκατέλειψε απο-
τελεί την κατάλληλη ευκαιρία. Ξε-
κόψτε απ' αυτον και μη ξαναζητή-
σετε νέα έπαση μαζί του. Λογικώ-
θυτε και γυρίστε πρὸς τόν βόλιο
συζυγό σας, που εύτυχως από την
αγάπη που σας έχει, δεν ανέλη-
φθη τίποτα. Δεν αισθάνεστε για
τόν άνθρωπον αυτον, που σας τό-
έδωσε όλα, αγάπη; Σ' ταθήτε τότε
με μετάνοια κοντά του και για την
εξέλιξή σας αφιερώστε, τη ζωή
σας δείχνοντάς του συμπάθεια και
στοργή, όπως τού άξιζε. Δοκιμά-
στε και εμένα βεβαίως, αν μινε-
τε πιστή πλάι του, θα έχετε εξα-
γοράσει πολλά από τόν άμαρτωλό
σας προηγούμενο και θα σταματή-
σουν οι δικαίες τύψεις, που σας
πνίγουν. Δείτε του με την συμπε-
ριφορά σας ότι δεν έσπετε κακή γυ-
ναίκα, άλλ' ένας αδύνατος χα-
κήρας, που παρασυρθήκατε χωρίς
να τ' θέλετε!

"Εγαν υποψήφιο για-
τρό: "Όπως μου γράφετε, είχατε
συνδεθῆ με μια κοπέλα, που την
έρωτευθήκατε, καθώς κι' εκείνη
σας έβλεπε άνανχη. "Αλλά συγχρό-
ως φλέταρε και με άλλους νεα-
ρους, με τρόπο τόσο σκανδαλι-
στικό, ώστε σας έκανε να την συ-
χθήτε, και να ξεκόψετε μαζί της.
"Αργότερα, λέτε, τ' αεναφάστη-
τεν και τότε σας πολιορκήσε οτε-
να, κάνοντάς σας παραχωρήσεις,
να, έσεις, σαν τίμιος νέος, δεν τις
δεχθήκατε, γιατί τ' αίσθημα σας
ήταν αγνό. Κι' ενώ έλπιζατε πως
η συμπεριφορά σας θα την έκανε
πιο λογική, αυτή ίσα-ίσα έκτρο-
χιάστηκε και στο τέλος βρέθηκε
δεμένη με λόγιο με κάποιον άλλο.
Παρ' όλ' αυτά εξακολουθεί να έ-
πιζητά ακόμα σχέσεις μαζί σας
και βάζει μεσολαβητή να σας
πεισμή! Και στην δικαία άπορία
σας πως άνεχεται αυτή την κατά-
σταση, σας απαντάει: "Τι με νοιά-
ζει! "Ο άλλος είναι μακριά!...
Και αφού μου τ' γράφετε αυτά,
καταλήγετε στο έρώτημα: "Ατί
γνώμη έχετε γι' αυτή την κοπέ-
λα; Μά, να σας πω: τη χειρό-
τερη! Γιατί δεν χωρεί άμφιβολία,
πως η κοπέλα αυτή είναι έλει-
πώς χαρακτήρας δίχως αξιοπρέ-
πεια. Και αντί να στενοχωριέστε
ακόμα για την παλιά σας περι-
πέτεια μαζί της, πρέπει ίσα-ίσα
να δοξάζετε τόν Θεό, που τελειώ-
σατε μια και καλή μ' αυτήν. Για-
τί αλλοίμονο σας, τί θα παθαί-
νατε, αν καταφέρνη αυτή να σας
τυλίξη και να δεσμευθήτε έπιση-
μότερα μαζί της!... Φυσικά δεν

πρέπει ούτε να ντρέπεστε, που δεν
«έπαφελήθηκατε» από τις παρα-
χωρήσεις της. Αυτό τιμά την ήθη-
κή σας αξιοπρέπεια.
"Ατυχία νέε, Δ. Κ.: Με ό-
λη την... τηλεγραφική άοριστία
του γράμματός σας, συμπεραίνω
ότι θα έσθε νεαρή κοπελλίτσα,
που, σαν τόσες άλλες, ξεγελασθή-
κατε και σεις από κάποιον κατε-
γάρη, που θέλει να εκμεταλλευθή
την άπειρία σας. Δεν ξέρω ώς
που έφθασε η ανάδειά του, για
να λέτε ότι σας κατέστησε απα-
ράσιτο της κοινωνίας. "Αν έννο-
ητε ότι σας παρέσυρε και σας έ-
ξέθεσε τότε έχει σοβαρές κοινωνι-
κές και ποινικές ευθύνες, τις ό-
ποιες πρέπει όπωσδήποτε να κλη-
θῇ να τις αντιμετώπιση. "Εως
μάλιστα γι' αυτό χρειάζεται να
έμπιστευθήτε σε κάποιον από τούς
δικούς σας για να σας βοηθήση,
ν' αποκατασταθῶν με τόν νομιμό-
τερο τρόπο τά πράγματα. "Αν πά-
λι οι συνέπειες δεν είναι τόσο σο-
βαρές, τόν καλύτερο είναι να μὴ
κάνετε τίποτε άλλο, παρά να τόν
περιφρονήσετε με τή σιωπή σας!

Πληγωμένη Γλάρο: Εύ-
χαριστούμε για τά καλά σας λό-
για και μας συγκινεί τόν ένδια-
φέρον σας. Μου γράφετε εξ' άλ-
λου, πως είχατε άρραβωνήσει
μια κοπέλα, η οποία τελευταίως
διέλυσε τόν άρραβώνα, δίχως καμ-
μια αίτια και χωρίς την παρα-
μικρή δικαιολογία εκ μέρους της.
Το φέρεμά της αυτό σας προκα-
λεσε μεγάλη άναστασιά, λέτε,
γιατί την άναπατέ σαν τρελλό.
Και γυρῶτε τώρα από μένα να
σας συμβουλευσω τί να κάνετε.
Με παρακαλεί μάλιστα να τής
γράψω κι' εγώ. Το τελευταίο αυ-
τό, δυστυχώς, δεν μπορώ να τό
κάμω, για λόγους άρχης. Δεν έ-
χω ούτε άρμοδιότητα, ούτε διά-
θεση να γίνωμαι αισθηματικός...
πραγηντής. "Όσο για τόν τί να
κάνετε, η γνώμη μου είναι να μὴ

κάνετε τίποτα, άπλούστατα: Κα-
ταλαβαίνω πως η αγάπη σας εί-
ναι ειλικρινής και ο πόνος σας
τώρα μεγάλος. "Αλλά πρέπει να
πομείνετε ώπου να λησμονήση η
ανάμνησι της μέρα στις άλλες έν-
τυπώσεις και τ' νεώτερα αισθη-
ματα που έμπνέει η ζωή. Τό να
την παρακαλήτε να γυρίση δεν εί-
νε φρόνιμο, ούτε και ταίριαζει
στην άνδρική σας φιλοτιμία. Και
πιστεύω πως δεν φέρνει και άπο-
τέλεσμα: Για να φτάση η κοπέ-
λα στην άπόφασή της να χωρίσει,
σημαίνει ότι τ' σκέφθηκε καλά,
αναλογιζόμενη όλες τις άντιδρά-
σεις. Συνεπώς ματαιοπονείτε να
θέλετε να τής αλλάξετε ιδέα.

"Επαρχιώτισσα 44 - 0.:
Κων/πολι: Πιστέψτε με ότι σε
κάνενα κόπο δεν με υποβάλλετε,
ειδικός έσεις, για να σας άπαν-
τήσω, γιατί τόν γράμμα σας και
συντομιο είναι και πολύ καθαρό
στη διατύπωσή του. "Όσο για τόν
ζήτημα σας, όφειλω έλεύθερα, δ-
πως άλλωστε μου τ' ζητάτε, να
σας πω τή γνώμη μου, έστω και
αν αυτή σας φανή πικρή. "Η δια-
φορά ηλικίας τών δικών σας σα-
ρανταεσσάρων χρόνων με τ' τρι-
άντα, μόλις, τού νέου, που συν-
δέστε, είναι σημαντική και άσφα-
λώς παίζει ρόλο ξεχωριστά εις
βάρος της γυναικός. "Οσοδήποτε
και αν σήμερα ο ένδιαφερόμενος
σας φέρεται τρυφερά και σας εκ-
δηλώνει την αγάπη του, είνε βέ-
βαιο, ότι ύστερα από τόν γάμο
σας, αν έχετε κιόλας σκοπό να έ-
νωθήτε νομίμως, όταν περάσουν
οι πρώτες χαρές ή άντιληφθή
πως βιάστηκε να σκληρώθη. Για-
τί, ενώ έσεις τότε θα έχετε άρκε-
τά... μεγαλώσει, αυτός θα βρια-
σκε-ται στην ακμή του! Και είναι έ-
πόμενο, τότε, ν' άναζητήση και
νούργιες χαρές, μακριά από τή
συζυγική στέγη. Αυτό φυσικά θα
σας άπογοητεύη. "Αν πραγματικά
θέλετε να παντρευθήτε, πρέπει να

Καμίζα

Όλα τό γάμα είναι...
ΝΟΥΝΟΥ

ΑΛΛΑ ΝΟΥΝΟΥ

ΜΕ ΖΑΧΑΡΙ και ΕΒΑΠΟΡΕ
με όλην του την Κρέμα

ΓΕΝΚΑ Α.Ε. Κλεισθένους 9 - Τηλ. 35-159
36-315

Δ/ΣΙΣ Γ. Ν. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

κυτόξετε να βρήτε έναν άντρα
μέσης ηλικίας, κατά την άναλο-
γία της δικής σας και πιστεύω
πως δεν θα είναι δύσκολο να τό
πετύχετε, μιας και καταφέρνετε να
συγκινήτε πολύ νεώτερος σας.
Προδομένο μ' άπιστο:
Δεν πρέπει ν' αναάδεξε καμιά
πρωτοβουλία προσεγγίσεως, ώ-
στε, αν η κοπέλα μετανόησε, η
ίδια να σας δείξη τή διάθεσή να
ξαναγυρίση κοντά σας. "Αλλά
πρέπει να βεβαιώθητε ότι έχει με-
τανοιώσει ειλικρινά και ότι ειλι-
κρινής είναι κι' η συμπάθειά της
για σας και ότι δεν έρχεται μόνο
έπειδή έσπε... διαθέσιμος και
υπάρχει ο άλλος τώρα. "Αν βε-
βαιωθείτε γι' αυτά, τότε θα πρέ-
πη να την συχωρήσετε και να ξα-
νασυνδεθήτε, φροντίζοντας για την
κατά τόν δυνατόν συντομώτερη ά-
ποκατάστασή σας, αφού με βεβαί-
ωνετε πως έχετε σκοπό τόν γάμο.
"Όταν σωπαίνω η καρ-
διά: Μου γράφετε ότι ενώ συν-
δεθήκατε μ' ένα λαμπρό νέο, τώ-
ρα τελευταία νιώθετε πως δεν
σας τραβάει ψυχικά και δεν μπο-
ρείτε ν' άνταποκρίνητε στην πρό-
τασή του, να ένωθήτε δηλαδή μα-
ζί του με γάμο. "Ωστόσο δια-
ζετε να τού φανερώσετε την αλή-
θεια, έπειδή ο νέος είναι πολύ κα-
λός και σκέπτεστε ότι θα πονέση
και θ' άπογοητεύη, όταν τού πη-
τε πως πάψατε πια να συγκινήση
από την αγάπη του. Καταλαβαίνω
πολύ καλά και εκτιμώ αυτή σας
την λεπτότητα απέναντι τού άν-
θρώπου που σας έδειξε τόση αγά-
πη και καλωσύνη. "Αλλά πως άλ-
λως πρέπει να γίνι; "Οφείλετε,
λοιπόν, να τού πητε τί σας συμ-
βαίνει, αλλά και σοβαρά, μάλι-
στα δίχως ύπεκφυγές, ώστε
τού δώσετε να καταλάβη πως ύ-
στερα από πολλή σκέψη πήρατε
τή την άπόφασή. Και να τόν πεί-
σετε να άντιληφθή πως σοδοθήκα-
τε και αν άπογοητεύη στην αρχή,
στο βάθος έπρεπε έτσι να γίνι,
για να μὴ νευρώσει και οι δυο
και με την δειλία σας δυστυχί-
αησετε την κοινή σας δυστυχία.
Είμαι βέβαια πως θα εκτίμηση την
έστω σκληρή ειλικρίνειά σας και
θα σας θυμάται σαν καλή φίλη.
Πολυ νέε τού Σοφέν:
Μου γράφετε ότι μετακομίζετε
σ' ένα καινούργιο σπίτι, νοιάζε-
στε, εδώ και δυό μήνες, την
διά σας να σκιρτάει στο άντικρυ-
μα ενός νέου συνικού σας με
τόν όποιον κυτάξετε από μακριά
και λαχταράτε ο ένας τόν άλλον,
περιοριζόμενοι μέχρι τής στιγμής
σ' ένα διακριτικό φλέρτ. Και με
ρωτάτε: "Πού θα πάη αυτή η κα-
τάσταση; Τι να κάνω; "Εγώ τού
τάσσοι: "Από τήν άπόφασή μου
έδωσα να καταλάβη τόν ένδιαφέρον
μου, αλλά εκείνος μένει βουδός
και άρκετά μοναχά να με κυτά-
ξη. Λοιπόν, τί συμπεραίνει γι'
αυτον; "Ενδιαφεράται; Και τότε
γιατί δεν μου κάνει έστω ένα νό-
ημα; Τι να σας πω εγώ; Μήπως
ο νεαρός είναι... αλλοθωρος κι'
ενώ νομίζετε πως βλέπετε έσας,
αυτός κυτάζει πέρι;... "Εκτός αν,
πάλι, είναι τόσο δειλός, που δεν
τολμά ν' άπαντηση στις έπιμονες
ματιές σας. Πάντως, γιά δοκιμή,
πάψτε προσωρινά να τόν κυτάξε-
τε έσεις. Και ίσως τότε βρή αύ-
τός κάποιον τρόπο ή μάλλον, τόν
θάρρος να σας δείξη τόν ίκανοποι-
ητικό ένδιαφέρον. "Αν έννοείται,
τό αισθάνεται πραγματικά αυτό
και δεν είναι ξεγέλασμα της δι-
κής σας φαντασίας!...

"Ανυπόμονο πολέμιστή:
Δεν σκέπτεστε, όπως πρέπει, θέ-
λοντας να συνδεθήτε με την συ-
γενή σας. Αυτό, στην έχαττή ά-
νάγκη ίσως θα μπορούσε να πρα-
γματοποιηθή, αν, τέλος πάντων,
τό αίσθημα που σας συνδέει ήταν
κάτι βαθύ. Μά από τά όσα τουλά-
χιστον μου γράφετε, δεν βλέπω
να συμβαίνει κάτι τέτοιο και μπο-
ρείτε να... Ξαναβρήτε τή λογική
σας κρίσι και ν' άντιληφθήτε πως
είναι σοβαρά παράπτωμα αυτός
ο δεσμός. "Αλήθεια είσθε και οι
δυο σας πολύ νεαροί, για να τολ-
μάτε να κάνετε τέτοια μεγαλειώ-
δη σχέδια, που άσφαλώς σ' α-
ντί-θ' αντιμετώπιστε, την αντί-
δραση τών δικών σας. Ξεκάνετε ά-
μέσως απ' αυτό τόν μπλέξιμο και
προσπαθήστε ν' άπομακρύνετε την
εξάεφροσύλα σας.

Ο γιατρός σας

Απντήσεις επιστολών

Τάκη, Αίγυπτο: Παρακαλώ
να γράψετε με ψευδώνυμο, προ-
κειμένου να έχετε άπάντησι. Δεν
μου γράφετε λεπτομέρειες για τό
περιστατικό σας, ώστε να σας ά-
παντήσω περισσότερο συγκεκρι-
μένα. Πάντως υπάρχουν άριστοι
συνάδελφοι στην "Αθήνα για πλα-
στικές έγχειρήσεις. "Όταν άποφα-
σισατε να έρθετε, θα τούς συναν-
τήσετε.

Ρεβέκα: Στην περίπτωση
σας εφαρμόζεται όρμονοθεραπεία,
με θετικά έν μέρι αποτελέσματα.
Με τή διαφορά ότι πρέπει να έ-
παρθεσθῇ από ειδικό γιατρό, για-
τί κακή χρήση, από μη ειδικό, έ-
χει αντίθετα αποτελέσματα.

Δυστυχισμένη Ροβίτο-
πούλα: Πρωτίστως δεν πιστεύω
ότι τό περιστατικό που μου περι-
γράφετε είναι ικανό να σας κάνει
δυστυχισμένη, όπως βλέπω από τό
περιεχόμενο της έπιστολής σας.
Δυστυχώς είμαι ύποχρεωμένος να
σας πω ότι μόνο με αλθιήτητες
χειρουργική επέμβασι, θα ήταν
δυνατόν ίσως να μεταβάλετε την
έμφάνισι τού προσώπου σας, έφ'
όσον θα ήταν άνάγκη.

Ματωμένο γεράκι: Εί-
ναι τελείως αδύνατον να σας πη-
κανεί τή γνώμη μου για τήν πε-
ρίπτωσή, που μου περιγράφετε, αν
προηγούμενος δεν σας εξέταση.
"Εχω τή γνώμη ότι πρόκειται πε-

ρι άνεπαρκείας έσω έκκρίσεων και
ότι σχετική θεραπευτική άγωγή,
θα έπαναφέρει τά πράγματα στη
θέσι τους. Σ' την Θεσσαλονίκη, που
σκοπεύετε να πάτε, υπάρχουν κα-
λοί συνάδελφοι δερματολόγοι.

Σπουδαστή: "Όσον άφο-
ρά τήν ύδρικήλη, εκείνος που θα
έχη τήν ύπεύθυνη γνώμη, θα είνε
ο ειδικός χειρουργός, που πρέπει
να συμβουλευθήτε. Για τή δεύτερη
έκδηλωση, σας συνιστώ να κάνετε
15 ένέσεις Teston ή Aetopon τών
25 μλγρ. δύο τήν έβδομάδα έν-
δομικώς. Κατόπιν θα παίρνετε
έπι 15 μέρες πρωτ-μεσημέρι και
βράδυ ένα χάπι από τό ίδιο φάρ-
μακο τών ένέσεων. Μετά δίμηνο
διακοπή θα έπαναλάβετε τήν α-
τή σειρά τών φαρμάκων.

Σάρρα 2-11: Δεν βλέπω
με ποιο τρόπο σας εξέτασε η για-
τρός, δεδομένου ότι δεν υπάρχει
περίπτωσι εξέτασεως σας γυναι-
κολογικά. "Εκ τού ιστορικού και
μόνο θα σας συμβούλευε σχετι-
κώς. Πάντως να ξαναπάτε και να
ζητήσετε τήν συμβουλή της, προ-
κειμένου να σας κάνει μη σχετική
θεραπεία με ένέσεις ή διακί τού
Cynhotone.

Σπουρλίτη: Ένταθα: Νο-
μίζω ότι ή πόν όρθή λύσι θα ήταν
να πάτε σ' έναν ειδικό ένδοκρino-
λόγο, ο όποιος αφού σας εξέταση,
θα σας συμβούλευση εκ τού άσφα.

NIVEA

του
υπνου

Διαθέσατε όλι-
γα λεπτά διά τήν
περιποίησιν
του προσώπου σας
με κρέμα
NIVEA

Η κρέμα
NIVEA
διά τής EUCERIT
που περιέχει, ενεργεί επί τού δερμα-
τος καθ' όλην τήν νύκτα.
Με τήν καθημερινήν περιποίησιν τού
προσώπου σας με κρέμα NIVEA τό
δέρμα διατηρείται τρυφερό, δροσερό
και νεανικό.

Ζητείτε τό μπλέ κουτί τών 10, 20 και 50 γρμ.
ΑΠΟΦΕΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

Λοός ποιά φαρμακευτική άγωγή
θα εφαρμόσετε, γιατί έχετε άνάγ-
κη θεραπείας.

"Ερρίκο: Κάμετε τόν κόπο
ένα πρωί, πάρτε μια άδεια από
τὴν εργασία σας και περάστε ά-
πο ένα Νοσοκομείο να σας εξέτα-
σουν, όποτε άσφαλώς θα σας πούν
τί ακριβώς σας συμβαίνει.

Μαθητή Α. Τ.: Δεν θα έπρε-
πε να έχω γνώμη επί τού περιστα-
τικού σας. "Επειδή όμως μένεται
μακριά από τήν "Αθήνα, είμαι ύ-
ποχρεωμένος να σας πω ότι, έφ'
όσον έχει προηγηθή φυσιολογία, έ-
στω και αν κλινικώς είστε πια κα-
λοί και έφ' όσον γιά δεύτερη φορά
παρουσιάζεται τό αυτό φαινόμενο,
να πρήξη κατά τή γνώμη μου, να
αφαιρέθη, γιατί άσφαλώς πρόκει-
ται περί περιπτώσεως ειδικής φύ-
σεως, τής όποιος τί συνέπειες δεν
ξέρω εκ τών προτέρων.

"Επαρχιώτῃ νέο: Τό νό-
σημα, που μου περιγράφετε σ' άλ-
λες έποχές ήταν επικίνηση, γιατί
τά ύπολείμματα τού βριακόνταν
πάντα σε κατάστασι, που ήταν δυ-
νατόν να παρουσιάζουν άπρόσδο-
κητες έκπληξεις, έφ' όσον δεν έ-
πιδυνόταν ώρινοί άνθρωποι, στη ζωή
τού άσθενούς. Σ' ήμερα οι περι-
πτώσεις αυτές έλαττώθηκαν στο
έλάχιστον, ώστε τό πράγμα δεν
πρέπει να σας άνησυχῇ.

"Αγνώστον Χ.: Τό άνάστη-
μα σας μπορεί να τή κανεί ότι
είναι κανονικό. Είναι δυνατόν ό-
μως να αλθθή, δεδομένου ότι
βρίσκεστε ακόμα σε ηλικία που
έπιδέχεται σχετική βελτίωσι. Τό
μέσον είναι άπλούστατο και μπο-
ρώ να τ' πω πασίγνωστο: ή γυ-
μναστική. Σε συνδυασμό όμως με
καλή διαιτητική άγωγή.

Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μεγάλη - μικρή: "Ήου-
χάστε. "Όλα θα διορθωθῶν. Θα
παίρνετε πρωτ-μεσημέρι και βρά-
δυ μετά τό φαγητό, από ένα δι-
σκίο από τό φάρμακο T. Progonon
C. Chering. Θα διακόψετε κατά τήν
διάρκεια της περιόδ. άδιαθεσίας
και θα τ' επαναλάβετε δύο ήμέρες
μετά τήν λήξή της. "Υστερ' από
δυό επαναλήψεις, μου γράφετε.

"Αγρόλου λουδο Ν. Γ.:
Μ. Κ.: Δυό ήμέρες μετά τήν λή-
ξή της περιόδου, θα παίρνετε πρωτ-
-μεσημέρι και βράδυ μετά τό φα-
γητό από ένα δισκίο T. Progonon
C. Chering. Κατά τήν διάρκειαν
δὲ τής άδιαθεσίας και κατά τών
πόνων θα λαμβάνετε δύο έως τρία
δισκία από τό φάρμακο Tabi Dys-
menual. Μετά δυό μήνες μου γρά-
φετε.

Κάπου στα σύνορα, χω-
ρίς έλλειδα: Μου γράφετε πο-
λύ άόριστα για τήν κατάστα-
σή σας και δεν μπορώ να σας καθορί-
σω θεραπεία και φάρμακα. Μην ά-
πελπίσετε και γράψέτε μου λεπ-
τομερώς.

Α. Κ. Τ., Βόλον: Θα κάμετε
τρεις ένέσεις, μια ήμερα παρ'
να μια ένέσι Estro - Prol. Τρεις ή-
μέρες μετά τό τέλος τών ένέσεων
έλπίζω να τακτοποιήθητε. Θα έπα-
ναλάβετε τίς ένέσεις έπί τού περι-
πτώσεως τής άναμενομένης ά-
διαθεσίας.

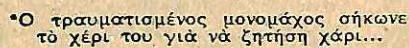
Γ. Ν. Β.: Ένταθα: "Επί τή
μέρες προτ-τῆς άδιαθεσίας, θα κά-
μετε δύο ένέσεις, μια ήμερα παρ'
ήμερα, εκ τού φαρμάκου Amp.
Testonion 25 μλγρ. Τή θεραπεία
θα επαναλάβετε επί τριημν.

Κα Ζ. Ζ. Ζήτα: "Οσοδήποτε
πρέπει να εξετασθήτε από γυναι-
κολόγο. Πρὸς τόν παρόν και γιά
τὴν βελτίωσι της κατάστασεως
σας, θα κάμετε δύο ένέσεις Tes-
tonion τών 25 μλγρ. εκ τών ήμε-
ρες προτ-τῆς άδιαθεσίας σας, μιαν έ-
νέσι ήμερα παρ' ήμερα.

Μιά φοβιστίστρα Ε. Κ.
1954: "Η περίπτωση σας είναι
πολύ λεπτή και τό μέρος, όπου ε-
φαρμόζεται ή θεραπεία, πολύ λε-
πτό. "Αν αισθάνεστε ακόμα έρεθι-
σμό και δεν βλέπετε βελτίωσι της
κατάστασεως σας, να διακόψετε
τὴν θεραπεία και να συμβουλευθή-
τε ένα γιατρό.

Νικόδημ Α. Δ.: Θα ακολουθή-
σετε τήν ίδια θεραπεία επί δυό
μήνες με τήν Γ.Ν.Β. "Αθήναι.

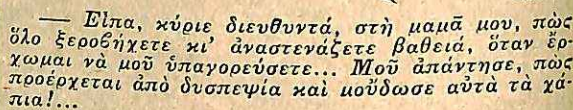
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ πρὸ ἀίματηρὸς στῖθος τῆς
ἱστορίας

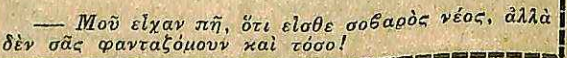
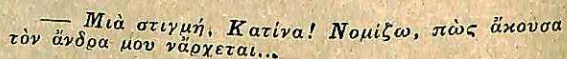
Ἐκείνοι πού θά ἐπείραναν μέρος
στούς ἀγώνες, ὅταν ἔφταναν μπρο-
στά στο θεωρεῖο τοῦ αὐτοκράτορος,
ῥίψαν τὸ χερί τους καί φώναζαν :
«Χαῖρε, Κάσαρ!» Ὁ μελλοθάνατοι
«καί χαιρετοῦν». Κ' ἵσαν πραγματι-
κά μελλοθάνατοι. Τά θύματα σέ ὧ-

ρες, ο ρωμαϊκός λαός έτρεχε στο Κολοσσαίο, για να παρακολουθήσει τα αιματηρά θεάματα της εποχής. Ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος, με την ευκαιρία της άναρρήσέως του στο θρόνο, προσέφερε στο ρωμαϊκό λαό θεάματα που κράτησαν 93 συνεχείς ημέρες.

**ΖΗΤΟΥΝ
ΔΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ**

ζήτησε ἀλληλογραφία μετὰ τοὺς
 νέους ἀπ' ὅλων τὸν κόσμον στὴν
 τουρκικὴ, γαλλικὴ ἢ ἀγγλική
 γλώσσα μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν
 γραμματισμῶν καὶ κάρτ-πο-
 στάλ. Τρεῖς νεαροὶ φίλοι 20—22
 χρόνων, ὁ Charalambos
 Christopoulos, ὁ Apostolos
 Kakanas καὶ ὁ Charilaos Hassiotis,
 ζήτουσιν ἀλληλογραφίαν μετὰ ἑλλήνας

Ο Χριστός Diamantidis (28 χρόνων), ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες στην Αγγλία, Ιταλία ή ελληνική γλώσσα και ο Vittorio Rondelli (Έλληνοίταλος, 25 χρόνων) με Έλληνες της Ελλάδος, της Ιταλίας και της Αγγλίας στην ελληνική ή Ιταλική γλώσσα. Η διεύθυνσις και των δυο είναι: Β. Ρ. 567 Usumbara R.U. Congo Belge. Ο Sam Kopsis, State Park, South Carolina, U.S.A., θέλει π. αλληλογραφία με μια Έλληνίδα κάτω των 33 χρόνων με σκοπό το γάμο. Ο Alex Kouyoumdjis, Β. Ρ. 57, Suez, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με μια

Οι κάτωθι στρατιῶτες μας
 ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλλήνων
 ὀφ. Γ. Γκόγκας, Κ. Παπαϊωάν-
 νου, Γ. Ἀνδρεικος, Δημήτρ. Ἀ-
 λεξόπουλος καὶ Ἀριστοτέλης Μα-
 νιατάκος, Βασιλικὴ Φοῦρα Β.Σ.
 Τ. 902. Ἀντώνιος Μανουῆλος καὶ
 Σπυρίδων Πολυνίκης, Κ.Ε.Ν.
 Καλαμών, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
 909Α. Σπύρος Σαφρής, Α.Β.Ν.)
 Ε.Μ.Η. Β.Σ.Τ. 902. Ἀπόστολος
 Ζαφειρίου, Λάμπρος Μαντάς, Ἰ-
 ωάννης Μπράδης καὶ Ἰωάννης
 Κασταντώνης, Α)σως, 42 Σ.
 Εὐδώνου, Σ.Τ.Γ. 919Γ. Νικόλαος
 Ἀγγελοπούλου καὶ Βασ. Κοτσά-
 κης, 824 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 919. Π.
 Στέφανος, ΚΕΒΟΠ, 3ος Λόχος,
 Β.Σ.Τ. 902. Σταύρος Χατζήπα-
 ρασκευῆς Β.Σ.Τ. 902., Δημήτρ.
 Δελής, Γεώργιος Στέφας, Κων-
 σταντίνος Ζέρβας καὶ Ἰωάννης
 Ἰσαρής, ΔΕΘΑ Σ. Στρατοῦ, Β.
 Σ.Τ. 900 Α. Ἀθανάσιος Βιέν-
 νας, 233 Τ. Προκώ, 1ος Λόχος,

Β. Σ. Τ. 900., 'Αθανάσιος Μπαλα-
φούτης, 19ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920.
Στέφανος Γερωντάκης, 233
Τ.Π., 2ος Λόχος, Β. Σ. 900. Δη-
μήτριος Μακρής, Κ.Ε.Δ., Γρα-
φείον 'Εκπαίδευσης, Β. Σ. Τ. 902.
Δημήτριος Κίτσος, 172 Σ.Α) Α
Πυρ)κού, 1ης Μοίρα, Β. Σ. Τ. 902.
Χρήστος Φαλιάς και Λεωνί-
δας Παπαδόπουλος, Δ.Σ.Α) Σ. Σ.
Δ.Μ., Β. Σ. Τ. 900Α. Εύθ. Ζωή-
νης και Κων)νος Τσάκαλης, 164
Μ.Μ.Π., Β. Πυρ)χία, Β. Σ. Τ. 901.
Δημήτριος Βλάχης, 187
Πυρ)χία Παρ)σεως, Β. Σ. Τ. 902.
Γεώργ. Μουτάφης, Παύλος Καρα-
γιάννης και Φραγ. Παπουτάς,
ΚΕΔ)ΤΟΔ, 2ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 902.
Νικόλαος Παυλός, Γεώργιος
Πλατύρραχος, Σ. Πύρος Πουρνάρας,
Ιωάννης Κατακίρης, Παναγιώ-
της Καψοκαδόρης, Νικόλαος
Σπανοβίδης, Νικόλαος Σχοινά-
κης, 'Αθανάσιος Λιάδης και Χρ.
Γιακούλας, 999 Σ. Μουσική, Β.
Σ. Τ. 904. Βασίλειος Μπίτσος και
Δημήτριος Τρυφανόπουλος, ΛΥΒ.
ΧΙ Μεραρχίας, Κέντρον 'Εκπο-
νής, Σ.Τ.Γ. 914. Κων)νος Βο-
λιάτης και Γεώργιος Καρολίδης,
19ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920. Ν.
Χαραλαμπίδης, Α. Χρυσανθό-
πουλος και Κων)νος 'Αλλατζής,
705 Τ.Μ., Σ.Τ.Γ. 911Β. 'Αντί-
ωνος Τσούκας, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου,
11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Πανα-
γιώτης Καραντάκης, Τ.Υ.Σ., Σ.
Τ.Γ. 918. Δημήτριος Δάφνης, 24
Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 918Β. Βασίλειος
'Αραβίδης, Εύδαγγελος Σαντηρίου
και 'Αντώνιος Τάικας, 583 Τ.Π.,
3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918Β. Γεώρ-
γιος Μάζης, 165 Μ.Β.Π., Β. Σ.
Τ. 902. 'Αλέξανδρος Φαρμακάς,
ΚΕΕΜ)Δ.Δ.Κ., Β. Σ. Τ. 902. Δη-
μήτριος Παναγιωταράς, Σ. Σ. Φ.
Κ., Β. Σ. Τ. 901. Σπυρίδων Φο-
λυνίκης, 'Αλέξανδρος Θεοδόρου,
Θεοφάνης Νικολής και Βύρων
Καραγεωργόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κα-
λαμά, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.
Δ. 'Ιπποκράτης Χατζησταύρος,
Σούλης Μυρτόπουλος, Δημήτριος
Κουμπούρνις και Ιωάννης Οι-
κουμίδης, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Ε., 2ος
Λόχος Β. Σ. Τ. 902. Κων)νος Μπά-
δας, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, 8ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Γεώργιος
Κουκής, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου,
1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Μάριος
Κόβρας, 724 Τ.Μ., 2ος Λόχος

**Τὸ σωληνάριο ποὺ
σᾶς χαρίζει γερὰ
καὶ ὥραϊα δόντια**

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΔΙΔΟΜΙΚΙΣ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ

Β.Σ.Τ. 01.Κωνσνίνος Καραφουλ-
ides και Παναγιώτης Σηματοφω-
ρίδης, ΚΕΒΟΠ. 1ος Λόχος, εφε-
δράν, Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος,
Ισαλώτης, 174 Σ.Α)ΑΠ., 1η
Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Τακτ., Μυ-
λωνάκης, Νικόλαος Παπαδάκης,
Παναγιώτης Κουρμούλης, Ευστάθιος
Γιανναράκης, Γεώργιος Δρυα-
κής και Γεώργιος Ζέρβας, Μ.
Εγκ.)σεμ., 11 Π.Π.Μ., Β.Σ.Τ.
904. Χρυσόστομος Μπότορας, 1
Μερχία, 14ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ.
904. Ισαώνης Μεταξάς και Γε-
ωργίου Ζαχαριάδης, Κ.Ε.Ν. Κο-
ρίνθου, 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.
Μάριος Χατζηνικολάου, 160 Μ.Μ.
Π.Α. Α' Πυρξία, Β.Σ.Τ. 902. Νι-
κόλας Άγγελόπουλος, Χαράλαμ-
πος Δουμπουλίδης, Χρήστος Χον-
τρούδακης και Αλέξανδρος Καλο-
μοίρης, 824 Μ.Μ., Σ.Τ.Γ. 919.
Χρήσης Κόδας, 724 Τ.Μ., 2ος Λό-
χος, Β.Σ.Τ. 904. Γεωργίος Κά-
τακουλός, 42 Σ.Ε.Ε.ώνων, Σ.Τ.
919 Γ'. Δημήτριος Καρα-
τέργιους, 593 Τ.Ε.Ε.ώνων, 1ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 919 Γ'. Άλκης
Καρπίλης, Χρυσόστομος Διαμαν-
τόπουλος και Δημήτριος Θεριμό-
γιannis, 168 Ο.Π.Μ., Β.Σ.Τ. 901.
Ίωάννης Χρήστος και Χαράλαμ-
πος Λούσιους, 438 Κ.Ο.Μ., Σ.Τ.
919. Δημήτριος Στέλλας, 486
Τ.Δ., Α.Δ)Ο.Σ., Σ.Τ.Γ. 908. Κ.
Δούλης, 695 Β.Π.Α. 1ος Λόχος,
Σ.Τ.Γ. 98. Κωνσνός Ζαννής, Εφ-
εδμός Σεκελάριας και Λεω-
φόδος Κακαμάρας, 721 Τ.Μ.,
Δ.Δ)σεμ., Β.Σ.Τ. 900α. Γεωρ-
γίου Πύργος και Δημήτριος Τα-
ϊνάκος, 724 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β.
Σ.Τ. 904. Νικόλαος Πουλιάδης,
Δ.Π. XV Μερρχίας, Σ.Τ.Γ. 917.
Παναγιώτης Αβράμης, Κ.Ε.Ν.
Πατρών, Λόχος Δ)σεμ., Σ.Τ.Γ.
925. Σωτήριος Κάσσος, Γεωργί-
ος Καραπανωγιώτης και Χρήστος
Χατζεμνονούλη, Μ.Κ.Τ.Ε.Σ., 2ον
Σ.Μ.νος, 123 Π.Τ.Ε. (Σ.Τ.Α.).
Τ.Γ.Α. 1010.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Χότζας γιατρός

Ο Ναστραδίν Χότζας, επειδή ήταν ο μόνος γραμματιζούμενος του χωριού του, εκτός από το δασκαλίκι και τις συμβουλές που έδινε στους μεγάλους, έκανε κι άλλα επαγγέλματα.

Ένα απ' αυτά ήταν του γιατρού! Καί τα κατέφερε μιά χαρά με κάτι βότανα, που μαζέφνε στα χωράφια και με μερικές απλοφορίες, που έπιανε τ' αυτί του, όταν πήγαινε στο 'Ικόνιο να πουλήσει τίποτα πουλερικά...

Έτσι μάζευε κι από το γιατρηλίκι όσα γρόσια του λείπανε για να κουτσοπιάει.

Η Φατιά όμως, η γυναίκα του, ορμημένη πονηρά από τον 'Ιμάμη του χωριού, που ο Χότζας με την Ιατρική του ταύπιανε τη μισή πελατεία, τον γκρίνιαζε:

— Μα τον 'Αλλάχ, Ναστραδίν, δεν ντρέπεσαι, λέω εγώ, να παριστάνεις το γιατρό, αφού δεν ξέρεις τί σου γίνεται!...

— Σώπα, γυναίκα, καί μη με στενοχωρή! της αποκρινόταν, χαμογελώντας, ο Χότζας. «Όσο γι' αυτά που λές, ξέρω πως δεν τ'α πιστεύεις. Αυτός ο 'Ιμάμης σου τ'α βάζει στο μυαλό, επειδή θέλει να θησαυρίσει, κάνοντας μόνος του το γιατρό στο χωριό...

— Εγώ δεν ξέρω τί λέει ο 'Ιμάμης, έπεμπε ο Χότζας, αλλά σε συμβουλεύω για το καλό σου, μη σε σφάζουν κοιμιά μέρα οι συγγενείς κανενός μακαρίτη που γιάτρευσε!...

Ο Ναστραδίν όμως δεν έδινε ούτ' έ-να άσπρο για τα λόγια της Φατίας κι' εξακολουθούσε να δίνει τις Ιατρικές του συμβουλές.

Έναν καιρό όμως τον είχε βασανίσει πολύ κάποιος φοβερός τοιγκούλης του χωριού, ο Σελήμ, που έβασχε από δυσεντερία και δεν έβγαινε να βγάλει από το πουγγί του ούτε ένα γρόσι για να πληρώσει το Ναστραδίν...

Για να τον ξεφορτωθεί λοιπόν, ο Χότζας, μιά που δεν έβλεπε κανένα όφελος, σκέφτηκε να του πη πώς δεν είχε ζωιά πάνω από δυό μήνες!

Καταφοδισμένος τότε ο Σελήμ, αποφάσισε να «λασκάρη» το πουγγί του και να πάει στο 'Ικόνιο σε πραγματικούς γιατρούς.

Έτσι κι έγινε. Κι' όπως ήταν φυσικό, ο Σελήμ βρήκε την υγεία του.

Γύρευε, λοιπόν, το Ναστραδίν τώρα για να τον εξευτελίσει μπρος στα μάτια των συγχωριανών τους. «Όπου, επί τέλους, ένα βράδυ στην πλατεία του χωριού αντάμωσε το Ναστραδίν κι' άρχισε να του λέει γεμάτος θυμό:

— Σάν δεν ντρέπεσαι, κοτζάμ Χότζας, να κοροϊδεύς τον κοσμάκη! 'Ορίστε, με βλέπεις έμένα το Σελήμ; Ζώ ακόμα, αν και πέρισσαν από καιρό οι δυό μήνες, που μούδινες διορία!...

Ο Ναστραδίν όμως, χωρίς να τ'α χάσει καθόλου κι' αφού χαίδεψε λιγάκι τα γένηα του, τον ρώτησε:

— Δεν μού λές Σελήμ, πόσα πλήρωσες στους γιατρούς, εκεί που πήγες;

— Τριάντα λίρες, Χότζα.

— Και πόσο σου έπαιαν ότι θά ζήσεις;

— Ακόμα τριάντα χρόνια.

— Με τον παρά που έδωσες, λίγα σου έπαιαν. Τζάμπα εγώ, πάλι καλά σου δώσα δυό μήνες ζωιά. Με τριάντα λίρες θά σου δώνα ογδόντα χρόνια, σπαγγοραμμένε!

Κι' αντί να εξευτελισθή ο Χότζας, την έπαθε ο Σελήμ.

Τά βάσανα του Καραμπέτ

Η ΓΙΑΤΡΙΝΑ

Κουζούμ αυτό το ήμερες κοντά στο κοιλάδι μου ένας πόνος έχω. Άλλος με λέει:

—Καρκίνος είναι. Κόψε το τσιγάρο.

—Άλλος με λέει:

—Σηκώτι είναι. Κόψε το ούζο.

—Άλλος με λέει:

—Έλκο είναι. Κόψε τον παστουρμά.

Γιαβρούμ κόσμος τρελλός ένεται. Κόψε το ένα κόψε το άλλο τί θά μείνι, γιάχο; Χίτς τοιγάρο κόβεται; Χίτς ούζακι, παστουρμά κομένο ένεται; Άμα τοιγάρο εκόψω, παστουρμά, ούζακι και ύναϊκες, ζωή μου τί να τ'α νω γιάχο; Στο ράληρο να πηαινω, ένα σάλτο να δίνω, πνιγμένο να 'ίνωμαι — βέρ σελί-αμ! — φάρακια να με φάνε. Ψέμματα, λέω γιάχο;

—Άμα πολλοί με λένε:

—Όλα αυτά είναι ασχλαμάρες, Καραμπέτ. Μην ακούς τόν κόσμο. Πηαινε ο' ένα γιατρό να σου πη τί έχεις. Μπορεί να είναι κανένα κρουολόγημα.

Το λοιπόν εγώ σε γιατρό πηαινω, άμμμα γιατρός ντέν είναι εκεί, το ύναϊκα του είναι.

—Τί θέλετε; με λέει.

—Έναν πόνο έχω, μαντάμ, λέω, γιατρό η-θέλω.

—Υναίκα γιατρού ένεται, άμμμα πολύ νόστιμο είναι:

—Γόσουμ, με λέει.

—Εγώ ύναϊκα κυταγμένο έκάνω, άμμμα χίτς ντέν καταλαβαίνω.

—Κουζούμ, λέω, εγώ για τέτοια πιράμματα ντέν πηάω. Εγώ έναν πόνο έχω, γιατρίο ήθέλω.

—Υναίκα έλια εκάνει:

—Μα κι' εγώ γιατρίος είμαι.

—Γιόκ κουζούμ, λέω, εσύ ύναϊκα του γιατρού ένεσαι. Εγώ ντέν θέλω ύναϊκα. Άνλαν-τίν; Εγώ τώρα γιατρίο θέλω.

—Υναίκα πάλι έλια εκάνει:

—Μα δεν ακούς τί σου λέω; Είμαι η γυναίκα του γιατρού, αλλά είμαι και γιατρίος. 'Ο άντρας μου είναι παθολόγος κι' εγώ στομαχολόγος.

—Τί είσαι;

—Στομαχολόγος.

—Δηλαδή, εσύ δικό μου στομάχι κυταγμένο να εκάνεις;

—Μάλιστα.

—Εμένα έλια με πιάνουν, νομίζω ύναϊκα ά-στεία εκάνει, άλλα πιράμματα ήθέλει:

—Πολύ με ήρέσεις, λέω.

—Μηδ;

—Αίντε αφού το θέλεις, γδυμένο να ένεσαι. Άμα αίντε το ίδιο κι' εσύ γδυμένο να ένεσαι.

—Υναίκα περίεργα περίεργα κυταγμένο με εκάνει, άμμα έμένα καρντία μου πατ-κιούτ κάνει, άμέσως πόνος μου στομάχι σταματημένο ένεται.

— Άντριος σου γιατρίος εδώ είναι, κουζούμ.

—Όχι, λείπει έξω, λέει.

—Όραία, λέω.

—Υστερα άμέσως εγώ γδυμένο ένομαι σακ-κάκι μου και πουκάμισο πεταμένο εκάνω, ύ-ναϊκα χίτς ντέν ντρέπεται, κοντά μου πι-λπισιασμένο ένεται, κεράκια της στομάχι μου άπλωμένα εκάνει. Έμένα γαρνάλημα έλια με φέρνει, άστεία με κάνει λέω, κι' εγώ ά-στεία εκάνω, δικός της στομάχι πιάνω.

—Κύριε, κάτω τα χέρια σου, λέει.

—Κουζούμ εγώ εσένα, λέω, πολύ αγαπημένο εκάνω. Χίτς γιατρίο ντέν ήθέλω. 'Εσέ-να θέλω.

—Εκείνη χίτς τίποτα ντέν ιπροφταίνει να ηγώ εγώ αγκαλιά μου παίρνω, εκείνη (βοή-θειαςαααα) φωναγμένο εκάνει. Υστερα πό-ρτα ανοίγει, γιατρίος μέσα 'ιμπαίνει, μάτια του τα ανοίγει:

—Τί γίνεται εδώ; λέει.

—Τίποτα, λέω. Με το κυ-λία άστεία εκάνουμε.

—Άμμμα ύναϊκα γιατρίο-να ήτανε — βαί, βαι, βαι, —χίτς άστεία ντέν ήθέλει.

— Πετάξε τον έξω τον παλπαίνοντα! λέει. Εγώ πηγα να τον εξετάσω κι' εκείνος με άρπαξε!...

—'Από το σκέλες κυλι-σμένο με κάνουν, άμμμα εγώ πολύ εύχαριστημένος είμαι. Άλλη φορά άμα πόνος με πιάνει, πάλι σ' αυτίνα θά πραινω, βα-λαά, μπιλαά!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΑΔ

Ο στυλογράφος

Τί είπες, αγαπητέ μου; Να σου δανείσω για ένα λεπτό το στυλογράφο μου; Για ποιά λόγο; 'Α! Για να γράψω ένα σύντομο γραμματάκι. Και ε-σαι τόσο βέβαιος, ότι θά 'ικανοποιήσω την αίτησή σου, ώστε άπλωσες κιόλας το χέρι σου για ν' άρπάξης το στυλο-γράφο. Λοιπόν, άδικα κάνεις τόν κόπο.

Το στυλογράφο μου δεν σου τόν δίνω και μπορείς ν' άποσύρης την τεταμένη χείρα σου, ή όποια άδικώς εκτείνεται εις τόν κενόν. 'Οχι, δεν σου τόν δίνω.

Τί με κυττάς έτσι περίεργα, μ' αυτό το χαζό ύφος; Δεν άκουσες τί είπα;

—'Ορίστε; Για ένα λεπτό μόνο; Μαριέ, ούτε για ένα έκατο-στόν του δευτερολέ-πτου. Τί είπες;

Παρατήρησες, ότι αυτή τη στιγμή δεν γράφω; Μάλιστα, δεν γράφω. Καί λοι-πόν; Τί σημασία έ-χει το ότι δεν γρά-φω, με το να σου δώσω το στυλογρά-φο μου; Δεν γράφω

μην, δεν τόν δίνω δέ. 'Εννοούμεθα;

—'Α! Δεν έννοούμεθα, καθώς βλέπω. 'Αν φοβάμαι, λέει, μήπως τόν φας; 'Οχι, χρυσέ μου, καί άσε το φτηνό πνεύ-μα, σε παρακαλώ, να μην εκραγώ. Δεν φοβάμαι ότι θά μου φας το στυλογρά-φο, παρ' όλον ότι από κάτω μούτρα σαν καί τα δικά σου, όλα είναι πιθανά και ένδεχόμενα. Άλλά το έχω ως αρχήν να μη δανείζω το στυλογράφο μου. Διότι ο στυλογράφος, κύριε, είναι ένα όργανον αυστηρώς προσωπικής χρήσεως. Διότι, κύριε, άς πούμε, ότι σου τόν δάνεισα για να γράφεις αυτήν την περιττή έπι-στολή που έχεις να γράφεις. Άλλά, εγώ, κύριε, γράφω κατά ένα ώρισμένον τρό-πο. Κατευθύνω την πέννα μου τισιά, με έλαφρά απόκλιση προς τα δεξιά και γράφω έλαφρά, παρ' όλον ότι είμαι νευ-ρικός τύπος. Του λόγου σου, όμως, μπο-ρεί να γράφεις με απόκλιση προς τ' ά-ριστερά, με την πέννα όρθή σαν σνρίγ-γα ένέσσεως και με μεγάλη πίεση. 'Ο-πότε ή πέννα μου θά χάσει το συνηθι-σμένο της και θα ύποστη ζημίαν. Θα πάω να γράφω κατόπιν εγώ και θά γρά-φω άλλοιώς.

Κι' έξ άλλου, άμα σου τήν δανείσω εσένα, θά είμαι ύποχρεωμένος να τή δα-νείζω και σε άλλους. Κι' άμα γράφω ο ένας δεξιά, ο άλλος άριστερά, ο άλλος όρθια, ο άλλος έλαφρά, ο άλλος με πά-ξη τις τοιγίζαντζούλες τις ύπογραφής σου κι' ο άλλος να τήν κοπανή σαν πρέπει για να βάλει τις τελείες, εγώ και να τόν πετάξω από το παράθυρο.

—Εγώ, κύριε, 'Ιδρωσα και πάσχισα για να διαλέξω αυτή την πέννα άνά-σας σύμφωνα με το γραφικό μου χαρα-κτήρα. Νομίζεις, ότι θά τήν παραδώσω κατ'αυτόν καθένα να τή μεταχειρίζε-ται κατά τα κέφια του, επειδή θέλει να σου. 'Ορίστε, άνοιχτά είναι τα στυλο-γραφάδικα, άειντε κι' αγοράσε, να κά-νεις τή δουλειά σου.

Τί είπες; Δεν χρειάζοταν τόση φι-λολογία για να δικαιολογήσω τήν άρ-νησή μου; Καί τόση και παραπάνω, για να καταλάβεις, ότι ο στυλογράφος δεν δανείζεται. Κι' αν έπιμένεις να μην τόν καταλαβαίνεις, σου φέρνω και τόν καλα-μάρι στο κεφάλι, γαϊδούρι. Άειντε να μου χαθής από δω.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Απ' το μέρος που είχαν σταθή οι έκδρομείς, βλέπανε όλη την κοιλάδα των μεταλλείων του Άλκορεζ, και μακρύτερα τη θάλασσα.

—'Ας κατασκηνώσουμε εδώ άπόψε, πρότεινε ή Μύριελ. 'Η Τζόαν κι' ή Τζούλι συμφώνησαν. 'Ο Φρέντ, ο Μπίλ κι' ο Μπόμπ, έβαλαν τ' αυτιά τους να ένα ίσκιό. 'Ο Κλάυντ έπωφελή-θηκε απ' την σύντομη άπουσία τους, για να ψιθυρίσει στη Μύριελ:

—Θα σε περιμένω εδώ, τη νύχτα στις 2. Πρέπει να σου μι-λήσω!...

—'Η Τζούλι έσπρωξε τη Τζόαν με τόν άγκώνα της και κύτταξαν τόν νέο σαρκαστικά...

Σε μιά ώρα, είχαν στήσει τις σκηνές τους κι' είχαν έτοιμάσει τόν φαγητό. 'Ο Μπόμπ έδωσε τόν σήμα του δειπνου μ' ένα πυ-ροβολισμό. 'Η σκοποβολή με τόν περίστροφο και τόν ούισκο, ήταν τα δυό πάθη του. Τό τρίτο ήταν ή Μύριελ. Αυτό όμως τόν συμμε-ρίζονταν κι' οι σύντροφοί του.

Κάτω στην κοιλάδα, στα μεταλλεία, σήμανε ή σειρήνα της άλ-λαγής της βάρδιας.

—Βοήθησέ με, Μπίλ, να βρώ ένα δίσκο του γραμμοφώνου! φώναξε ή Μύριελ απ' τη σκηνή της.

—'Ο Κλάυντ έτρεξε άμέσως προς τα εκεί. Μα ή κοπέλλα τόν σταμάτησε με μιά ματιά της.

—Ζήτησα τόν Μπίλ! πρόφερε.

—'Ο Μπίλ, ένας ξανθός νέος με άθλητικό κορμί, πλησίασε χαμο-γελώντας παραξένα και μπήκε στη σκηνή. 'Όταν ξαναβγήκε σε λίγο, τα χείλια του ήταν γεμάτα κομπολόγια...

—Μερκές άρες άργότερα, κατά τις 2 1/2, ή Μύριελ ξύπνησε, φόρεσε ένα παλτό και γλύστρησε έξω απ' τη σκηνή της. 'Ο Κλάυντ, που τήν περίμενε με λαχτάρα, τήν άρπαξε στην άγκαλιά του κι' άναζήτησε τα χείλη της. Τού έφυγε όμως και τού έπτε:

—Κάθισε φρόνιμα. Δεν ήρθα γι' αυτό, αγαπητέ μου...

Τού γύρισε αδιάφορα τήν πλάτη, κυττάζοντας τ' άστέρια.

—Σ' αγαπώ, Μύριελ! Μη με τρελλανής! Βόγγησε εκείνος. Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις... 'Εχω ανάγκη απ' τήν αγάπη σου...

—'Η Μύριελ γέλασε. Συγχρόνως όμως άκούστηκαν και δυό άλλα ειρωνικά γέλια και παρουσιάστηκαν ο Φρέντ κι' ο Μπόμπ.

—Για να δώ, Κλάυντ, έπτε ο πρώτος, αν έχουν κραγιόνι και τα δικά σου χείλη!...

—'Ο Μπίλ όμως ήλθε «γκανιάν», πρόσθεσε ο άλλος.

—'Ο Κλάυντ δεν μπορούσε να μιλήσει. 'Ο θυμός τόν έπιγε...

...Τό πρωί ένωρίς, μαζεύτηκαν όλοι για τόν καφέ. Τό πρό-σωπό τού Κλάυντ ήταν σημαδμεμένο απ' τήν αύντία. 'Ο Μπόμπ είχε μεθύσει, όπως συνήθως.

—Πάμε να έπισκεφθούμε τα μεταλλεία; πρότεινε ο Μπίλ. 'Υ-στερα θά τραδήξουμε για τήν Ουλτύσκα, όπου θά βρούμε ένα καλό ξενοδοχείο μ' όλα τα κομφορ. Άρκετά παραστήσαμε τούς άργίους...

Προς τόν μεσημέρι, έφτασαν στο χωριό των Μεξικανών μεταλλω-ρύων. Με τα λίγα 'Ισπανικά που ήξερε, ο Φρέντ μπόρεσε να πληροφορηθή τού 'Βρι-σκόταν ένα είδος ρεστωράν, κι' ώδηγησε εκεί τούς συντρόφους του. Μόλις είχαν κα-θήσει, τούς πλησίασε ένας ήλικιασμένος νέος, με χακί κοστούμι. Χαμογελούσε έγ-κάρδια.

—Είσαστε 'Αμερικανοί περιηγηταί; τούς έπτε. Κι' εγώ 'Αμερικανός είμαι, μη-χανικός. 'Η τύχη μου μ' έφερε εδώ, για να διευθύνω αυτά τα καταραμένα μεταλλεία...

—'Η Μύριελ τούκανε θέσι δίπλα της. 'Ε-κείνος τήν κύτταζε με πάθος.

Τους σεβδρίζε μιά 'Ινδή, αμίλητη, με στεγνωμένο πρόσωπο, πρόωρα γερασμένη.

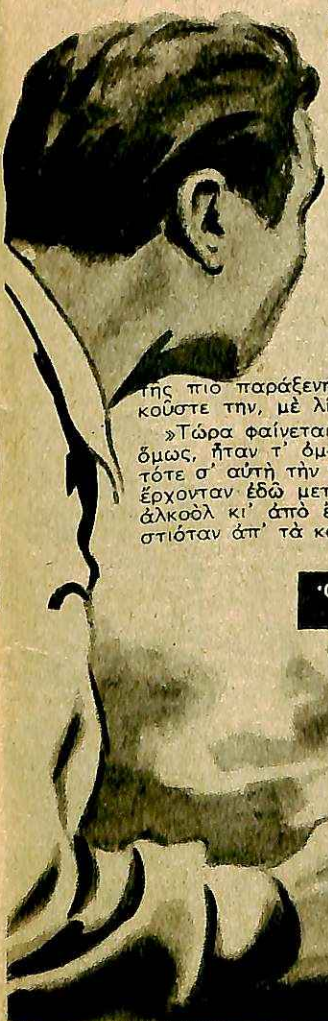
—Τώρα είναι ήσυχο τόν Μεξικό, έπτε ο μηχανικός. Άλλοτε όμως...

—Ποιά είν' αυτή η γυναίκα που μάς σεβδρίζει; τόν ρώτησε ή Μύριελ.

—'Η Ζουάνα; Είναι ή πρωταγωνίστρια της πιο παράξενης και δραματικής 'Ιστορίας που ξέρω. Ά-κούστε τήν, με λίγα λόγια.

—'Τώρα φαίνεται άσχημη ή Ζουάνα. Πριν από λίγα χρόνια, όμως, ήταν τ' όμορφότερο κορίτσι τού χωριού. Δούλευε και τότε σ' αυτή τήν ταβέρνα. Κι' όλοι οι άντρες, νέοι και γέροι, έρχονταν εδώ μετά τήν δουλειά τους, για να μεθύσουν από αλκοόλ κι' από έρωτα. Εκείνη τούς άκουγε όλους, εύχαρι-στιόταν απ' τα κομπλιμέντα τους, έδινε κάπου-κάπου ένα φι-

—'Ο Μπόμπ έβγαλε τόν ρεβόλβερ του, ση-μάδεψε και πυροβόλησε...

Ο ΕΠΙΟΡΚΟΣ

λί της, μα έξφευγε άμέσως από κείνον που τήν άγκάλιαζε, γιά να παίξει και να γελήσει με τούς άλλους.

»Σκεφθήτε τώρα τόν χαρακτήρα αυτών των ήμιάγειων κι' όρμη-τικών ανθρώπων, και θά καταλάβετε τή μιση και τις αντίζηλιες που άναθαν γύρω από μιά τέτοια προκλητική σειρήνα... 'Η Ζουάνα τούς βασάνιζε και φαίνονταν πως δεν άποφασίζε να διαλέξει ένα απ' όλους...

»Τέλος, ο Γκάρτσια, ο Μεξικανός συνάδελφός μου, άνησυχώντας για τούς συνεχείς κι' αίματηρούς καυγάδες, υπέδειξε στους εργά-τες μιά άγρια τιμωρία τής άκαρδής και φιλάρεσκης εκείνης κοπέ-λας. Τούς έπεισε να συμφωνήσουν όλοι και να όρκιστούν πως θά-κρυβαν στο έξής τόν πόθο τους και πως θά φέρνονταν στη Ζουάνα σαν ναχε χάσει έκασνα κάθε όμορφιά της...

—Δεν θά με κάνετε να πιστέψω πως κράτησαν για πολλόν καιρό αυτή τή συμφωνία; έπτε ή Μύριελ, γελώντας νευρικά.

—Ναί, τήν κράτησαν! Κι' έτσι ή Ζουάνα γέραςσε μέσα σε λίγα χρόνια. Βλέποντας πως τήν περιφρονούσαν όλοι, πήγε να τρελλαθή! Εκλαιγε τώρα, σερνόταν στα πόδια τους, τούς ζητούσε συχώρεση, μα τήν απόδιωχναν όλοι με περιφρόνηση. Τήν έπέ-τρεπαν δέ να φύγ απ' τόν χωριό. Τήν κρατούσαν εδώ, για ν' απο-λαμβάνουν τήν έκδίκησή τους, βλέποντάς τήν να μαραίνεται, δι-ψασμένη γι' αγάπη...

»Ένας μόνο είχε τόν θάρρος να πατήση τόν όρκο του... Ένα δυ-νατό και τολμηρό παλληκάρι. Δραπέτευσε μιά νύχτα, μαζί με τή Ζουάνα. Μα οι άλλοι τούς κυνήγησαν, σκότωσαν τόν έπίορκο κι' έφεραν τή Ζουάνα πίσω στο χωριό... Άπό τότε, κανείς πιά δεν τόλμυσε να σπάσει τή συμφωνία...

Βλέποντας να τήν κυττάζουν οι ξένοι, ή Ζουάνα είχε καταλάβει πως μιλούσαν γι' αυτήν. Έπριξε μιά ματιά μίσους στο μηχανικό και φώναξε:

—Μην πιστεύετε τίποτα! Είν' όλα ψέμματα!...

Μα τή δίσπευαν τα χείλη της, που τρεμούλιαζαν.

...Τα τρία αυτοκίνητα ήσαν σταματημένα τώρα έξω απ' τόν ξενοδοχείο τής Ουλτύσκα. Αφού δειπνήσε ή συντροφιά, ξεκίνησε για ένα περίπατο στην παραλία.

—'Η νύχτα ήταν ήσυχη, μα ή άτμόσφαιρα φαίνονταν βαρεία, σαν νακρύβει κάποια άγνωστη άπειλή. Τα λίγα φώτα τής πολιτείας έλαμπαν μακριά...

—'Η Μύριελ καταλάβαινε πως ή 'Ιστορία τής Ζουάνας είχε επη-ρεάσει τούς θαυμαστές της. Τό μάντευε απ' τήν έκφρασή τους. Παρωμοίαζαν τήν περιπτώση τής Ζουάνας με τή δική της και, έπηρεασμένοι απ' τόν περιβάλλον, είχαν άποφασίσει να φερθούν σαν τούς Μεξικανούς εργάτες. Είχαν συμφωνήσει σιωπηλά ν' άν-τιδράσουν στη γοητεία της με μιά ψυχρή κι' έχθρική συμπεριφορά.

Θέλησε να λυγίση τήν αντίστασή τους, να τούς ταπεινώσει. Έ-πιασε απ' τόν μπράτσο τόν Φρέντ:

—Σκέπτεσαι τή Ζουάνα; τού έπτε. Όραίο θέμα για να γρά-ψης ένα διήγημα...

Μα εκείνος έλευθέρωσε τα χέρια του κι' άπάντησε, κυττάζοντάς τήν στα μάτια:

—Είναι μιά 'Ιστορία διδακτική για σένα!

—'Η Μύριελ πείσμωνσε ακόμα πιο πολύ. Γύρισε στους άλλους και φώναξε:

—Θα ξαναζωντανέψω τόν αρχαίο μύθο τής 'Αφροδίτης, που γεννήθηκε απ' τή κύματα!

—'Εβγαλε έκφραση τόν φόρεμά της. Άπό κάτω φορούσε ένα μαγιό. Κι' έπεσε στη θάλασσα.

—'Ελάτε να με πιάσετε! πρόσθεσε προκλητικά. 'Οποιος με φτάσει πρώτος, θάχη τόν έρωτα τής 'Αφροδίτης!...

Κι' άποιακρύθηκε κολυμπώντας. Για κάμποσα δευτερόλεπτα, δεν κινήθηκε κανείς απ' τούς άντρες. Τούς συγκρατούσε ή σιωπή τής συμφωνίας τους.

—Υστερα όμως ο Κλάυντ, μη άντεχοντας πιά, βούτηξε στο νερό και τράβηξε προς τή Μύριελ. Τότε ο Μπόμπ, σαν ύπνω-σμένος, έβγαλε τόν ρεβόλβερ του, σημάδε-ψε και πυροβόλησε. Τό κεφάλι τού Κλάυντ χάθηκε μέσ' στο νερό!

—'Ο έπίορκος είχε τιμωρηθή... 'Η σιωπή τής νύχτας έπιζε τόν πυροβολισμό και τόν ούρλιασμα τής Μύριελ.

A. ΜΑΓΙΑΝΟ

Η ΓΕΝΙΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Η ανοιξιάτικη γραμμή επηρεάζεται από τον σιλουέττα του 1925. Τα «φλου» υποχωρούν όλο και περισσότερο για να παραχωρήσουν τη θέση τους στις τονισμένες γραμμές. Οι ώμοι αποκτούν ακόμη λίγο περισσότερο φάρος από την περασμένη εποχή, οι φούστες εξακολουθούν να είναι κοντές απέχοντας από το έδαφος 33 ως 36 εκατοστά του μέτρου. Είναι φανερό επίσης ότι επιδιώκεται μία μεγάλη απλότητα, που προσδίδει νειάτα και εκφράζεται ως επί το πλείστον με το στυλ «σπένσερ» ή «μπλουζόν».

Αυτά τα δύο έχουν παραμερίσει κάπως τα ταγιέρ ή μάλλον καταρθώνουν να τα φοροποιούν. Δηλαδή βλέπουμε ταγιέρ ή ντε πιές που υπερδενούνται με ένα σπένσερ ή ένα μπλουζόν και μας παρουσιάζουν ένα κάπως ακαθόριστο σύνολο.

Απ' αυτή τη συγχώνευση δημιουργήθηκε μία νέα τουαλέττα, που φοριέται σ' ένα πρόγευμα ή και σ' ένα όχι επίσημο γεύμα. Έκ πρώτης όψεως δίνει την εντύπωση του ταγιέρ και έπειτα βλέπουμε ότι το ταγιέρ μεταβάλλεται σε μία χαριτωμένη τουαλέττα με πλισσεωτή φούστα και κορσάζ ντεκολτέ.

Η ζακέττα αυτού του συνόλου είναι πολύ κοντή με πολύ ελαφρά τονισμένη τη μέση. Διαλέγουμε δε ένα τόνο μπλέ, που είναι το χρώμα της μόδας εφέτος.

ΜΠΑΛΕΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ποιός θα μας έλεγε πώς θα ξαναδούμε τις τυραννικές μπαλένες, που τόσο χρόνια τις είχαμε καταδικάσει; Και όμως είναι απαραίτητες για να σταθήν ώραία ένα κορσελέ ή ένα κορσάζ χωρίς μανίκια.

Και μία ιδιοτροπία, που θα την δούμε κατά τη συνάντησι ανοιξιάτικα και καλοκαιριού, θα είναι τα ταγιέρ χωρίς μανίκια! Θεωρούνται τα κατ' εξοχήν νεωτερικότερα κοστούμια, που κάθε κομψή θα σπεύσει να αποκτήσει. Το κύριο στυλιστικό τους θα είναι οι μορφές άγκράφες, τοποθετημένες σε απίθανες θέσεις και χωρίς κανένα προορισμό. Πολύ θα χρησιμοποιηθούν, ξε άλλου, οι πέννες, που θα τοποθετούνται σε όλες τις κατευθύνσεις, οριζόντιες, κάθετες, σε σχήμα βεντάλιας, δίδοντας στη γραμμή μία ιδιαίτερη χαρι.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Ας έρθουμε όμως στις λεπτομέρειες, όσον αφορά τη γυναίκα εμφάνισι, που, όπως ξέρουμε, παίζουν τόσο μεγάλο ρόλο και ειδικά εφέτος υπογράφουν την βασική γραμμή της μόδας:

★ Δοσιματα πλούσια κάτω από τα ταγιέρ μιάς τουαλέττας, μιά, μπλουζας ή συνεχισι των ρεβέρ, που καταλήγουν σ' ένα δοσιμο ανδρικής γραβάτας ή και σε απλό φιδγκο.

★ Μεγάλες ναυτικοί γιαντάδες σε ταγιέρ, σε «πτιτ ρόμπ», σε τουαλέττες πιο άμπιγιέ.

★ Γιακάδες ντραπαριστοι, με ντραπαρισματα που καταλήγουν κάτω από μία πιάτ στο ανοιγμα του κορσάζ.

★ Μικρές μπέρτες ή μια πάνω στην άλλη και κάθε μία λίγο μακρύτερη, που προσθέτουν φάρδος στο κορσάζ.

★ Ζώνες κορσελέ, που φτάνουν ως τη μέση του μπουστου, σαν θώρακες.

★ Πολλά ζιλέ κάτω από τις μισοανοιγμένες ζακέττες των ταγιέρ με λοζά κουμπώματα. Η τοποθέτησι των κουμπιών παρουσιάζει μεγάλη πρωτοτυπία εφέτος και στις ζακέττες και στα ντε-πιές.

★ Οίονκοι όχι μόνο κάτω από τον γιάκα του κορσάζ, αλλά παντού: Στη μέση της τουαλέττας, στη μπάσκα της ζακέττας, στα ρεβέρ στο στήθος.

★ Κλασσικά ρεβέρ, αλλά πολύ χαμηλά τοποθετημένα, όπως και κατά γενικό κανόνα τα μανίκια είναι κολλημένα τόσο χαμηλά, που σχεδόν νομίζετε ότι το φόρεμα έχει ελάττωμα.

★ Τα σκωτσέζικα υφάσματα θα έχουν μεγάλη πέρασι στα μεταξωτά και στα βαμβάκερα.

★ Ο συνδυασμός του κόκκινου με το μαύρο είναι πολύ της μόδας, επίσης του μπλέ με το άσπρο και του πράσινου με το γκρι ή το κίτρινο.

★ Πολλές επίσης ζακέττες που θα μας προφυλάττουν από τη νυχτερινή δροσιά, θα είναι ρελιασμένες με τρέσσα μεταξωτή.

ΖΑΚΕΤΤΟΥΛΕΣ, ΡΟΜΠ - ΜΑΝΤΟ

Θα δούμε πολλές ριχτές ζακεττούλες, που είναι κοντές, έχουν τρουά-κάρ μανίκια και φοριούνται συνήθως με πολύ στενές φούστες.

Δεν έχουν ρεβέρ και το γιάκα τον αντικαθιστά μία μεταξωτή εσάρπα πολύχρωμη. Τα μανίκια είναι φαρδιά

και κολλημένα χαμηλά. Η κομψή Παριζιάνα συνδυάζει καπέλο, γάντια και εσάρπα.

Επειτα έχουμε ωραιότατα ρόμπ-μαντώ με στρογγυλό άνοιγμα λαιμού, χωρίς γιάκα που κουμπώνουν με 6 κουμπιά και έχουν ζώνη, που τα σφίγγει στη μέση.

Οι ώμοι είναι ριχτοί, τα μανίκια τρουά-κάρ και το κάτω μέρος του ρόμπ-μαντώ είναι αν φόρμ. Και αυτό και την ζακεττούλα θα τα δέτε στα φιγουρίνια μας όπως επίσης θα δέτε ένα φορεματάκι άπλο με ίδια γραμμή, με γιάκα και ρεβέρ κλασσικά. Με ριχτές πέννες σχηματίζουν την τάλλια και το κούμπωμα συνεχίζεται με κουμπιά ως κάτω. Πόσο άπλο σχέδιο μα και τί χαριτωμένο!

Και ένα ριγέ σαντούν με πολύ ριχτά μανίκια με τσέπες πολύ χαμηλά τοποθετημένες στο κορσάζ και για γαρνίρισμα βελονιές σε όλο το μήκος μπροστά.

ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΚΙΑ ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΣΥΝΟΛΑ

Πάντα πρακτική ή μόδα λανσάρει για τούτη την εποχή ωραιότατα ριχτά επανωφόρια με έντελως ίδια γραμμή, που συμπληρώνουν μία όμορφη ανοιξιάτικη τουαλέττα από έμπριμέ μεταξωτό. Το φόντο του είναι άσπρο ή ανοιχτόχρωμο και τα λουλουδάκια έχουν το χρώμα του επανωφοριού.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτού του επανωφοριού είναι: Μανίκια τρουά-κάρ με μανικοκόλλησι χαμηλά τοποθετημένη.

Αντί για γιάκα έχει μία φάσα, που κουμπώνει με ένα κουμπι. Την ίδια φάσα έχουν οι τσέπες. Η φόδρα του επανωφοριού έχει το ίδιο χρώμα που έχει το φόντο του φορέματος.

Η τουαλέττα έχει μία ιδιόρρυθμη «κούνη». Κουμπώνει στο άριστερό πλάι με τρία μικρά κουμπιά και η φούστα έχει ένα ουρλε αν μπαι.

Το φιγουρίνι μας σάς δείχνει πόσο κομψό είναι αυτό το σύνολο.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Στις διάφορες Παρισινές εκθέσεις, που αυτή την εποχή είναι τόσο πολλές ή κάθε τουαλέττα, το κάθε κοστούμι έχει το δικό της καπέλλο.

Σκεφθήτε τι μεγάλη άφαιμασι για το πορτοφόλι μας, αν ακολουθούσαμε πιστά τη μόδα. Πώς να γίνη όμως, που πρέπει κα-κρηιαστή μεγάλη σκέψι για να διαλέξωμε ένα καπελλάκι, που να μπορεί να φορεθί τουλάχιστο με τρία φορέματα.

Ενα από τα πιο πρακτικά οχήματα είναι το κανονιέ μικρό ή λίγο μεγαλύτερο με χαμηλό και μαλακό τεπέ.

Επειτα έχουμε διάφορα μοντέρνα οχήματα με βάσι το μπερέ ή άλλο, δας μπορούν να έχουν πιο πλούσια γκαρντα-ρόμπια, θα δουν ωραιότατες ψάβινες καλότες, που γέρνουν έι-μουσλίνα λευκή ή χρωματιστή. Άλλα παρόμοια καπέλλα αντί νι τα ντραπαρισματα ή δοσιματα πέφτουν πίσω.

Εκτός από τα μικρά καπέλλα θα φορεθούν πάρα πολύ και ο μένο προς τα έμπρος, πράγμα που δίνει μεγάλη χάρι και κομψό-τητα στη γραμμή.

Άλλη φόρμα, που θα φορεθί είναι ή φόρμα της καμπάνας. Δη-λαδής στενότερη από το στυλ του καπέλλου γερ-τήτα στη γραμμή.

Το μπουρ πολύ μικρό σχηματίζεται από τη συνέχεια του τεπέ. Το

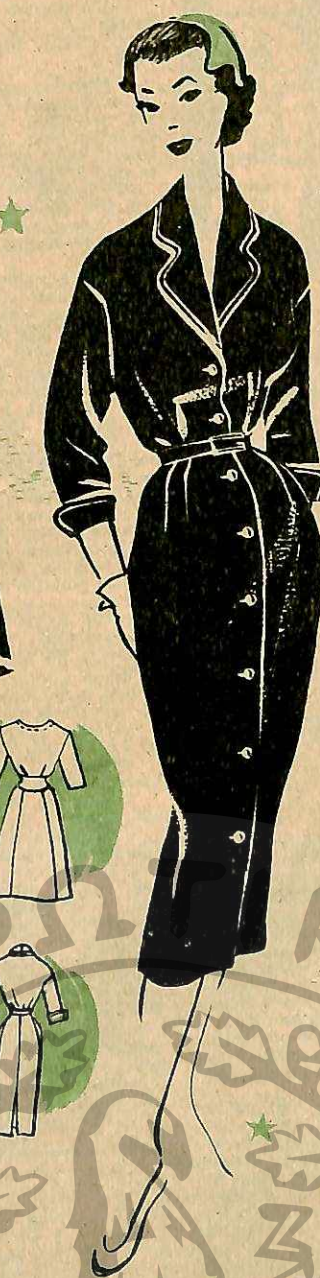
δέρμα γέρνει πίσω ή πλάι.

Για την ώρα του κοκταίλ θα φορεθούν πιο πολύ τς τουρμπάν ή ένα διάδημα από λουλουδια ή και φρούτα. Τα τριαντάφυλλα, οι μαργαρίτες, τα μυγκέ αφ' ενός και τα κεράσια, τα φραγκοστάφυλα, τα σταφύλια αφ'ετέρου θα χρησιμοποιηθούν πολύ.

ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ

Τα χρώματα, που λανσάρει ε-φέτος ή μόδα είναι τα παριζιά-νικα... Δηλαδή ό,τι συνδυάζε-ται με τον παριζιάνικο ουρανό: Πολύ γκριζο μαυρίδερο, πολύ μπλέ αρχίζοντας από το σκού-ρο και καταλήγοντας στο ανοι-κτό, λίγο άσπρο για τα βράδια, το συκλαμένο, το κόκκινο της τοιατας, το βιολέ, το πράσινο, το πορτοκαλί και πιο πολύ απ-όλα θα φορεθί το μπέζ.

Τα υφάσματα έχουν τέτοιες ονομασίες, που σάς κάνουν να

χάνετε το μυαλό σας και ούτε μπο-ρείτε να καταλάβετε πώς είναι υ-φασμένα.

Ανακατεύουν φυσικό μετάξι με μεταξί συνθετικό, μαλλι λεπτό με ραγιόν, λινό με ζωική μετάξα. Συν-δυασμοί ατέλειωτοι και πρωτότυποι. Πιο μεγάλο ρόλο παίζει ή έκλογη του υφάσματος παρά το σχέδιο του φορέματος.

Μερικές υφάνσεις θυμίζουν πα-λιά γνωστά μας υφάσματα, αλλά αν τα ζητήσετε με τις παλές τους ονομασίες, δεν θα τα βρήτε ποτέ και μάλλον θα αντιμετωπίσετε ει-ρωνικά χαμόγελα, γιατί θα θεωρη-θήτε ως «ντεμοντέ».

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΚΤΩ ΣΤΗΝ

Με το πέραςμα από την μία έπο-χή στην άλλη κάθε γυναίκα, που αγαπά το στίλι της, πρέπει ν' α-σχοληθί ιδιαίτερα μαζί του για να το αλλάξη από χειμωνιακό σε κα-λοκαιρινό. Δεν πρέπει όμως γί' αυ-τό να χάση την κομψότητα της, ού-τε να παραμελήση τον έαυτο της. Θα φροντίση να έχη στη διαθέσι-θα ένα ειδικό φουσανάκι του σπι-τιού και 1-2 ποδιές από υφάσμα α-πλό, που να μπορεί εύκολα να πλέ-νεται.

Αυτό δεν θα την έμποδισι να επιδιώξη ώστε και το φουσα-νάκι της και οι ποδιές της να είναι καλοκαιρινά και καλορα-μένα, ώστε ακόμη και την ώρα της δουλειάς ή σιλουέττα της να μη χάνη την κομψότητα.

Το πιο πρακτικό σχέδιο για φόρεμα είναι ένα είδος μπλου-ζας, που κουμπώνει από πάνω ως κάτω.

Προτιμήστε γι' αυτό ένα υφασματάκι έμπριμέ με φάσες μόνο.

χρώμες στον λαιμό, στα ρεβέρ των μανικιών και στις τσέπες.

Για τις ποδιές διαλέγετε ένα ανοιχτόχρωμο σκωτσέζικο.

Οι αμερικανικές ποδιές ναύλον είναι οι πιο καταλληλές. Ές

άλλου έχουν το προσόν ότι είναι αδιάβροχες.

Το ντύσιμο στο στίλι είναι κι αυτό μία από τις καθημερινές φροντίδες της κομψής γυναίκας. Έχει άλλωστε την ιδιαίτερη πόδα του. Μία γυναίκα που θέλει να είναι πάντα ώραία και γοη-τευτική, φροντίζει να είναι ντυμένη στο στίλι με χάρι και α-πλότητα, χωρίς καμμία επιπιδευσι. Ένα καλοδιαλεγμένο υφά-σμα, ένα νόστιμο σχέδιο φορέματος κάνουν τη γυναίκα σωστό στόλμα του σπιτιού της.

Ζακεττούλα, ρόμπ-μαντώ και δυο χαριτωμένα απογευματινα φορέ-ματα.

Επίσης, το μακιγιάζ στο στίλι έχει τα ιδιαίτερα μυστικά του. Κι' αυτό, όπως το ντύσιμο είναι άπλο, χωρίς υπερβολή. Πολλές γυναίκες παρεκτρέλουν το μακιγιάζ στο στίλι και άρ-κουνται μόνο σ' ένα πρόχειρο βάψιμο των χειλιών. Αυτό όμως είναι σφάλμα. Χρειάζεται ιδιαίτερη φροντίδα γιαλόκληρο το πρόσωπο, που θα πλαισιωθί μ' ένα άπλο παλι, αλλά φροντισμένο χτένισμα.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΡΑΦΙΑ ΜΕΣ

Λοιουμπρικίτα: Μόνο με βάψιμο θα πετύχετε το χρώμα, που θέλετε, αλλά δεν σάς συμβουλεύω να το κάμετε.

Αισέ Χανούμ: Να καφέτε λίγο ένα κουκουναρι καθαρισμένο σ' ένα κίρι, να το βουτάτε σε σαφνλάσο και με αυτό να περιάτε τα φρύδια σας. Και θα μαρτζούν οι τρίχες και θα δυναμώνουν.

Κίσι σι Ουτί: Θα σάς συστήσω ένα μπλέ ταγιέρ. Είναι το χρώμα της μόδας και φοριέται παντού. Διαλέξτε ένα καλό υφάσμα μονοχρώμιο. Υπάρχουν τόσο ώραία ελληνικά υφάσματα. Επίσης θα ράψτε μια-δυο μπλοίζες, μία άσπρη και μία ροζ ή σιέλ. Θα μαρτζίτε να πάτε παντού με αυτό.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η ένωσις του λαιμού μανικιού καλά πατημένη.

Το τελείωμα του λαιμού συγκρατείται από τη φάσα.

Διαλέξτε μι-κροσκοπικά κουμπιά.

Την πέννα θα την κανονίσε-τε πάνω στο σώμα κατά τη δοκιμή.

Η φόδρα του επανωφοριού θα θυμίζει ένα από τα χρώμα-τα του έμπρι-μέ.

Η αγάπη της μαγιά

Το νησί της Χαλόα ήταν ένας μικρός παράδεισος, χωμένος ανάμεσα στα νησιά του "Ηλίου, στις θάλασσες του Νότου. Το χωριό των Ιθαγενών ήταν στο βάθος του νησιού, χτισμένο σ' ένα μικρό λόφο, όπου βρίσκονταν ο ναός και τα γυμνάσια τότε.

Ο "Αλεκ Μάντρου είχε φτάσει εκεί το 1945. Ήταν τότε αξιωματικός του καταδρομικού "Ελέων. Το πολέμιο αυτό είχε υποστεί επίθεση από τους Γιαπωνέζους... "Αν και είχε περάσει αρκετά χρόνια, ο "Αλεκ θυμόταν ακόμη με φρίκη τη νύχτα εκείνη, που το καταδρομικό είχε ανατιναχθεί στον αέρα! "Απ' όλο το πλήρωμα μόνο αυτός και τρεις σύντροφοί του είχαν καταρθώσει να σωθούν. Είχαν φτάσει λοιπόν, στη Χαλόα, όπου οι Ιθαγενείς τους υποδέχτηκαν φιλικά, τους πρόσφεραν φαγητό κι' έδωσαν στον καθένα τους από μια καλύβα.

Στη Χαλόα ο έρωτας ήταν το πιο απλό και το πιο ευχάριστο παιχνίδι. Ο "Αλεκ είχε γνωρίσει τη Μάγια, μια νεαρή κι' εξαιρετικά όμορφη κοπέλλα, σ' έναν χορό στο υπαίθριο. Η Μάγια αντιπροσώπευε την "Ανοίξη και ήταν η εναρμόνιση της φλογερής ομορφιάς των θαλασσών του Νότου. Η κοπέλλα είχε διαλέξει για το χορό τον "Αλεκ και όταν η γιορτή τελείωσε, αυτός την έπαιρξε μαζί του και την πήγε στην καλύβα του. "Ετσι άρχισε ο έρωτας για τη Μάγια. Ένας έρωτας πρωτόγονος, που δεν είχε τίποτα το πνευματικό.

Οι γυναίκες μαράνινται γρήγορα από το κλίμα των Χαλά. "Επειτ' από δυο χρόνια, η Μάγια δεν ήταν πια η υπέροχη κοπέλλα, που είχε γνωρίσει ο "Αλεκ και η ομορφιά της είχε χάσει την πρώτη λάμψη της. Καταλάβαινε τώρα πως δεν είχε πια την ίδια επιρροή στον αγαπημένο της. Κι' αν αυτός εξακολου-

θάρ έκαναν οι άλλοι, και πρό πάντων ο Ντόν, που ήθελε να την παντρευτεί, «Τόσο όμορφη, τόσο νέα, τόσο πλούσια, να πνιγεί ή άτυχη Κρίστι!» Αυτά θα φανταζόνταν οι σύντροφοί της, που είχαν ξεκινήσει με το γιότ για μια κρουαζιέρα στα νησιά του Ειρηνικού.

Ο "Αλεκ έψηνσε, όταν οι πρώτες άχτιδες του ήλιου του χάιδεψαν το πρόσωπο. Μπήκε στη βάρκα του και τράβηξε προς το άκρωτήρι του νησιού για να ψαρέψει. Όταν έφτασε εκεί, είδε μια λαστιχένια βάρκα και μέσα σ' αυτή μια όμορφη νέα, που κοιμόταν. Πήγε τότε κοντά και της χάιδεψε απαλά τα ξανθά μαλλιά μ' ένα στεναγμό.

— Ποιά είστε; τη ρώτησε. Τι σάς συνέβη; Κανένα ναυάγιο;

— Μ' έλενε Κρίστι Ουάλτον, του είπε. "Οχι, δεν συνέβη τίποτα στο γιότ, ούτε και στους άλλους. Την ώρα της τρικυμίας καθόμουν στο κατάστρωμα, όταν ένα κύμα παρά λίγο να με ρίξει στη θάλασσα. Κατάφερα να πιαστώ από τη βάρκα κι' όταν κόπασε η τρικυμία, την έβριξα στη θάλασσα κι' έφτασα ως εδώ...

Όταν, έπειτ' από λίγο, ο "Αλεκ και η νέα έφτασαν στην παραλία, είδαν αρκετούς Ιθαγενείς κι' άνοιξε σ' αυτούς τη Μάγια. Ο "Αλεκ ώδηγησε την Κρίστι στη βίλλα. Τζέρομ, μ' όλο που φοβόταν πως θα διηγούνταν στην ώραία γυναίκα ένα σωρό πράγματα για τη ζωή του και πρό πάντων ότι τον τελευταίον καιρό μεθούσε διαρκώς...

Η Κρίστι έμεινε στους Τζέρομ και ο "Αλεκ ξαναγύρισε στην καλύβα του, όπου τον

— Θα σάς ακολουθήσω, όπου κι' αν πάτε! φώναξε ο "Αλεκ. Σας αγαπώ τόσο, όσο δεν μπορούσα ποτέ να φαντασθώ πως θ' αγαπούσα μια γυναίκα!...

— Και η Μάγια; τον ρώτησε εκείνη.

— Θα της μιλήσω, θα της εξηγήσω...

Ο άνεμος φυσούσε τόσο δυνατά κι' ο ούρανός ήταν τόσο μαύρος από τα σύννεφα, που σ' έλεγε να φύγει από τη Χαλόα. Στην καλύβα του ο "Αλεκ, αφού είπε στη Μάγια πως της ήταν ευγνώμων για τα χρόνια, που είχε περάσει μαζί της, της εξήγησε πως θάρεγε γι' αυτό να ξαναγύριζε στην πατρίδα του.

— Πότε θα φύγεις; τον ρώτησε εκείνη.

— Σε μερικές μέρες...

— Ποιός ξέρει αν θα ζούμε ως τότε...

— Τι θές να κάνει η Μάγια;

— Φυσάει ο μεγάλος άνεμος κι' όταν φυσάει αυτός, ούρλιαζε η νησιά βουλάζουν...

Σ' αν νόθελε να τονίσει περισσότερο αυτά τα λόγια, ένα φύσημα ανέμου πέρασε ούρλιαζοντας απ' όλο το χωριό. "Ακούστηκαν άμέσως κραυγές και θρήνοι. Ο "Αλεκ έτρεξε στους Τζέρομ για να συναντήσει την Κρίστι.

— Η κατάσταση είναι επικίνδυνη, είπε ο Τζέρομ. Υπάρχουν έκρηκτικές ύλες κάτω απ' το φράγμα των κοραλιών, αλλά η θρυαλίδα δεν είναι εν τάξει. Θάρεπε να πάει κάποιος ως το φράγμα, για να προκαλέσει την έκρηξη... Αυτό όμως θα ήταν αυτοκτονία. Με τις έκρηξεις θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε ένα άνιωμα, για να τρέξουν από εκεί τα νερά της θάλασσας, θυσιάζοντας το νότιο μέρος του νησιού, που είναι ακατοίκητο. Οι ώρες, οι στιγμές είναι κρίσιμες!

Σε λίγο έξασπε η θύελλα. Οι Τζέρομ και η Κρίστι προσπαθούσαν να μεταπεισουν τον "Αλεκ, που ήθελε να τρέξει αυτός για να προκαλέσει την έκρηξη. Μια πα-

Μια τρομερή έκρηξη ακούστηκε σε λίγο και στήλες νερού υψώθηκαν προς τον ουρανό...

Λη γιότταν μεταξύ τους, γιατί ο "Αλεκ επέμενε να θυσιαστεί. Η θάλασσα, όλο και πιο απειλητική, ήταν έτοιμη να σκεπάσει το νησί. Ο "Αλεκ με την Κρίστι έτρεχαν για να φτάσουν στο υψηλότερο μέρος του νησιού, όπου είχαν καταφύγει όλοι οι Ιθαγενείς. Όταν έφτασαν κοντά στο βράχο, είδαν με φρίκη τη Μάγια να κρατάει ένα τουφέκι και να προχωρεί καταπάνω τους.

— Φύγε Κρίστι! φώναξε ο "Αλεκ. Εκείνη όμως δεν έφυγε από κοντά του. Πυροβόλησε λοιπόν, τι περιμένεις; είπε τότε ο "Αλεκ στη Μάγια.

Τρέξε γρήγορα στην κορυφή, φώναξε εκείνη, πετώντας το όπλο. Εκεί είναι όλοι! Θα πάω εγώ ν' ανατινάξω το φράγμα...

— Στάσου! είπε ο "Αλεκ, κατάληκτος. Να προσέξεις! Όταν θ' ανατινάξω το φυτίλι, προσπάθησε να σωθής, όσο μπορείς πιο γρήγορα!...

— Να σωθώ; Για ποιά λόγο; "Αντίο "Αλεκ! "Ηταν όμορφη η ζωή, όταν μ' αγαπούσες!...

— Μάγια! στέναξε εκείνος. Η Μάγια ήταν κιόλας μακριά, πάνω στη μοιραία γραμμή των κοραλιών, ανάμεσα στους βράχους, όπου βρίσκονταν, δυναμιτισμένα, Μια τρομερή έκρηξη ακούστηκε σε λίγο και στήλες νερού υψώθηκαν προς τον ουρανό.

— Η Μάγια δεν υπάρχει πια. Ψυθύρισε ο "Αλεκ ενώ η Κρίστι σφίχτηκε απάνω του με λυγμούς.

Ο "Αλεκ, κλαίγοντας, νόμιζε πως άκουγε από μακριά τη φωνή της Μάγιας να του λέει: "Αντίο "Αλεκ. Μη με ξεχάσεις! Πέθανε για σένα.

ΒΑΛΤΕΡ ΦΡΑΝΚ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Μπίλ Μπέλλινγκερ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΤΩΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπρήντ καταρθώνει να ξεφύγει απ' τον Τσέρον, για να μείνει ελεύθερος στις ενέργειές του, τώρα που πλησιάζει στο σκοπό του. Κρύβεται δε προσωρινά στο διαμέρισμα της Μαϊάμι Γουίντερς. Η Ντένις Τόμπιν, μία χορεύτρια που θύσσει, του διηγείται πως είχε δη κάποτε τη Τζόαν να γράφει σε μία τράπεζα κάποιες μικρές πόλεως της Καλιφορνίας. "Εξακριβώνει δε ότι η Τζόαν είχε μεγάλες καταθέσεις σ' αυτή την πόλη, με το ψευδώνυμο Μπέτυ "Αννα Μπήλ. "Υστερα ρωτάει λεπτομερώς τη Ρούντυ για τη θέση στην οποία βρισκότανε καθένας απ' τους ανθρώπους του θεάτρου, τη βραδιά της δολοφονίας της Τζόαν. Πηγαίνει κατόπιν στη Ν. "Υόρκη, βρίσκει το Μπουρναίντ και τον υποχρεώνει να πάει μαζί του στο Σικάγο, για μια άναγνώριση. Μετά την παράσταση, συγκεντρώνει έξω απ' το γραφείο του Ράβαν, στο θέατρο, όλα τα πρόσωπα που του χρειάζονται.

7ον — Είσατε βέβαιοι πως αυτή είναι η καλύτερη μέθοδος; μου είπε μ' αψιδοβόλια.

— "Εβγαλα το κατέλλο μου, το πέταξα πάνω στο τραπέζι κι' απάντησα:

— Ξέρω πια σχεδόν όλα όσα ήθελα να μάθω. Ξέρω ποιός έκανε τη δολοφονία, γιατί τον έκαμε και πώς. Μα δεν έχω ακόμη καμιά απόδειξη. "Αν παίξουμε καλά το παιχνίδι μας, ο έγκληματίας θα προδοθεί και θα μάς δώσει μόνος του τις αναγκαίες αποδείξεις.

Μα ο Τσέρον δεν έφάνηκε να πείσθηκε τελείως.

— Έχετε έγκραστηθεί το κουδούνι; ρώτησα.

— Ναι. Το κουμπί βρίσκεται εκεί, κάτω απ' το γραφείο, κοντά στο δεξιό σας γόνατο.

— Έσκυψα κι' είδα πραγματικά ένα μικρό άσπρο ηλεκτρικό κουμπί, ενωμένο με σύρμα με μια μπαταρία. "Εν' άλλο σύρμα έβγαίνει έξω απ' το δωμάτιο, στο διάδρομο.

— Έχω γράψει τα ονόματα όλων, με τη σειρά που πρέπει να μπουνε εδώ, κι' έχω δώσει τον κατάλογο στον Τσέρον, μου είπε η Σιλβία.

— Κι' εγώ τον παρέδωσα στον Τζόνσον... συμπλήρωσε ο Τσέρον, δείχνοντας προς το διάδρομο. Μόλις άκουση το κουδούνι, θα μάς τους στείλη, με την καθαριότητα σειρά... Μα δεν καταλαβαίνω τι χρειάζονται όλες αυτές οι περιπλοκές!

— "Ακούστε! του εξήγησα κουρασμένα. Έχουμε να κάνουμε μ' ένα επιδίωξη δολοφόνου, που δεν τ' κάνει εύκολα. Πρέπει, λοιπόν, να είτοιμάσουμε μια σκηνοθεσία! Πρέπει, στην κατάλληλη στιγμή, να λυγίσουνε μεμιάς τα ευρα του... "Υπάρχουν ένα σωρό πράγματα, που δεν μπορούμε να τ' αποδείξουμε και που πρέπει να τ' αποδείξουνε αυτοί για μας... "Ας αρχίσουμε, λοιπόν!

Ο Τσέρον συμφώνησε. Πίεσα το κουμπί, κι' ο Τζόνσον έφερε μέσα τη Μαϊάμι Γουίντερς.

Ο Τσέρον ξανάκλεισε την πόρτα πίσω της.

— Η μίς Μαϊάμι μάς έδωσε την καλύτερη πληροφορία για την ταυτότητα του δολοφόνου, άρχισε. "Οχι για το αίτιο του εγκλήματος, ούτε για τον τρόπο της εκτέλεσής του. Μόνο για την ταυτότητα... Μου είπε δηλαδή, κάποιον βράδυ, πως καθένας στην παράσταση είχε την ώριμένη θέση του και τη δουλειά του...

— Δεν σάς είπα ποιός ήταν, διαμαρτυρήθηκε η Μαϊάμι κουνώντας το κεφάλι της.

— "Οχι. Μαυ είπατε μόνο, ότι μπορούσατε να μου πείτε χωρίς να παραβείτε τον ήθικο κώδικα του συναφούς σας... Αυτός ήταν ο κόμπος στην καταραμένη αυτή υπόθεση: ότι κανείς δεν μιλούσε. Μα, με την ένδειξη που μούδωσε η Μαϊάμι, ότι μου είχε πη η Ρούντυ αρχίζει νάχη βασική σημασία.

Μικρές Ιστορίες

"Αξιος γιός!...

Ο Μάκ, ένας νεαρός Σκωτσέζος, δεν άκουε καθόλου τις συμβουλές του πατέρα του. Είπε ερωτευμένος με τη Μαϊρή και εξακολουθεί να κάνει κάθε βράδυ σχεδόν, μαζί της αισθηματικούς περιπάτους...

Κάποια νύχτα όμως που γύριζε αργά στο σπίτι του ο Μάκ, ο πατέρας του τον περίμενε πίσω από την πόρτα και μόλις αντίκρισε τον "άσωτο γιό", άρχισε να κουνάει το κεφάλι του και να τον οϊκτείρει.

— Γιατί κάνεις έτσι, πατέρα; Είσαι μήπως δυσανεστήμενος; τώλησε να ρωτήσει ο γιός.

— Και βέβαια, παιδί μου! "Ετσι όπως πιάς, σ'έγινε να καταστραφής! αποκρίθηκε αυστηρά ο πατέρας. Γιατί που θα πάη αυτή η κατάσταση; Κάθε βράδυ θάχης έξοδο με την κοπέλλα σου... Και μία μέρα θα βρεθής βουτηγμένος ως τον λαιμό στο χρέη!...

— Μα είσαι υπερβολικός, πατέρα... τώλησε πάλι να παρατηρήσει ο Μάκ.

— Αυτό που σου λέω εγώ! επέμεινε με το ίδιο αυστηρό ύφος, ο πατέρας του. Δεν μου λες τώρα, πόσα ξόδεψες σήμερα το βράδυ;

— Μονάχα δυο σελλίνια... "Αστείο ποσό!...

— "Ε, βέβαια, δυο σελλίνια δεν είναι πολλά. "Αλλά μήπως ξόδεψες περισσότερα και δε μου λες την αλήθεια; ρώτησε με δυσπιστία ο γέρο - Σκωτσέζος.

Κι' ο Μάκ:

— "Οχι, στο όρκίζομαι, πατέρα! Μόνο αυτά είχε μαζί της η Μαϊρή!...

προσπάθησε να μάς κάνει να το πιστέψουμε.

— Όταν έπεσε η Τζόαν απ' το κλουβί της, η Ρούντυ θυμάται πως άκουσε το Ράβαν να φωνάζει, κοντά στη μεταλλική σκάλα. Δεν βρισκόταν λοιπόν πια στη θέση του, μπροστά στο μικρόφωνό του.

Σταμάτησε για ν' ανάψω ξανά τσιγάρο. Το μολύβι του στενογράφου έτρεχε γρήγορα πάνω στο χαρτί.

— Πώς έγινε η δολοφονία; ψιθύρισε η Ρούντυ.

Τράβηξα μια βαθειά ρουφή, ξιά καπνό κι' απάντησα:

— Ο δολοφόνος ξεκίνησε από την αριστερή πλευρά των παρασκήνιων. Προχώρησε ήσυχα, ανάμεσα στα κλουβιά και το σκηνικό του βάθρου. Κι' όταν έφτασε πίσω απ' τη Τζόαν, έχωσε το μαχαίρι του ανάμεσα στους δυο της ώμους. Τα καλώδια που παριστάνουν κάγκελλα του κλουβιού, απέχουν το λιγότερο 25 πόντους μεταξύ τους, κι' η κοπέλλα που βρίσκεται μεσ' στο κλουβί ακουμπάει αναγκαστικά με δύναμη την πλάτη της στο βάθος.

— "Ο φονιάς ήξερε να χρησιμοποίησε καλά το μαχαίρι... "Η Τζόαν δεν πρόλαβε να καταλάβει τί της συνέβη... "Αφού έκανε το έγκλημα, ο δολοφόνος συνέχισε το δρόμο του ως τα δεξιά παρασκήνια.

— Είπανε ωστόσο πως είχε πετάξει από μακριά το μαχαίρι, επένεβη η Μαϊάμι.

— Αυτό θέλησε να μάς κάνει να πιστέψουμε ο δολοφόνος. "Όταν τα κλουβιά ανέβαιναν στον αέρα, μεταχειρίστηκε κάτι τι, ένα καφρέτακι, ίσως, για να ρίξει μια φωτεινή ακτίνα πάνω στο κλουβί της Τζόαν. "Ετσι, θα μπορούσαν πολλοί να δρικήσουν πως είδαν να περνάει το μαχαίρι! Μα, από μας, κανείς δεν το πίστεψε σοβαρά.

— "Εγώ δεν το πίστεψα ούτε στιγμή, παρατήρησε ο Τσέρον.

— Ούτε κι' εγώ... "Όστόσο, η φωτεινή ακτίνα μάς βοήθησε στην ανάκληση του δολοφόνου. Το παράκανε, βλέπετε, σε ξευπνάδα κι' εφευρετικότητα! Θέλησε να μάς πείση πως το μαχαίρι προερχόταν απ' τα δεξιά παρασκήνια, κι' έτσι ν' απομακρύνει τις υποψίες απ' το μέρος που θάρεπε να βρισκόταν... αλλά δεν βρισκόταν!

— Ο Τζόνσον μισάνοιξε την πόρτα και πέρασε μέσα το κεφάλι του.

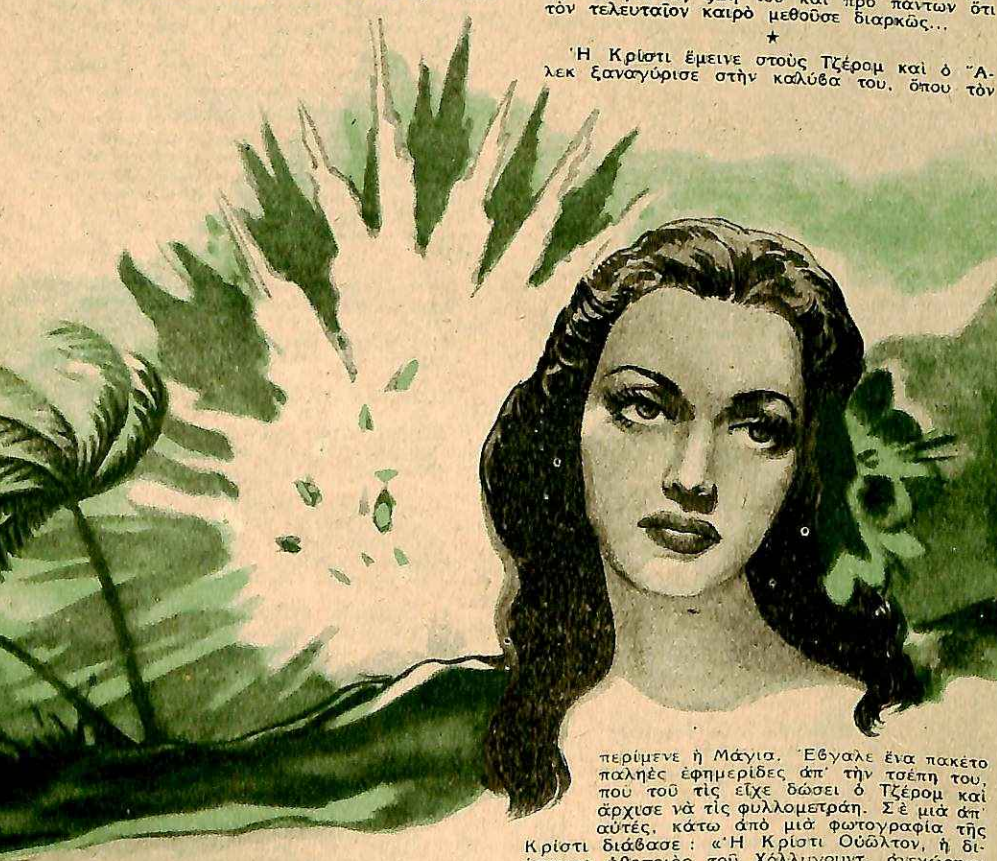
— "Αρχισαν να ένευρίζονται αυτοί έξω, είπε.

— Μπράβο! "Όσο περισσότεροι έχουν ένευρησθή, τόσο το καλύτερο για μας!

Ο Τζόνσον ξανάκλεισε την πόρτα, κι' εγώ συνέχισα:

— Ούτε κι' ο Τζέφερσον ξεγελάστηκε απ' αυτό το κόλπο της φωτεινής ακτίνας. "Ηταν ειδικός στο πέταγμα των μαχαιριών κι' ήξερε πως ήταν αδύνατο... "Ηξερε επίσης πως κάποιος δεν βρισκόταν στη θέση του, όταν έγινε το έγκλημα.

— "Όποτε ήξερε την ταυτότητα...

Θυμω να μένη κοντά της, ήταν απ' τον τρόπο, που το ένιπνε η θάλασσα, έπειτα απ' το τρομερό έκκενο ναυάγιο.

Ο "Αλεκ μάλιστα την έβλεπε τώρα συχνά ρά σαν φιληνάδα. Την είχε βαρεθεί και την του ζευγους Τζέρομ, που ήταν οι μόνοι λευκοί, που ζούσαν στη Χαλόα. "Ηταν Ιεραπό-

Η Κρίστι βγήκε από την καμπίνα του γιότ και στάθηκε στο κατάστρωμα. "Ηταν νόσημένες άχτιδες πάνω στη θάλασσα. Η νεαρή γυναίκα χαμογέλασε μέσα στο σκοτάδι, καθώς έμπαινε στη λαστιχένια βάρκα, που την είχε ρίξει στη θάλασσα κρυφά, λίγη ώρα πριν. Σκέφτηκε με κάποια ειρωνεία τα μούτρα, που

περίμενε η Μάγια. Έβγαλε ένα πακέτο παλιές εφημερίδες απ' την τσέπη του, που του τις είχε δώσει ο Τζέρομ και άρχισε να τις φυλλομετρή. Σε μια απ' αυτές, κάτω από μια φωτογραφία της Κρίστι διάβασε: «Η Κρίστι Ουάλτον, η διάσημος ηθοποιός του Χόλλυγουντ, ανεχώρησε για μια μεγάλη περιόδεια στις θάλασσες του Νότου με το γιότ του Ντόν Μπέρου, του ζαπλουτού παραγωγού ταινιών, που όπως λέγεται, πρόκειται να νυμφευθεί την όμορφη στάρ».

Δυο μέρες αργότερα το γιότ του Ντόν Μπέρου έβριξε άγκυρα στο λιμάνι της Χαλόα. Ο "Αλεκ τάχασε όταν είδε την Κρίστι να μιλάει ζωηρά με το Ντόν. Τους πλησίασε κι' εκείνη του τον σύστησε. Ο "Αλεκ τον χαιρέτησε τυπικά και ρώτησε κατόπιν την Κρίστι:

— Φεύγετε λοιπόν; Καλή τύχη, μίς Ουάλτον! "Απομακρύνθηκε έπειτα λίγο, αλλά η Κρίστι έτρεξε κοντά του.

— Δεν ήθελα ν' αποχαιρετιστώ με έτσι. "Αλεκ! του είπε. Ξέρω πως μ' αγαπάτε, γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να ξαναγυρίσετε στην πατρίδα σας. Ο Ντόν δεν είναι τίποτα για μένα, παρά μονάχα ο παραγωγός των ταινιών μου. Κι' εγώ σάς αγαπώ!...

Rossa
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΩΣ
ΡΙΤΙΔΩΝ
Ματιών-Λαιμού
ΥΠΕΡΤΡΙΧΗΣ
ΠΑΧΥΣΤΑΡΚΙΑ
ΜΕΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗ-
ΧΑΝΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡΒΡΑ-
ΧΕΛΗ ΚΥΜΑΤΩΝ.
ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
Rossa
ΟΤΑΝ ΑΘΗΝΑ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 4

Πάντα με κοινή διάθεση

Η σημερινή γυναίκα, ιδίως η εργαζόμενη δεν είναι εύκολο να έχει πάντα ευχάριστη διάθεση και μάλιστα ώριμες ημέρες του μηνός. Η ΚΑΜΕΛΙΑ της είναι απαραίτητη. Έκαστο μύριο γυναικών χρησιμοποιούν σήμερα την Σερβιέτ υγείας ΚΑΜΕΛΙΑ για να εξασφαλίσουν υγεία και να αποφύγουν τις δυσάρεστες εκπλήξεις και συνέπειες του παρελθόντος.

- Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι πρακτική
- Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι οικονομική
- Η ΚΑΜΕΛΙΑ σημαίνει υγεία και καθαριότητα

Camelia Σερβιέτ υγείας

Προσφέρει όλες τις γυναίκες Ασφάλεια και Αυτοπεποίθηση

Μ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΙΑΖΟ
 Ειδικός εκπαιδευθείς εις Πα-
 ρισίους διά την περιποίησην
 προσώπου - δερμάτος. Μασάζ,
 ριτίδες, φρεζιές. Δέχεται εις
 το **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝ-**
ΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ,
 *Αγ. Κωνσταντίνου 14

τα του δολοφόνου! φώναξε η Ρούνη.
 — Ναί, την ήξερε. "Η τουλάχιστον πίστευε πως την ήξερε. Μά ήταν παλιός στο θέατρο και, παρ' όλη την επιθυμία του ν' ανακαλυφθώ ο δολοφόνος, δεν έννοούσε να παρασπονδήση απέναντι των συναδέλφων του. Πριν μιλήσει, ήθελε να βεβαιωθεί πως δεν έκανε λάθος.
 «Κουβέντιασε λοιπόν με το φονιά, στο καμαρίνι του. Οί ύ-
 πόνοιές του ήταν σωστές, κι' ο δολοφόνος το απέδειξε σκοτώνοντας τον κι' αυτόν.
 — Κι' ο Ράβαν... ρώτησε η Μαϊάμι. Τού είχε εμπιστευθεί μήπως τις υποψίες του ο Τζε-
 φερσον;
 — Δεν το πιστεύω. Νομίζω μάλλον ότι ο Ράβαν είχε μαντέψει μόνος του ποιάς ήταν ο φονιάς... Βλέπετε, είναι η δουλειά του ρεζίσιερ να ξέρει πάντα που βρίσκονται όλοι και τί κάνει καθένας. "Ήξερε λοιπόν πως ο δολοφόνος δεν βοί-
 σκόταν στη συνηθισμένη θέση του, εκείνο το βράδυ. "Ήταν φυσικό άλλωστε να το ξέρει, έφ' όσον αυτός ο ίδιος τον εί-
 χε τοποθετήσει σε μία άλλη θέση.
 «Ύστερα, μετά τη δολοφονία του Τζεφερσον, ο φονιάς έ-
 καμε ένα δεύτερο λάθος, που με-
 τέβαλε τις υποψίες του Ράβαν σε βεβαιότητα.
 — Τι είδους λάθος; ρώτησε η Μαϊάμι.
 — Ένα λάθος από κείνα που προκαλούν πάντα τη σύλληψη ενός δολοφόνου. Απ' τα ανεπαρκή εκείνα λάθη, που είναι αδύνατο να τα προβλέψει κανείς να τα προλάβει. Έκρυψε δηλαδή το μαχαίρι που σκοτώ-
 σε το Τζεφερσον. Τόκρυψε στο καμαρίνι του Ντόουλ. Γιατί όχι στο Γκράχαμ;
 Πίσαα πάλι το κουμπί, και μπήκε ο Ντόουλ. Τό ώραίο πρό-
 σωπό του ήταν άνησυχ. "Ω-
 τόσο, αυτός είχε ένα καλό άλ-
 λοθι για τη βραδυά της δεύτε-
 ρης δολοφονίας.
 Ξαναπάτησα τό κουμπί. Μπή-
 κε ο Γκράχαμ. Είχε χάσει από τη
 τή θρασύ ύψος του. Φαινόταν
 κι' αυτός ταραγμένος, έκνευ-
 ρισμένος. Τού έκαμα νόημα να
 σταθεί, μαζί με το Ντόουλ, δί-
 πλα στη Μαϊάμι και στη
 Ρούνη.
 — Υποπτεύθηκα για ένα
 διάστημα το Γκράχαμ, συνέχι-
 σα. Έχει, βλέπετε, ό,τι χρειά-
 ζεται για ένα δολοφόνο — α-
 κόμη και μιά γερή δόση μα-
 ταιοδοσίας. Κάθε δολοφόνος
 είναι ματαιόδοξος, δίχως να τό
 ξέρει. Πιστεύει τον εαυτό του
 έξυπνότερο απ' τους άλλους,
 ώστε να μπορεί να δολοφονή
 δίχως να τον πιάνουν.
 «Τή βραδυά όμως της δολο-
 φονίας του Τζεφερσον, ο Γκρά-
 χαμ φλυαρούσε με φίλους προ-
 στά στην πόρτα των ήθοποιων.
 "Ο δολοφόνος τόξερε. "Ήξερε
 επίσης πως δεν είχε φτάσει α-
 κόμη ο Ντόουλ. "Όταν, λοιπόν,
 θέλησε να κρύψει τό μαχαίρι,
 φοβήθηκε μήπως ο Γκράχαμ τον
 προστάει μέσ' στο καμαρίνι
 του. Γι' αυτό έτρεξε ως τό κα-
 μαρίνι του Ντόουλ.
 Πάτησα άλλη μιά φορά τό
 κουμπί, για να μπή η Γενεβι-
 έδη Μπάλντεν. Αρχίζει να κί-
 νη ζέστη μέσ' τό γραφείο. "Η
 άτυχοφαίρα γινόταν ολόενα πιο
 ηλεκτρισμένη.
 Είπα στη Μπάλντεν ν' απο-
 μακρυνθώ απ' την πόρτα, και
 πήγε πραγματικά ν' άκουμπή-

ση στον τοίχο, κοντά στο Γκρά-
 χαμ.
 — Άμέσως μετά τη δολοφονία
 του Τζεφερσον, μιλήσα στη
 Γενεβιέδη Μπάλντεν, έξασκolu-
 θησα. Μου είπε ότι, όταν είχε
 έρθει, είχε δ' ήως κάτω απ' την
 πόρτα του Τζεφερσον. "Όταν
 ανέβηκα εγώ, σε μερικά λεπτά,
 δεν υπήρχε πιά τό ήως. Τό εί-
 χε σβύσει, λοιπόν, ο δολοφόνος,
 φεύγοντας.
 «Ρώτησα τη μίς Μπάλντεν αν
 είχε άκούσει κανένα ν' ανεβαί-
 νη ή να κατεβαίνη τη σιδερέ-
 νια σκάλα. Μου άπάντησε άρ-
 νητικά, ν' άπόλυτη πεποίθησι.
 "Η Γενεβιέδη Μπάλντεν επι-
 δεβαίωσε τά λόγια μου.
 — Άργότερα μόνο κατάλα-
 βα τί σήμαινε αυτό: "Ο δολο-
 φόνος είχε κρύψει τό μαχαίρι
 στο καμαρίνι του Ντόουλ, τό
 μόνο που δεν έψαξα, και τό-
 σκασε την ώρα που βρισκόμουν
 ένω στο δίπλανό καμαρίνι, κου-
 βεντιάζοντας με τη μίς Μπάλ-
 ντεν. Έκείνη είχε άνοιξει την
 πόρτα της μόνον όταν μ' άκου-
 σε να φωνάζω τό Ράβαν, κι' εγώ
 την ξανάκλεισα πίσω μου, ό-
 ταν μπήκα στο καμαρίνι της
 να της μιλήσω. "Ο δολοφόνος
 έπαφελήθηκε απ' αυτή την ε-
 νκαιρία, για να κατεβή τη σκά-
 λα δίχως να τον άκούσουμε.
 «Μά είχε τότε, μιά κακοτυ-
 χία: Συνάντησε τό Ράβαν, στην
 άρχή της σκάλας. Έκείνος έψα-
 χε να τον βρή, πάλι άλλο λό-
 γο, κι' όταν τον είδε εκεί, στο
 δεύτερο πάτωμα, τά κατάλαβε
 όλα!
 — "Αν μιλούσε ο Ράβαν, έ-
 κείνο τό βράδυ, θα μπορούσαμε
 να τον γλυτώσουμε, είπε ο Τση-
 ναν.
 — Άσφαλώς! Άλλά τον έμ-
 πόδισε και πάλι εκείνη ή κα-
 ταραμένη συναδελφώσων των
 ήθοποιων του ίδιου θιάσου. Οί
 ήθοποιοί συνηθίζουν να κανονί-
 ζουν τις διαφορές τους άναμε-
 ταξύ τους.
 «"Ισως ο Ράβαν, όπως κι'
 ο Τζεφερσον, ήθελε να πεισθώ
 άπόλυτα, έκατό τοίς έκατό...
 "Ισως ήθελε να δώση στο δολο-
 φόνό μιά δυνατότητα να τό
 σκάσει... "Όπως ήθελε, τό καμαρίνι
 Ράβαν έφυγε απ' τό καμαρίνι
 του Τζεφερσον, κατέβηκε έδώ
 στο γραφείο του και ήπιε,
 ώσπου δεν μπορούσε πιά να
 μιλήσει! "Ήθελε να κερδίση έ-
 τσι καιρό, για να μωρεήσει να
 κουβεντιάση με τό δολοφόνο,
 πούν τον καταγγείλη στοί
 Τσηναν.
 «Δέν του δόθηκε ώστόσο ή
 ευκαιρία να κάμη ούτε τό ένα
 ούτε τό άλλο. "Ο δολοφόνος ή-
 ξερε πως ο Ράβαν είχε μαντέ-
 ψει την ταυτότητά του. Κι' έ-
 σπενσε να τον ξεπαστρέψη κι'
 αυτόν.
 — Δέν διέτρεχε έτσι ένα κίν-
 δυνο τρομερό; παρατήρησε ή
 Μαϊάμι.
 — Κάθε έγκλημα συνεπάγε-
 ται τρομερό κίνδυνο για τό δολο-
 φόνό, άπάντησα. Μά αυτός
 κινδύνευε λιγώτερο αν σκότωνε
 τό Τζεφερσον και τό Ράβαν, πα-
 ρά αν τους άφηνε ζωντα-
 νούς.
 «Τού ήταν εύκολο άλλωστε
 να τους σκότωση. Καθώς κου-
 βεντιάσε με τό Τζεφερσον στο
 καμαρίνι του, άρπαξε ένα απ'
 τά μαχαίρια του, πάλι απ' τό
 τραπέζακι, και τό τόχωσε στην
 πλάτη... "Ύστερα τον διέκοψε
 κάτι.
 — Τι δηλαδή; ρώτησε ή Μα-
 ιάμι.
 — "Ο έρχομός μου. Μ' άκου-
 σε ν' ανεβαίνω τη σιδερένια
 σκάλα. Δεν πρόλαβε τότε να
 καθάρισή τό μαχαίρι, για να
 σβύση τά δακτυλικά του άπο-
 τυπώματα, και τό πήρε μαζί
 του. "Ύστερα τόκρυψε.
 — Ναί, είπε ο Τσηναν. Με-

Εγώ γέρασα
κι' εσύ φαίνεσαι
κάθε μέρα
νεώτερη!

**Και το δικό σας δέρμα
μπορεί να όμορφήνη
χάρη στην κρέμα Tokalon**

* Την ημέρα τό δερ-
μα σας έχει ανάγκη
από την λευκή κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ, που τό κά-
νει φωτεινό, κορδάρο,
μάτ, απαλό.

* Τό βράδυ βάλετε την
ρόζ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ,
που είναι ή καλύτερη
τροφή για τό δέρμα,
τό κάνει λείο και τό
δίνει την λάμψη της
νεότητος.

Η πιο δραστική κρέμα χάρη στη σύνδεσή της.

τά τό τέλος της παραστάσεως,
 έμεινε κλεισμένος στο θέατρο,
 για να πάρη πίσω τό μαχαίρι.
 Φύλαγε όμως ένας άστυφύλακας
 στην πόρτα, κι' έτσι δεν μπό-
 ρεσε να φύγη άμέσως. "Ύστε-
 ρα έφτασε πάλι ο Μπρήντ, και
 τότε ο φονιάς αναγκάσθηκε να
 μεταχειρισθώ τό πιστόλι του...
 "Όσο για τό μαχαίρι, τό πήρε
 μαζί του. Γιατί τόθελε για τό
 Ράβαν...
 — Άκριβώς, είπα. "Ολ' αυ-
 τό άποδεικνύουν κάτι σπου-
 δαίο: "Ότι ο φονιάς ήξερε κα-
 λά τη διάταξη των καμαρινιών
 του δεύτερου πατώματος. Οί
 κομπάρσοι, οί χορευτήριες, οί
 φιγκυράντ δεν ανεβαίνουν ποτέ
 εκεί. Επομένως, ο ένοχος δεν
 ήταν ένας απ' αυτούς.
 — "Όσο για τό φόνό του
 Ράβαν, ήταν πολύ εύκολη δου-
 λειά, πρόσθεσε ο Τσηναν: "Ο
 δολοφόνος είδε που τον κουβά-
 λούσαν οί άστυφύλακες στο
 ξενοδοχείο του, άναίσθητο απ'
 τό μεθύσι. Πήγε, λοιπόν, κι'
 αυτός εκεί, άνοιξε την πόρτα
 της κάμαρας του μ' αντίκλει-
 δι, τον μαχαίρωσε και έφάνε-
 ψυγε.
 "Η έντασι μεγάλωσε ολόενα,
 μέσ' στο μικρό γραφείο.
 Τό κεφάλι του Τζόνσον φάνε-
 κνε πάλι, απ' τη μισανοιχτή
 πόρτα.
 — Δέν χρειάζεστε κανένα
 άλλον; είπε. Αυτοί δεν συμα-
 ζεύονται πιά.
 — Θα σας είδοποιήσω, όταν
 τους χρειαστώ, φώναξε. Ξεφο-
 ρτώθη με κι' άφήστε τους να
 βράζουν στο ζουμί τους!
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

— Οί περισσότερες δολοφονί-
 ες, συνέχισα, γίνονται για
 ένα από τους έξις λόγους: για
 συμφέρον, για εκδίκηση, από
 ζήλεια ή από φόβο. "Ο λόγος
 της δολοφονίας της Τζόαν ήταν
 τό συμφέρον. "Όσο για τις δολο-
 φονίες του Ράβαν και του
 Τζεφερσον, τις προκάλεσε ο
 φόβος.
 — Μά τί μπορούσε να ώφε-
 ληθώ απ' τό θάνατο της Τζόαν
 ο δολοφόνος της; άπόρησε ή
 Μαϊάμι.
 — Αυτό θα τό δούμε σε λί-
 γο. Προηγούμενος, πρέπει να
 προσθέσω ότι, σε περίπτωση
 δολοφονίας, ο πρώτος ύποπτος
 είναι πάντα εκείνος που βρί-
 σκεται κοντά της στο θύμα.
 "Αν πρόκειται π. χ. για παν-
 τρεμένη, ή άστυνομία στρέφε-
 ται πρώτα προς τό σύζυγο.
 Προκειμένου για μιά νέα κο-
 πέλλα, άναζητεί τον τρυφερό
 φίλο της ή τον άντρα που έ-
 θγαίνει τακτικά μαζί της...
 — Συχνά δέ, δεν χρειάζεται
 να πάη μακρύτερα, συμπλήρω-
 σε ο Τσηναν.
 — Άκριβώς! Αυτό, λοιπόν,
 με σκανδαλίζει περισσότερο...
 Φαινόταν, ότι ή Τζόαν δεν είχε
 βρή ποτέ με άλλον από μένα.
 "Ήξερα καλά πως δεν ήμουν εγώ
 που τη μαχαίρωσα, μά δεν ή-
 μουν βέβαιος αν θα τό πίστευε
 ή άστυνομία...
 — Είπ' ή αλήθεια πως σας
 ύποπτεύθηκα, όμολόγησε ο
 Τσηναν.
 — Τό ξέρω, διάβλε! Γι'
 αυτό κι' εγώ σας παρατήρησα,
 προηδές, στο άσανσέρ! Είχα
 κι' άλλους λόγους, βέβαια, και
 δεν μπορούσα να κινδυνέψω να
 με σταματήσετε, ενώ είχα
 φτάσει τόσο κοντά στο σκοπό
 μου.
 «Δέν είχε συγγενείς, φίλους,
 ή Τζόαν; Ποιάς μπορούσε να
 την είχε σκότωσει; Κάποιος
 τελείως ξένος; "Ήταν έντελώς

Ελαιΐς!

Εγγύησις
άγνων προϊόντων
διατροφής

ΒΙΤΑΜ
ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ

Προϊόντα που έπεβλήθησαν στο Έλληνικό
 σπύτι, για την ποιοτική άνωτερότητά τους
 και σταθερότητα σε ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ Α+D.

άπιθανο, άπαράδεκτο!
 «"Η έπίσημη άστυνομία χά-
 νει συχνά ώρισμένες πληροφο-
 ρίες, γιατί οί άνθρωποι οί ά-
 νακατεμένοι σε μιά ύπόθεσι δολο-
 φονίας φοβούνται τό σκάν-
 δαλο γύρω απ' τ' όνομα τους.
 "Εγώ όμως είμαι ιδιωτικός ντε-
 τεκτίβ, και μου εμπιστεύονται
 συχνά άποστολές, που δεν θα
 τόλμουςαν ποτέ να τις εμπι-
 στευθούν στην άστυνομία, για
 τό λόγο που προσανέφερα. "Ε-
 τσι, ο κ Μπρίοντ από δω (κι'
 έδειξα τό Μπουρνασάνι) μου
 τηλεφώνησε απ' τη Νέα "Υόρκη.
 "Ο Τσηναν κούνησε καταφα-
 τικά τό κεφάλι του, κι' εγώ
 συνέχισα:
 — Κατά τις πληροφορίες
 που συγκέντρωσε ή άστυνομία,
 ή Τζόαν Στήνσον ήταν 24 χρό-
 νων κι' είχε γεννηθώ στο Πίτσ-
 μπουργκ. "Ορφανή από μικρή,
 είχε ανατραφώ από μιά θεία
 της, που πέθανε κατόπιν. Είχε
 παρακολουθήσει μαθήματα ήθο-
 ποιίας. Είχε παίξει λίγο στο
 σαβίφωνο, είχε εργασθώ στο-
 σαδικά σε νυκτερινά κέντρα και
 στο τέλος είχε ανεβή στο θέα-
 τρώ, στη Νέα "Υόρκη.
 «"Όταν είδα τό σώμα της,
 στο νεκροτομείο, φαινότανε σαν
 μικρή κοπελίτσα. Στη νε-
 κροψία ώστόσο, ο ίατροδικασ-
 τής βρήκε παραφίνη στο στή-
 θος της κι' άνακάλυψε στα όρ-
 γάνα της σημάδια παλίας εκ-
 τρώσεως.
 «Φαίνεται πως είχε περάσει
 άσχημες μέρες, κάπου μεταξύ
 Πίτσμπουργκ και Νέας "Υόρ-
 κης. Είναι πιθανώτατο πως
 μπλέχτηκε με κάποιο παλάν-
 θρωπο, τον έρωτεύθηκε, κι' έ-
 κείνος την παρότρυνε όταν έκει-
 νε έγκυος. Δεν θα μάθουμε πο-
 τέ ποιάς ήταν αυτές οί άνθρω-
 πος, ούτε κι' έχει πιά καμιά
 σημασία.
 «"Η Τζόαν δεν είχε λεφτά,
 δεν είχε οικογένεια για να την
 προστατέψη. Κυλίστηκε στη
 λάσπη... Κατάφερε ώστόσο να
 ξεναβή απ' αυτήν, όπως τό-
 σες άλλες. Συμβατικά τούλα-
 χιστον, γιατί ψυχικά δεν βγή-
 κε ποτέ! "Όταν τελείωσαν
 όλα, αποφάσισε να μην αφήσει
 πιά να την κατακτήσει κανείς,
 άλλα, να τους κατακτά αυτή
 και να τους υποχρεώνη να τό
 πληρώνουν πολύ ακριβά...
 — Πώς τό ξέρετε; ρώτησε ή
 Μαϊάμι.
 — Απ' τη συνέχεια της ί-
 στορίας... Κατάτωσε μ' έπι-
 μέλεια τό σχέδιό της, που δεν
 ήταν καθόλου πρωτότυπο. "Ε-
 πρόκειτο για τό παλιό τουκ
 της «κάμαρας του ξενοδοχείου». Τό
 είχε όμως τελειοποιήσει και
 τό είχε κάνει επικερδέστατο.
 — Τί είν' αυτό τό τουκ της
 «κάμαρας του ξενοδοχείου»;
 ρώτησε ή Μαϊάμι.
 — Δέν τό ξέρετε... Χρειά-
 ζονται δύο, για να τό βάλουν
 ο' ενεργεία. Μιά κοπέλλα συν-
 εννοείται προκαταβολικά με
 κάποιο σύμφωνο, ψάχνει να
 βρή ένα κορδαίο και τό στήνει
 στην πανίδα. Τό «κορδαίο» πρέ-
 πει νάναι παντρεμένος, αξιο-
 σέβαστο πρόσωπο, με καλή κοι-
 νωνική θέση. "Η κοπέλλα πεί-
 θεται δίδην να τον ακολουθή-
 θη σε μιά κάμαρα ξενοδοχείου...
 "Αν όμως έχει κανονίσει καλά
 τά πράγματα, δεν χρειάζεται
 να θυσιάση την άρετή της!
 Γιατί ο σύντροφός της μπαί-
 νει στην κρίσιμη στιγμή, και
 παρουσιάζεται ως σύζυγός της.
 «Κάποτε, παίρνει μαζί του
 και κάποιον άλλο, δίδην ντέτε-
 κτίβ του ξενοδοχείου. Τό «θυ-

**"Όταν ή έπιστήμη
 φροντίζει για τό
 μαλλιά σας**

— Ποτέ μέχρι σήμερα ή όγεί-
 νη των μαλλιών δεν είχε μιά τόσο
 περίλαμπρη έπιτυχία όπως με τό
 ειδικό αντισηπτικό

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

— Ένα και μόνο λούσιμο με τό
 σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ εξαφανίζει την
 ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ, τον θανάσιμο αυτό ε-
 χθρό των μαλλιών. Και τούτο για-
 τί ή επιστημονική ειδική του πα-
 ρασκευή τό έχει πλουτίσει με τόσο
 αντισηπτικές ιδιότητες, ώστε να έ-
 ξολοθρεύη άμέσως κάθε μικροορ-
 γανισμό που γεννά την ΠΙΤΥΡΙ-
 ΔΑ, που καταστρέφει τά μαλλιά
 και προκαλεί την τριχόπτωση. Τό
 αντισηπτικό

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

με τις θαυμάσιες ιδιότητές του,
 σταματά την φαγούρα, εξαφανίζει
 τό λίπος και καταπολεμά άποτελε-
 σματικά την τριχόπτωση. Τό άν-
 τισηπτικό

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

Δέν αλλάζει ποτέ τό χρώμα των
 μαλλιών, άπεναντίας τό ενισχύει
 και διατηρεί στο φυσικό τους χρώ-
 ματισμό τά μαλλιά (ξανθά, ρού-
 σα, καστανά ή μαύρα) τά λιπι-
 νά, τά μαλακώνει σαν μεταξί,
 έπι πλέον δέ τους δίνει μιά υπέ-
 ροχη εμφάνισι, που σκροπίζει γο-
 ητεία. Τό ειδικό αντισηπτικό

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

όταν τό χρησιμοποιήτε στο λου-
 τρώ σας, καθαρίζει καλύτερα από
 κάθε άλλο σαπούνι τό δέρμα, τό
 τσώνει, τό ξεκουράζει και τό μα-
 λακώνει. "Επίσης για τά μαλλιά
 σας μοναδική είναι και ή

ΜΗΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

"Η Μηριγιάντινη Πιγκόν έχει
 πλούσια τονοθεραπευτικά συστατικά,
 ενισχύει την τριχοφυΐαν, αποκρύ-
 πτει τις λευκές τρίχες δίχως να
 τις βάφει, τά προφυλάσσει από
 την φαλλίδα.

ΜΗΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

Επί πλέον ή

ΜΗΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

δέν κρατά μόνον με τρόπον φυσί-
 κόν και τά πλέον σκληρά μαλλιά
 λουσάτα και λιμπερά στην θέση
 τους άλλα τους δίνει ένα εξαίρε-
 τικό λεπτό και διαρκές άρώμα.

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ & ΜΗΡΙ-
ΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ είναι ένας
 ιδεώδης συνδυασμός διά την πε-
 ριποίησιν και καθαριότητα των
 μαλλιών. Πωλούνται εις όλα τά
 φαρμακεία και Μυροπολεία. Γεν.
 "Αντιπεία ΜΙΧ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ
 Κλεισθένους 15, Τηλ. 52-416.

ΚΑΛΤΣΕΣ Νούλον 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
 59 ΚΟΛΟΚΟΤΩΝΗ 52

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΕΥΣΙΣ
 Ειδ. Θεραπεία Ριτίδων Κρε-
 στοειών και άποτελεσματική
 θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
 Συμβούλιό άδρεαν.
 Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΩΝ
 Νίκης 13, Τηλ. 29-548

MIK

Καλλυντική κρέμα νυκτός «MIK» για όλα τα δέρματα. Πρωτότυπη καλλυντική κρέμα, βασισμένη στις σύγχρονες επιστημονικές κατακτήσεις.

«MIK» βιοχημική κρέμα. Αποτελέσματα άμεσα και θετικά, για κάθε αισθητική ανωμαλία του δέρματος.

«MIK» ολόκληρη σειρά. Επιστημονικών Βιοχημικών Καλλυντικών.

Γενική Αντιπροσωπεία
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΙΜΗ Ι. ΚΩΣΤΟΚΑΝΕΛΛΗ
Ηπειρου 36, Αθήνα, Τηλ. 52-522. Διαρκής παρακαταθήκη φαρμακαποθήκη Γ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΛΟΥ Γ' 2, Αθήνα.

Χίλιες φορές πιο έλκυστική

ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Zande

ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΕ 7 ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΖΟΥΝ

ΠΡΟΣΚΟΛΛΑΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΓΙΑ ΠΟΛΛΕΣ ΩΡΕΣ

ΚΡΑΓΙΟΝ 3 ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ-PIMMEL (ΜΑΖΚΑΡΑ)-POYZ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ **Η. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ**
ΒΟΛΟΚΡΑΤΩΝ 47-Δ' ΟΡΘΟΓΩΣ-ΤΗΛ. 28-033

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασεως. Μεσόδου 19 (Στ Μουσείου) 8-1 π.μ. και 5-7 μ.μ. Τηλ. 662-672

μα» δεν μπορεί ν' αρνηθ. Βρίσκεται υπεργεμένος άσχημα... και για ν' αποφυγν το θόρυβο, το σκάνδαλο, προσφέρεται να πληρώσει. Η παρέα τον μαδάει όσο περισσότερο μπορεί, κι ύστερα εξαφανίζεται.

— Έξακολουθούν ύστερα να τον εκδιώκουν; ρώτησε η Μαί-αμι.

— Όχι. Άρκοονται σε μια φορά μονάχα. Θά ήταν πολύ επικίνδυνο, αν συνέχιζαν... Έδώ όμως ακριβώς μπαίνουν στη μέση οι τελειοποιήσεις που σοφίστηκε η Τζόαν.

— Πώς τα καταλάβατε, όλ' αυτά; επενέβη η Σύλβια.

— Δυο μικροπραγμάτια μου άνοιξαν τα μάτια. Το πρώτο ήταν ότι, μια ολόκληρη βδομάδα, η Τζόαν δεν μούδωσε την παραμικρή προσοχή. Το βράδυ όμως που άνακάλυψε πως ήμουν ιδιωτικός ντετέκτιβ, με διπλάρωσε για καλά για να με καταφέρν να της προσφέρω μια υπηρεσία. «Γιατί απευθύνθηκε σε μένα;», αναρωτήθηκα τότε. Η απάντησή ήταν ολοφάνερη: Δεν τολμούσε ν' αποταθ στην επίσημη αστυνομία, γιατί είχε λερωμένη τη φωνά της.

— Το δεύτερο στοιχείο που με παραξένευε, ήταν η τράγλη όπου υπετίθετο πως κατοικούσε. Μόλις την είδα, βεβαιώθηκα πως δεν είχε μείνει ποτέ εκεί. Πήγαινε ίσως κάπου-κάπου, για να πάρη την άλληλογραφία της ή για να κάνη ένα τηλεφώνημα. Αυτό μονάχα! Κι' η αστυνομία τόξερε, όπως κι εγώ.

— Ήταν ένα γεγονός που φαινότανε δίχως σημασία. «Ισως νάθελε απλώς να κάνη οικονομία, για ν' αγοράζη τουαλέτες. Μά μπορούσε επίσης να είχε τη διεύθυνση εκείνη μόνο για τα μάτια, για τα μέλη του θιάσου. Δεν είχε άλλωστε δεχθ ποτέ να τη συνοδέψω ως την κατοικία της!

— Μά γιατί όλες αυτές οι κρυφοδουλειές; Ζούσε άλλο με κάποιον άντρα; Τίποτε δεν το έδειχνε. Δεν μ' άγαπούσε, δεν άγαπούσε κανέναν άντρα. Τότε λοιπόν, γιατί;... Σίγουρα, γιατί της χρειαζότανε μια εικονική διεύθυνση, ενώ στην πραγματικότητα είχε δημιουργήσει κάπου άλλο μια ζωή διαφορετική.

— Αυτό είν' όλο; είπε η Σύλβια.

— Είν' αρκετά, μου φαίνεται, παρατήρησε ο Τόρντον.

— Όχι, η Σύλβια έχει δικ-κπο. Υπάρχει και κάτι άλλο... Η Μαί-αμι μου είπε μια μέρα πως είχε δη τη Τζόαν σε κάποιο αριστοκρατικό ξενοδοχείο του Πάλμ Σπρίνγκς. Δεν μπορεί όμως, βέβαια, με τα λεφτά που βγάλει ένα απλό «γκέρλ», να παραθερίζη στο Πάλμ Σπρίνγκς... εκτός αν υπάρχει κάποιος φίλος που πληρώνει τα έξοδα. Η Μαί-αμι όμως δεν θυμότανε να την είχε δη με άν-τρα.

— Συνεπώς, η η Τζόαν έκανε διπλή ζωή, η είχε περισσότερα λεφτά απ' όσα νομίζαν όλοι. Και, στη δεύτερη περίπτωση, από πού προέρχονταν τα λεφτά αυτά;

— Από πού; ρώτησε η Μαί-αμι.

— Η Τζόαν ήταν απ' τους γυναικείους εκείνους τύπους που μοιάζουν πάντα σαν μικρές κοπελλίτσες. Έχουν ένα ύφος άθωο, στα μάτια τους, στη φυσιογνωμία τους. Απ' την πρώτη βραδιά, πρόσεξα αυτή τη φαινομενική άθωοτητα

στη Τζόαν. Είχε, έξ άλλου, μια σιλουέτα νεαρώτατης κοπέλλας... Η παλιά όμως εκείνη εγκυμοσύνη, της είχε χαλάσει το στήθος. Στη σκηνή του θεά-τρου, αυτό δεν είχε σημασία, γιατί φορούσε ένα άορατο σου-τιέν, όπως όλα τα «γκέρλ». Μά, στην ιδιωτική ζωή της, όταν γύνωνε το στήθος της, δεν θα μπορούσε να ξεγελάση κανένα, προπάντων δε ανθρώπους παντρεμένους, με πείρα... Ωστόσο, για να πετύχη το σχέ-διό της, έπρεπε απαραίτητως να τη νομίζουν άθωα κοπελλί-τσα. Αυτός ήταν ο ρόλος της... Ήθελε όμως να παριστάνη και τη μοιραία γόσσα, όταν ή-θελε!

— Έκανα την τελευταία αυτή προσπάθεια, γιατί είχα θυμηθ την περιφημ εκείνη νύχτα, στο σπίτι μου. Η Τζόαν δεν είχε πασαστήσει τότε την άγνη πα-ρωνα. Είχε επιστρατεύσει απε-ναντίας όλο το γυναικείο «σέ-αππλ»...

— Σηκώθηκα και πήγα ως την πόρτα. Ήπνχαν ακόμη στο διάδρομο μερικοί, μαζεμένοι γύρω απ' τη Τζόαν, που χει-ρονομούσε ζωηρά και προσπα-θούσε να τους κάνη να σωπά-σουν...

— Ξανάκλεισα την πόρτα, γύ-ρισα στη θέση μου και συνέ-χισα:

— Είχε, λοιπόν, ένα δύσκο-λο πρόβλημα να λύση η Τζόαν. Για να εξακολουθήση να φαί-νεται άθωα μικρούλα, έπρεπε να ξαναβρθ το σφιχτό στήθος της. Νομισε πως θα μπορούσε να το επιτύχη με ένσερις πα-ροφίνες. Ύστερα άνακάλυψε, ότι η μέθοδος αυτή δεν θ' ά-νούσε να τη «κασσοέψη» τε-λείως το στήθος. Έπρεπε, λοι-πόν, να επωφεληθ, όσον και-ρό θα μπορούσε ακόμη να την έφορμάζ.

— Κι' αυτό έκανε! φώναξε ο Μπουρνασάντ.

— Ναι, είπα. Αυτό έκανε. Πίεσα δυο φορές συνέχεια το κουμπί. Και μπήκε ο Σνό-ουντεν, μαζί με τους δυο Χάας. Ο πρώτος ήταν ήρεμος, ο πα-τέρας Χάας όμως φαινόταν τα-ραγμένος και το καρύδι του γυιού άνεδοκατέβαινε συνεχώς. Κανείς τους δεν πρόφερε λέξη. Και στάθηκαν κι' οι τρεις πει-θηνία στη σειρά μπροστά στον τοίχο, έπειτα απ' το Ρέιμοντ Ντόουλ.

— Ο άερας του γραφείου είχε καταντήσει πιά αποπνικτικός, από τόσους ανθρώπους μαζεμέ-νους σ' ένα τόσο μικρό χώρο. Ένοιωθα τα νύρα μου να τε-ντώνωνται σαν χορδές βιολιού. Άναψα κι' άλλο τσιγάρο και στράφηκα στο Χάας γυιό.

— Είσατε αρχιψεύτης! του είπα απότομα. Άν μούγατε πη την αλήθεια, θα ζούσαν ακόμη

ο Τζέφερσον κι' ο Ράυν. «Ο-ταν σας έδειξα τη φωτογραφία της Τζόαν Στήνς, ισχυρισθή-κατε πως δεν τη γνωρίζετε. Κι' όμως ξέρατε πολύ καλά πως ήταν αυτή που σας παρουσια-ζότανε με τ' όνομα Γεωργία Φόρεστερ!»

— Ο Χάας κουνήθηκε νευρικά, ξεροκατάπτε και ψιθύρισε:

— Ναι, σας είπα ψέμματα. Είχα δη τις φωτογραφίες της στην έφημερίδα κι' είχα λογο-μαχήσει με τον πατέρα...

— Άκούστε, Μπρίντ! γού-γισε ο πατέρας Χάας. Δεν μ' άρεσε καθόλου ο τρόπος σας. Δεν θέλουμε να γίνη θόρυβος γύρω μας...

— Δεν δίνω πεντάρα τί θέ-λετε και τί δεν θέλετε! φώ-ναξα.

— Στράφηκα ύστερα στο Σνό-ουντεν και πρόσθεσα:

— Όσο για σας, θ' άνα-γνωρίζατε ασφαλώς τη Τζόαν Στήνς, ως Γεωργία Φόρεστερ, αν σας είχα δείξει τη φωτο-γραφία της Μά δεν σας την έδειξα. Λείπατε απ' το Σικά-γο όταν δολοφονήθηκε η Τζόαν και δεν είδατε τις φωτογρα-φίες της που δημοσίευσαν οι έφημερίδες.

— Δεν ήξερα... άρχισε ο Σνόουντεν.

— Δεν άμφισβητώ καθόλου την καλή πίστι σας, τόν κα-θησύχασα. Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στον κ. Μπρίντ... τόν κ. Τσέστερ Μπρίντ, απ' τη Νέα Υόρκη. Έχει μια περιφημη κοινωνική θέση, που την απέ-κτησε με τη δουλειά του. Η θέση του αυτή εξαρτάται κατά πολύ από τις σχέσεις του με τις μεγάλες Τράπεζες. Κι' οι Τράπεζες αντιπαθούν φοβερά τα σκάνδαλα.

— Ή έξ άλλου, ο Τσέστερ είναι παντρεμένος από 22 χρόνια κι' ο μεγαλύτερος γυιός του πάει στο κολλέγιο. Πριν από 4 χρό-νια περίπου, ο Τσέστερ γνώρι-σε μια ωραία κοπέλλα, τη Μπέττυ-Άννα Μπήλ. Σύμφω-νοι.

— Σύμφωνοι; απάντησε ο Μπουρνασάντ.

— Ήταν νέα, ωραία, αξιο-λάτρευτη και φαινόταν άθωα. Ο Τσέστερ, που ήταν τότε 40 χρονών, κολακεύθηκε για το έν-διαφέρον που του έδειξε μια κοκκίτσα αυτής της ηλικίας. Η Μπέττυ-Άννα είχε χάσει τη μητέρα της και ζούσε με τον πατέρα της σ' ένα μικρό, αλλά περιποιημένο διαμέρισμα...

— Σταμάτησα και στράφηκα στο Μπουρνασάντ.

— Θέλετε να συνεχίσετε σεις, Τσέστερ; είπα.

— Θεέ μου!... Βγήκα μερι-κές φορές έξω με τη Μπέττυ-Άννα... όχι πολλές, γιατί δεν της άρεσαν τα νυκτερινά κέν-τρα, ούτε έπινε, ούτε κάπνιζε.

Κάπου-κάπου, πηγαίναμε σε συναυλίες, την Κυριακή το βράδυ...

— Μια στιγμή! τόν διέκο-ψα. Ο Χάας κι' ο Σνόουντεν δεν έβλεπαν κι' αυτοί ποτέ βρά-δυ τη Γεωργία Φόρεστερ, εκτός απ' την Κυριακή. Ήταν μια περίφημη ένδειξη, που με βοή-θησε να λύσω το πρόβλημα. Πολλά θέατρα δεν εργάζονται το βράδυ της Κυριακής, κι' έ-πομένως οι ήθοποιοί είναι έ-λεύθεροι, τότε μονάχα... Έξα-κολουθήστε.

— Έπειτα από λίγον καιρό, άρχισα να πηγαίνουμε σπίτι της, τα βράδια της Κυριακής. Ο πατέρας της ήταν μισοανά-πνους και δεν κουνιότανε σχε-δόν απ' την πολυθρόνα του. Ένα βράδυ, που βρισκόμουν εκεί, του τηλεφώνησε κάποιος πως ο καλύτερος φίλος του είχε με-ταφερθ στο νοσοκομείο και πως δεν θάβγαζε ασφαλώς τη νύχτα. Ήταν πολύ άσχημα. Ο πατέρας της Μπέττυ άποφάσι-σε να πάη στο νοσοκομείο, για να ξαναδθ για τελευταία φορά το φίλο του. Του πρότεινα να τόν πάω με τ' αυτοκίνητό μου, αλλά άρνήθηκε. Μου είπε πως δεν ήθελε να χαλάση τη βρα-δυά μας. Και σύστησε στην κό-ρη του να μη τόν περιμένη, γιατί αυτός σκόπευε να μείνη κοντά στο φίλο του, ώσπου να ξεψυχήση, δηλαδή ως το πρωί. Τον βοήθησα να κατέβη τη σκά-λα και τόν ανέβασα σ' ένα ταξί.

— Όλοι κύτταζαν το Μπουρ-νασάντ. Η λύσι πλησίαζε.

— Ξαναβέθηκα ύστερα και βοήθησα τη Μπέττυ-Άννα να ξεστρώση το τραπέζι...

— Ο Μπουρνασάντ κοκκίνισε, έβγαλε το μαντήλι του και σκούπισε νευρικά τα χέρια του και το μέτωπό του.

— Άκούσαμε το ραδιόφωνο, εξακολούθησε πιά σιγά. Ύστε-ρα... δεν μπορώ να καταλάβω πως βρεθήκαμε άγκαλιαμέ-νοι...

— Δεν είναι διόλου δύσκο-λο να το καταλάβετε, είπα σαρ-καστικά. Με τη σκηνοθεσία που είχε ετοιμάσει, θά ήταν πολύ περιεργο... αν δεν βρισκό-σαστε!

— Ναι, έχετε δίκιο... Ο-πωσδήποτε, μάς βρήκε έτσι ο πατέρας της. Νομισα είλικρι-νώς πως θά πέθαινε... Έπεσε λιπόθυμος... Έπειτα συνήλθε, άλλα έπαθε μια κρίσι. Η Μπέττυ-Άννα έκλαιγε σπαρα-κτικά...

— Ξανασκούπισε το μέτωπό του και συνέχισε:

— Ο πατέρας της άπαιτη-σε να φύγω άμέσως απ' το σπι-τί του και να μην ξαναδθ τη Μπέττυ-Άννα. Άλλο που δεν ήθελα, την ώρα εκείνη!...

— Όταν γύρισα σπίτι μου, όρκισθη-κα να μη ξαναρχίσω ποτέ πιά τέτοιες περιπέτειες. Και κρά-τησα το λόγο μου.

— Ύστερα...

— Όλο τόν επόμενο μήνα, δεν έπαφα να σκέπτωμαι τη Μπέττυ-Άννα. Ντρεπόμουνε τον έαυτό μου, γιατί επρόκει-το για μια φταγή κι' άθωα κο-πελλίτσα... Ένοιωθα πως είχα καταχρασθ την εμπιστοσύνη της κι' είχα καταστρέψει τη ζωή της. Μά ήμουν τόσο ευτυ-χισμένος, που είχα γλυτώσει φτηνά, χωρίς δυσάρεστες συνέ-πειες για την οικογένειά μου ή για τις δουλειές μου!...

— Κι' έπειτα ήθε η κερα-μίδα! διέκοψα.

— Ο καπνός που γέμιζε το δω-μάτιο, έκανε να φαίνωνται θα-λά τα πρόσωπα, σαν μέσα σε όνειρο. Με είχε πιάσει ναυτία...

— Ναι, αληθινή κεραμίδα!

παραδέχθηκε ο Μπουρνασάντ. Μια μέρα, η Μπέττυ-Άννα μου τηλεφώνησε στο γραφείο μου. Της είχε συμβη κάτι τρομερό, κι' έκλαιγε με μαύρο δάκρυ. Μου είπε πως έπρεπε να με δθ ά-μέσως. Άρνήθηκα... μα εκείνη επέμεινε, κι' επιτέλους δέχθη-κα να πάω στο σπίτι της. Αυ-τή κι' ο πατέρας της με περι-μεναν. Είχαν φοβερά νέα! Η Μπέττυ-Άννα ήταν έγκυος!

— Ήμεινα άφωνος... Ύστερα τη ρώτησα αν ήταν βεβαία. Μά είχε και μια πιστοποίηση για-τρού, που άποδείκνυε τα λόγια της.

— Υπάρχουν μερικοί για-τροί, που δέχονται να υπογρά-ψουν τέτοια ψεύτικα πιστοποιη-τικά, αν τους βάλης λίγα λε-φτά στο χέρι. Έχουν άλλωστε έτοιμη πάντα τη δικαιολογία, ότι έκαναν λάθος, αν τυχόν φτάση η υπόθεσι στο δικαστι-ριο.

— Νομίζω πως ξαναβλέπω ακόμη τη Μπέττυ-Άννα να κλαίη, σωριασμένη σ' ένα κά-θισμα, και να με παρακαλθ με την κοριτσιίστικη φωνούλα της να την παντρευθ. Ο πατέρας της μ' έδωρκε να ζητήσω δια-ζύγιο. Του είπα καθαρά και ξε-άστερα πως ήταν άδύνατο.

— Περιφημα τα καταφέρα-νε! παρατήρησε με θαυμασμό ο Τόρντον.

— Τότε ο πατέρας της Μπέττυ-Άννας έγινε έξω φρε-νών. Είπε πως έννοούσε να προστατέψη την κόρη του και πως θά με τραβούσε στα δικα-στήρια.

— Πράγμα που θά ήταν ά-ληθινή καταστροφή για σας, συμπλήρωσα.

— Ναι, θά ήμουν χαμένος!... Προσπάθησα να πείσω τη Μπέττυ-Άννα να... να κάνη έκ-τρωσι! Μά άρνήθηκαν, τόσο

αυτή, όσο κι' ο πατέρας της, με την πρόφασι πως ήταν πο-λύ επικίνδυνο. Άλλωστε τους το άπαγόρευε κι' η θρησκεία τους.

— Βέβαια, υπήρχε κι' η θρη-σκεία! μουρμούρισα ειρωνικά.

— Τελοςπάντων, έπειτα από μια συζήτηση που μου φάνηκε πως κράτησε ώρες ολόκληρες, καταλήξαμε σε μια συμφωνία: Θάδινα 5 χιλιάδες δολάρια στη Μπέττυ-Άννα, για να πάη στην Καλιφορνία και να φέρη στον κόσμο το παιδί της. Ύ-στερα θά της πληρώνα 200 δολάρια το μήνα για την ά-νατροφή μου ώσπου ενήλικω-νόταν.

— Ξεπνύω,άλληθαι, η Μπέ-τυ-Άννα! Δεν προσπάθησε να σας τα πάρη όλα μεμιάς. Έ-πρεκτεινόναντε την πληρωμή σε περισσότερους καιρό, πετύχαινε πολύ πιο πολλά.

— Θα δεχόμουνα να πληρώ-σω και τα διπλά ακόμη, είπε ο Μπουρνασάντ. Βλέπετε, κινδύ-νευε η οικογενειακή κι' η κοι-νωνική μου θέση.

— Την άλλη μέρα, ο πατέρας της Μπέττυ-Άννας μ' έβαλε να υπογράψω ένα χαρτί, με το ό-ποιο αναλάμβανα την υποχρέω-σι να μην ξαναδθ ποτέ την κό-ρη του, να μη προσπαθήσω πο-τέ να δώ το παιδί... και να πλη-ρώνα κάθε μήνα το συμφωνημέ-νο ποσόν, μ' ένα τσεκ που θά-στελνα στη Νέα Υόρκη, σε μια ώριμενη ταχυδρομική θυρίδα.

— Τό τσεκ κι' η ταχυδρομι-κή θυρίδα ήταν απαραίτητες προϋποθέσεις για να μη ξανα-βρθη τα ίχνη τους.

— Αφού υπέγραψα τα χαρ-τιά, μέτρησα τις 5 χιλιάδες δολάρια στη Μπέττυ-Άννα. Σε μερικές μέρες, έφυγαν με τόν πατέρα της για την Κα-λιφορνία — η προσποήθηκαν

Η Καίτη δίνει τσάι και ετοιμάζει ως δια μαγείας ΓΛΥΚΑ

ΣΥΝΤΑΓΗ Νο 1

Βουτυρώσατε το ταψί και τοποθετήσατε λαδόχαρτο, λιώσατε 22 δρμ. βούτυρο ή φυτίνη σε λίγο θραμέ-νο νερό.

Περσάτε από το τρυπητό ζεστό άλευρι και άνακα-τέψτε όσονμπορείτε έλα-φρότερα. Ρίξτε άμέσως το όλον μίγμα στο προετοι-μασμένον ταψί.

Πήνωμεν τότε εις μέτριον φούρνον επί 20 λεπτά, ό-σον νά ροδίση και νά σφι-ξη. Τό σερβίρετε μετά σε πιατέλα, και τό άφίνετε νά κρυώση.

ΜΕ ΡΟΓΙΑΛ Έχετε πάντοτε Έπιτυχίαν

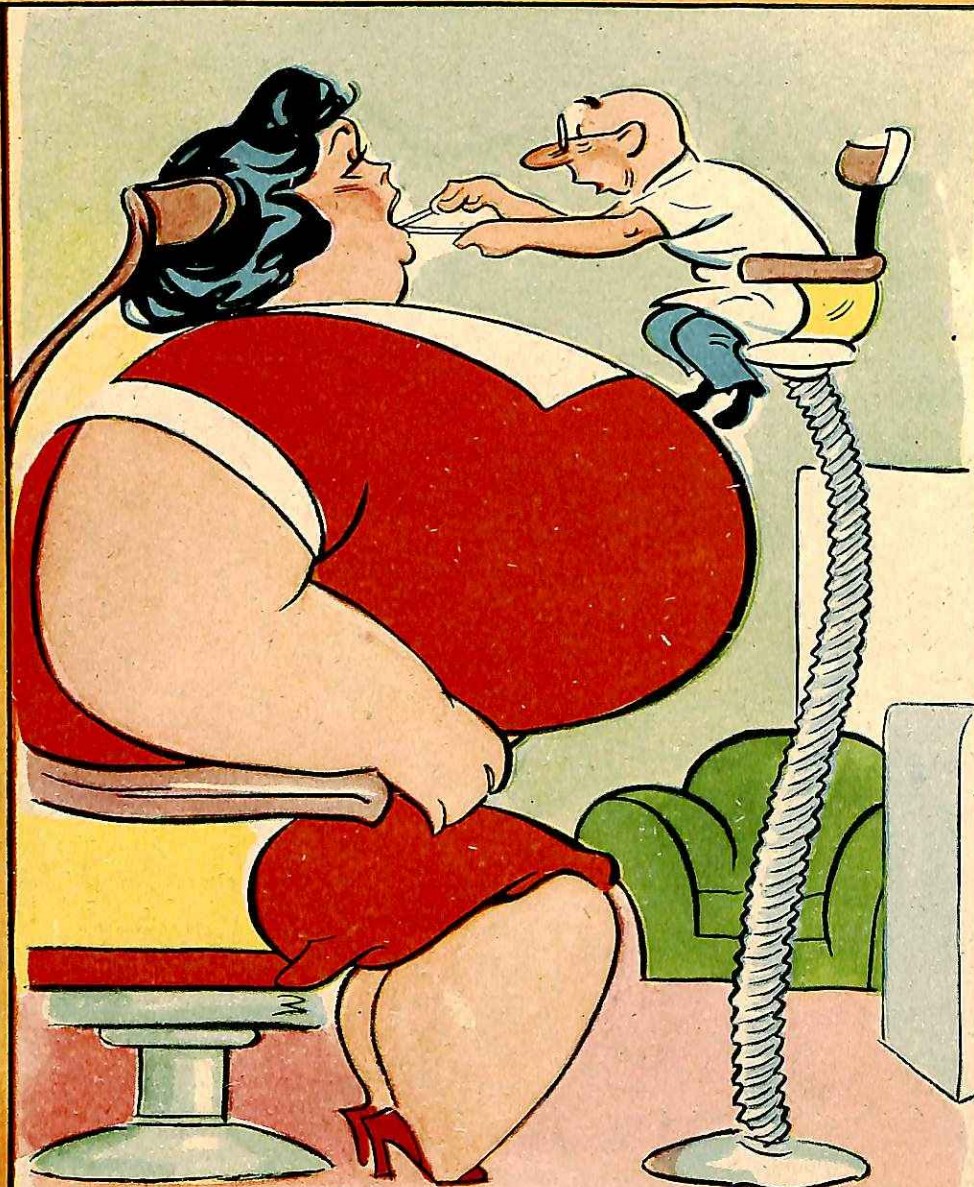
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: **Ν. Μ. ΑΠΕΡΓΗΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 27**

— ΓΚΡΕΚΑ —

81

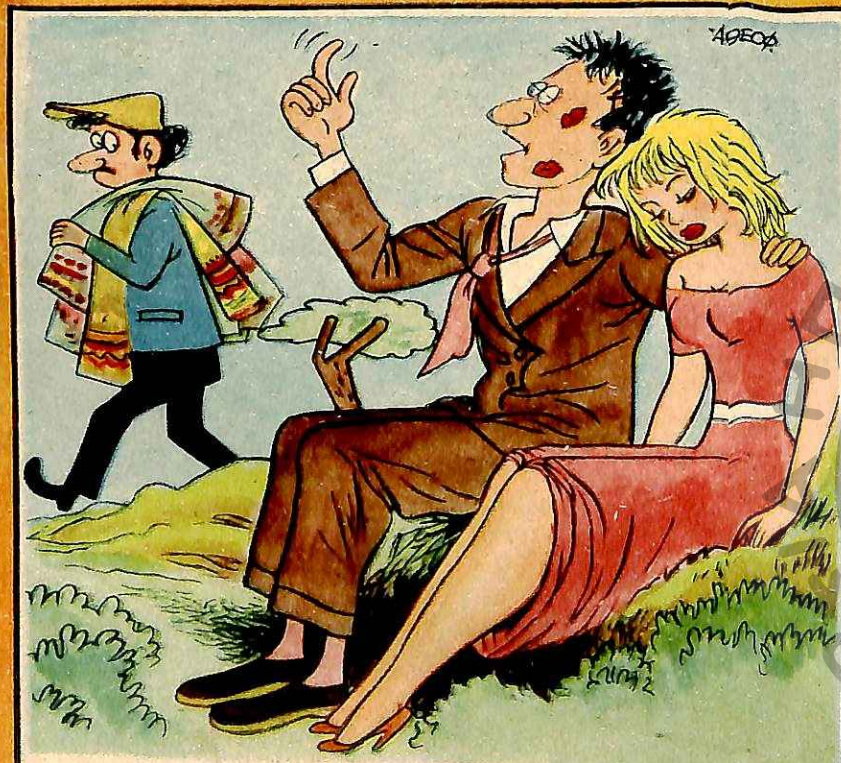
82

Ο οδοντογιατρός: Ποιό δόντι, είπατε, ας πονάει;

— Έλα, έγω κατέβηκα!...

— Ψιτ, καλέ, νοικιάζεις κανένα κίλιμι για μιὰ ωρίτση;
(Του Α. Θεοφιλόπουλου)

— 'Ηρθα να διορθώσω τὰ κουδούνια, αλλά βλέπω πως δεν μ' ανοίγει κανείς!...